

סוף סוף אושרה תכנית פנטיה עורך: צבי לביא עורך: צבי לביא עורך: צבי לביא עריכה: דניאלה בוקשטין שלשכירים גם לעצמאים

ו"ג בתמוז, תשמ"ז 10.7.1987

This Magazine is a Supplement to Maariv International Edition "כל הזכויות שמורות ל"מעריב 🗇 1987

לונאים ילנים

תכנית חדשה של לעצמאים ב

חברה כבטוח בעימ

חברת הכסות יכול היי באה להציג את תכניתה הבל ערית האבטירוה פנסיית ובנת ושאירים לעצמאים יעצמאיתי "

אברת הכסות יכול היי באה להציג את תכניתה הבל ערית האבטירוה פנסיית ובנת ושאירים לעצמאים יעצמאיתי של האבטירו או בערית העבול האבטירו או בערית היי היי ביי בערית העבול האבטירו או בערית היי היי ביי בערית היי היי בערית היי היי בערית היי היי בערית היי

החבנית . לחברים כאנודות או בעמותות ובכפוף למנבלות של מינימום מצטרפים.

סרט "לא שם זין" שיצא השבוע לאקרנים, הוא קשה אבל אותנטי.

לק מוכן לפי ספרו של דן בן־אמוץ, מסחרי אבל חוטא לתוכן. גיבורו, רפי

מק מוכן לשים ועוד איך. הצרח שהוא לא יכול, אחרי שנפצע בקרב ופלג

הפימו של הסרט על הנכה שלא משלים עם מומו, עויין את העולם ומסתגר

נקליפתו. זה גם לא הסיפור המדוייק של אותם נכי צה"ל הסובלים משיתוק

מפה. איך באמת הם מתמודדים בכסא הגלגלים עם משבר הגבריות הפצועהז

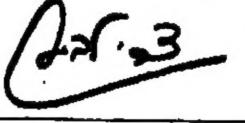
נילי מוסקונה־לרמן מספרת על שני נכים בכתבתה "מכה מתחת לחגורה", נעקנות הסרט, שעוד ידובר בו. אחד מהם, משה ("מוץ") מטלון, היה היועץ על נימת הצילומים. "מוץ" לימד את איקה זוהר, המשחק את רפי, איך לואת את העולם מגובה הכסא המתגלגל. פחות התחלקו בחוויות גן־העדן העוד של המין כפי שהיה לפני הפציעה. אורי ברש, הוכה השני המרואיין ננתנה, מסביר שהנושא הזה הוא בחזקת טאבו גם בקרב הנכים. מעט מאד סדנרים עליו. לא מקובל לחלוק ולהשוות רשמים. נושא כאוב ואינדיבידואלי מאר. איש לופשו. מספיק שהכדור או הרסיס פיספס אפס קצהו של עצב כדי סהאחד יחוש מה שהשני איבד.

נוש חי לבדו ונשמע ממורמר. "מוץ" נשוי, אב לשתי בנות, ומאושר. שני פולמות. אם רוצים – יש חיים אחרי הנכות. יש תחליפים. אכל לא קל רק לוצות. זת גם לא תלוי כבת־זוג מבינה ותומכת. עם כל העזרה וההדרכה הַשַּׁשִׁת שהם מקבלים, לא בלילה אחד מסוגלים להשתחרר מההשוואות בין למי ואחרי. יש הרבה תיסכולים. נדרש מהבנאדם לעבוד קשה על עצמו. לא יטלם מסוגלים לעבודה העצמית באותו קצב ועוצמה.

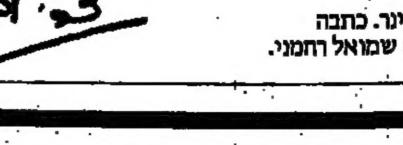
נמקניל לסרט, ענין של מקריות, שלחה לנו סוכנות "גאמא" סיפור מצולם על אחת פטרישיה פרלמן, יועצת לענייני מין מקליפורניה שמתמחה בשיקום מוי של וכים משוחקי פלג-נוף תחתון, בשיטה מקורית שלא מקובלת כמרכז השיקום ב"תליהשומר". צרפנו את הסיפור לכתבה של בילי. עוד זוית של הנעיה. אולי רעיון. יש נקודה משותפת לה ולאורי ברש מתל־אביב. שניהם פטיפים לסביבה של הנכים להשתחרר מחדעה הקדומה והמטופשת קהשיתוק הופך אותם ליצורים לא־מיניים. שיחרור כזה ישחק תפקיד חשוב בשיקום גבריותם. אורי מצולק מהבעיטות שקיבל מהבלתי־משודורות. אנל לא זה עיקר תורתה של פטרישיה. בניגוד לעמיתיה, שמקדימים או

מושקים כשיחות ופש ועצות, היא ניגשת מיד "ישר ולענין", כדבריה. שנדת עם מטופליה בעירום מלא, היא וגם חוא. רק אחרי המעשים הקיםקים, כאים הדיבורים והחדרכות. פטרישיה מצאה שהגישה הואת מחורת ובעיקר מנפצת את קליפתם הקשוחת של הנכים. בעקבותיה הם השחום לקבל תחליפים ובעיקר לחרגיש שהמום שלחם איננו סוף העולם.

> משעו: אלגה גוטסדינר. כתבה בעם 46-48. צילום: שמואל רחמני.

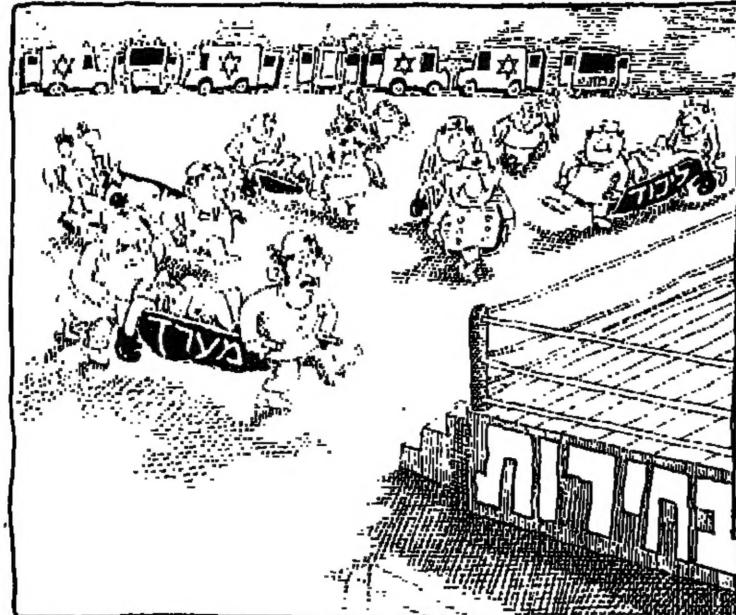
60 "מעריב" לפני 35 שנח בעריכת גבריאל שטרסמן

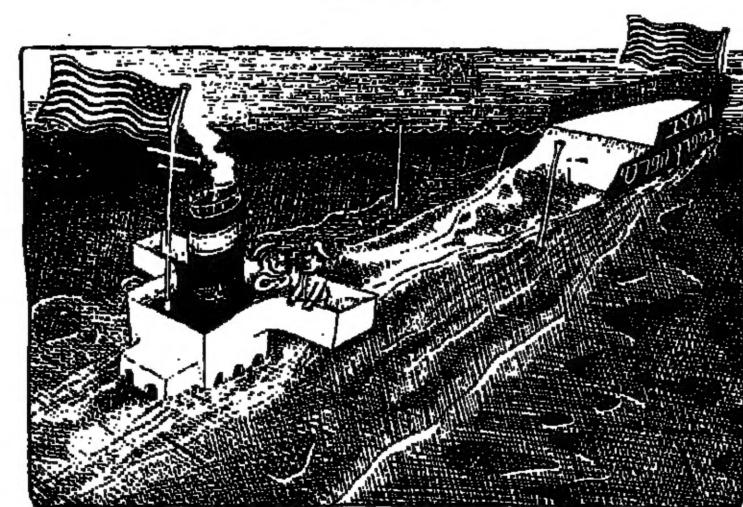
מאת יעל פז־מלמד מאת יעל פז־מלמד	-	שטח פרטי, מאיר בן־דכ	'. '
האחות ובקה		מאת נורית ברצקי	
מאת תלמה אדמון	38	אטיר מספר זנ	
מכרו מתרות למנורה		מאת ברוך מאירי	· · .'
מאת בילי מוסקונה לרמן	46	נינושקה	
שיקום מיני ווסח אמריקה		מאת אביבה מץ	,
מאת סטפן פרו	50	תיק לכל עת	200
אלוס בארץ הבלהות		מאת יהודית חנוך	:
טאת אבי מורגנשטרן	53	שיפודים	
רומל על רומל	1, ,	מאת מאיר עוזיאל	
מאת טל בשן	54	חיים ואוהבים	•
טיול "סופשבוע"	1.3	מאת תמר אבידר	٠
יישונ ניקי פרידלנדר	- T. I.	פנטרזאוז	
לאכול בחוץ	1. 1.	מאת יגאל לב	
מאת מאו"ל	55	הורוסקום	

מנולייף – מנורו MANUUFE - MENORAH

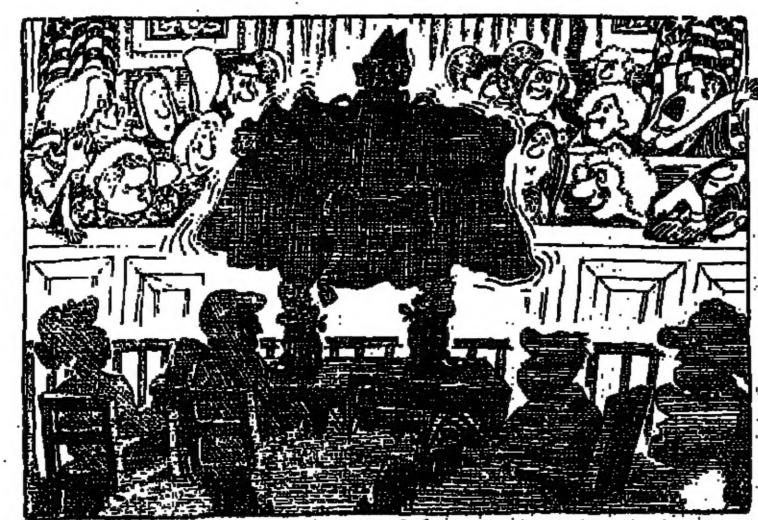

מירוץ האלופים

"אנחנו פשוט רגילים להצטרף למכצעים מוצלחים"

५ साजक्रांत

ד"ד יוסי ביילין, מנכ"ל חצי משרד החוץ, החצי החשוב. לא המושך בחוטים מאחורי הקלעים. משחק אותה דומינגטי בגלוי על הבמה. השקפת־עולם מעוצבת ומוגדרת לחלוטין, ואומץ־לב ציבורי להלחם עליה. הסנקציות נגד דרום־אפריקה זה הראש שלו, אפילו אם יצחק רבין קורא "לרסן את הפקידון". ביילין מעדיף את האקדמיה והכנסת. מעטים ישמחו אם ילך. הוא שייך למיעוט הזה.

מאת יעל פו־מלמד

כמוכו) של יוסי ביילין. נכנסים אליו הלור מי חום וגנדי וטרנספר, והפלשתינאי כן השנתיים מן "הומן הצהוב" של רוך גרוסמן שחולם לחזור ליפו – וביילין אומר מבלי להזיו שריר בפניו: "הכל פתות, הכל אפשרי, תהליך השלום בתנופה רצינית שכמוה לא ידענו מאז קמפררייויד. ההתפתחויות חיוביות מאר".

מזכירים לו את הקרע הגורא כעם, את הפער כין שתי עמרות שאינו ניתן לגישור, והוא: "אני מאמין שאפשר להניע למכנה משותף, שיהיה מקוכל על שני הצררים. זה לא בשמיים". והסקרים: אלה המלמדים שיש ידידה חדה בפופולדיות של שמעון פרס, נושא הרגל של רעיון הוועירה הכינלאומית, האיש שאינו מרפה מן הענין, ושמוכן להפוך שמיים וארץ

כיילין כשלו: "הסקרים האחרונים מראים שיש רוב בעם, אם כי רוב קטן, בעד ועידה בינלאומית".

רק כשמנטים להסכ את תשומת-ליכו לפריחה היפהפיה של הוורדים ליד חלונו, הוא מושך בכחפו, מרים גכה, לא מכין בריוק על מה מרוכר. זה רלוונטי לתהליך השלום? לא. אז מה טעם יש לדון בכך, לתח עליכך את הרעמי חוץ מזה הוא לא בריוק תוכביטכע, ומשרד־החוץ זה לא בדיוק משתלה, והנה לכם כל הנימוקים כולם כננד העיסוק בנושא השולי הוה.

במשרד-החוץ יאמרו פקידים בכירים שעוכדים צמור אליו, שהאיש הוא נצלן הזמן היעיל ביותר שהכירו. הוא עובר עשרים שעות כיממה, וכל רקה מחושכת אצלו. אין שיחות כטלות, אין פסקדמן בין פגישה לפגישה. אם האורח מתעכב חמש דקות, מיר הוא מתנפל על הניירות. גם בררכים הוא לא מבובו ומן. תמיד הוא חמוש בכמה עשרות מיוכרים, דו"חות, ניירות־ענורה, עובר על הכל במהירות מדהימה, כותכ מה שצריך לכתוב, מעיר את הערותיו, ומעכיר הלאת. בשבוע שעבר נסע לכפר קרע, לחאפלה שנערכה שם לכבור הקונסול החדש באטלנטה, מוחמר מסראווה. מאחר ומרוכר כנסיעה כת כמה שעות, אפשר לעכור על חרבה חומר. אלון ליאל, העוזר

המדיני של ביילין, ישב על ירו המום. כל שלש רקות כערר צגה אל היקו נייר אחר, ובעקבותיו: "תסתכל בענור שלש, מעיף 72. צריך לעשות משהו בנירון: בעמור 14 למטה יש משהו שיכול לעניין את א". וככה זה נמשך כל תרוך הלוך, וכל הרוך חזור. לפני מספר שכועות הוציאה אוות המחלקות של

המשרר נייר שהניא את כל ההצבעות של ישראל

הבטחונית, שאהכה יותר את הדולרים שקיבלה נעמר

שר הבטחון, יצחק רבין, יצא כקריאה שיחיינים לרסן את הפקידון". ביילין, אומר חבר קרוב, למוח. שנפגע עד עמקי נשמתו, ידע שהאיש צורק. אני באמת רק פקירון, אמר לי אז. גם ער אותו אירוע חשב יוסי שעדיף להיות ח"כ מאשר מנכ"ל, אפילו זה של משרד־החוץ. אכל מאותו רגע ואילך קיבל החלקה נחרצת להגיע לכנסת. אני רוצה להשפיע בזכות ולא בחסר, אמר לי, אני לא רוצה להיות תלוי בחסרי איש".

אכל בכך לא תמו הניסיונות לטרפר את המהלך ביילין יום דיון בממשלה בנושא דרום אפריקה וגין פנה לשר הממונה עליו, עזר וייצמן ופרס היה או באירופה ועיזר מילא את מקומו), וביקש ממנו נס לרחות את הדיון וגם לאסור על ביילין להתראיו בנושא זה בטלוויזיה בתכנית "מוקר". עור נענה לשהי הבקשות. ביילין, כך נראה אז, התקפל מכל הענין, ומא חלפו שבועיים ער שנראה כאילו נושא דרום אפריקי

לא היא. כיילין, אומרים חבריו הרנים במשרדיהחוץ, הבין שכראי ילררת למתתותי ולעשות את המהלכים בצורה שקטה לעזרתו בא שמעון פרס. הענין עלה בכמשלה, ולפני כחורשיים הוחלט להקים את הצוות הכין־משררי בראשות ביילין, שיגיש לממשלה הצעת עמרה כרם הצערים שיש לנקוט כנגר דראים. ילא היה לו קל שם עם חברי־הצוות", מספר עובר ככיר במשרר־התיה! "אחרי הכל, העמרות של אנשי משרר האוצר, א הבטחון, לא בריום קרובות לזו של ביילין אבל זה לא ויתר. הנושא היה בנפשו. הוא לא הכין אין יתכו שמדינה כמו ישראל לא תצטרף למרינות המערג בהטלת סנקציות על משטר האפרטהייר. חענין השומרים הציק לו מאד, ממש אכל אותו, אכל לא רק זה האיק חשב שיש תכונה מרינית בחיווק הקשרים עם השחורים בדרום־אפריקה. והיתה, כמוכן, גם הנקשה של ארצות־הברית, שהיה קשה מאר לרחות אותה כן

דרך־אגב, הוא עובר תמיד. חיבור של השקפת עולם. עם תועלת מדינית. וזה עובר, למרכה הפלא. מסתני שאפשר גם להיות מוסרי וצודק, וגם להיות חכם" מנהל בכיר בחברת מחשכים שבסיסה באיהי סיפר השבוע על הוראה של המימשל האמריקני להמשיך את קשרי המסחר עם דרום־אפרישה לערות שכלפי חוץ יש חרם אמריקני על מדינה זו. דיינו אין (המשך בעמור חבא)

באו"ם כשנה האחרונה. מרובר כעשרות, אם לא כמאות הצבעות. משהו מייגע מאין־כמוהו, שמפיל תרדמה עור לפני שפותחים אותו. הנייר, או יותר נכון המוברת, הונחה כמובן גם על שולחנו של ביילין. למחרת קיבל אחד הפקירים כמשרר שיחת טלפון. ביילין על הקו: "נדמה לי שכעמור שמונה, סעיף זה וזה נפלה טעות. עד כמה שאני זוכר בהצבעה הזו ישראל היתה נגד, לא נמנעה".

"נפלנו מהכסא", מספרים כאותה מחלקה, "כמוכן שאתרי בירוך קצר ביותר הסתבר שהאיש צורק. זו חיתה הטעות היחידה בכל החוברת. היא לא חמקה ממנו. ומדובר על הצבעה די שולית, שהיתה ככר לפני כמה חורשים. איך הוא עלה על זה? אי־אפשר להכין. הרי אין כן־ארם במשרד־החוץ שקרא את כל החוברת

יוסי ביילין הוא קורם כל ובראש וראשונה ארם בעל השקפת־עולם מעוצכת ומוגדרת לחלוטין. ויש בו את אומץ־הלב הציכורי הנדרש כדי להלחם עליה, ואת העקשנות לא לוותר, גם כאשר נראה כי הכל אכוד. החיבור של שני המרכיבים הללו, הביא כסופו של תהליך לגיבוש שורת הסנקציות נגר משטר האפרטהייר של דרום אפריקה שמתעמר בשחורים. באמצע השכוע עמד הקכינט לרון בהמלצות של הצוות הבין-משרדי, שבראשו עמד ביילין, אשר אכל הרבה קש וספג עלבונות לא־קטנים, בבואו להעלות את נושא דרום־אפריקה על סדר היום הציכורי. לפני כחצי שנה החליט כיילין לצאת עם הנושא כתביעה הד־משמעית שישראל חייבת להצטרף אל העולם הנאור, ככואו להלחם באמצעות סנקציות כמשטר האפל והמפלה של דרום־אפריקה. אי־אפשר יותר לשבת כשקט. חייבים להוציא את "כוחותינו" מן המדינה הזו, להפסיק לייצא לה טכנולוגיה ומרע, וכמובן נשק. כאן הוא פגע בכטן הרכה של התעשיה

"יוסי אמר לי: אני באמת דק פקידון, ולכן רוצה להגיע לכנסת. רוצה להשפיע בזכות ולא בחסד. לא רוצה להיות

שיש תבונה מדינית בחיזוק הקשרים עם השחורים בדרום־אפריקה. והיתה, כמובן, גם הבקשה של ארצות־הברית, שהיה קשה מאד לדחות אותה. כך הוא עובד תמיד. חיבור של השקפת־עולם עם תועלת מדינית. וזה עובד, למרבה הפלא. מסתבר שאפשר גם להיות מוסרי וצודק, וגם להיות חכם".

> דייר יוסי בייליון: "בוחן כל מזמן גם רעיונות של אחרים, וגם את עצמי ואת השקפת חעולם שאני מייצו". (צילום: ראבן קסטרו)

"הענין המוסרי של

הציק לו מאד, ממש

אכל אותו, אבל לא

רק זה. הוא חשב

האפליה הגזעית

ור תחוץ פרס והמנכ"ל ביילין: דומים באישיוחם, בחשקפתיעולמם, בסדרי העדיפויות. (צילום: רחמים ישראלי).

אותו מנהל, נימק את הענין בחשיבות האסטרסגית של

ירוע לך עליכך משהו? זה משנה במשהו את

ביילין: "לא, לא ירוע לי על־כך רבר. אולי זה נכון. אני לא שמעתי על־כך". ירוע לכיילין? אני שואלת מקורב.

ני לא בטוח. מה שאני כן כטוח, וה שהוא, ואולי רבים אחרים כאן, לא יופתעו במיוחר. המימשל של רייגן הוא מימשל ימני מאר. זה בהחלט מתקכל על הרעת, למרות שקשה לי להניה ששוב הוא יחליט ללכת מאחורי גבו של הקונגרם. הרי הסנקציות על דרום־אפריקה הן החלטה של הקונגרס".

משרר המנכ"ל המריני של משרד החוץ נמצא קומה אחת מתחת ללשכת השר. אם לא מקפירים להסתכל על האותיות הקטנות, אפשר כנקל לטעות ולהכנס למשררו של אכרשה טמיר, שתמיד נמצא איכשהו כאן, שם וככל מקום. על הדלת של טמיר כמן על זו של ביילין יש שלט קטן כחול, שעליו כחוב מנכ"ל. שניהם, דרך אגב, לא מרכים להכנס האחד לחררו של השני. כששאלתי את מובירתו של אברשה "כאן יושכ יוסי בייליונ" היא השיבה "לא", מכלי להרים את הראש מהניירות. "איזו טעות", אמרו שני עוברים צעירים שחלפן

במסררון וציחקקו לעצמם. איך הם מסתררים עם שני מנכל"יםו זה מסבך את העכורהו "אנחנו רק פקידים קטנים כאן", הם אנירו, "פתבים להשלח לחו"ל. לנו אין שום בעיה. רק לפקירות ההכירה, יגם היא למדה לחיות עם הנושא, סך הכל אין חיום שום עניינים

Rightain 8

מיוחדים במשרד החוץ. העסק מתפקר די טוביי אברשהף עבשיו עם אברשהף בייליני "להניד לך שוה מצב איריאלי אני לא

יבול. זה לא איריאלי לאף־אחר מן מצרדים, אכל זה

הם באמת מסתדרים ביניהם? דכרים גרועים מאלה כמשרדיהחוץ. היחסים כין שניהם מאד לא טובים, אבל לזכותם ייאמר שזה לא כא לידי ביטוי בתיפקוד היומיומי. יש ישיבות שהם מנהלים שניהם, והעסק עובר. ער כמה שאני יודע הם לא מדכרים אחד עם השני, אם זה לא נחוץ לעבורה

אתה נכנם אליו לפעמים לחדר להתיעצות

ביילין: "לפעמים, אם צריך". "לא צריך להגזים", אומר הפקיד הבכיר. כתחילת אוקטובר שנה שעברה נראה היה שהכל יהיה שונה. אברשה טמיר, האיש של עיזר, תכנן להעביר את ניירותיו ותיקיו מלשכת מנכ"ל משרד ראשיהמשלה, אל הצריפים של משרר החוץ, עם השבילים המטויירים כלכן, שתמיד נראים מוכנים כמו ל"מסדר המפקד". היה ברור שהוא ימשיך כמנכ"ל משרר החוץ. ד"ר יוסי ביילין, או עור מזכיר הממשלה, הכין עצמו לכיוון שונה לחלוטין, הוא קיבל את הצעת האוניברסיטה העכרית בירושלים, להיות מרצה בחוג למדע המדינה, התחום שבו עשה את: הרוקטורט שלו. קצת התלכט מפני שאוניברסיטת חיפה הציעה לו פרופסורה, וגם זו של תל-אביב ניסתה למשוך לכיוון

שלה. אבל ההברעה נפלה על ירושלים. חבר קרוב: "הוא כאמת ובתמים רצה לחזור לאקרמיה, לפחות עד לכחירות. גם היום אני בטוח שאלמלא העיסוק בקירום השלום הוא היה עווב הכל וחוזר לאקרמיה, הוא אוהב ללמד, אוהב לעסוק במתקרו אותב את האווידה האקדמיתו יש לו המון רגעים שנשכר לו מן העיסוק בלהיות מנהל. אכל הוא מרגיש מחנייבות עמוקה הן לשמעון פרם והן לענין הוועירה הבינלאומית. הוא לא יכול לעזוב עכשיו".

יכול ליהנות מכך. אני דוצה ליישם רעיונות. היכולת שלי היא בעיקר בהצגת

תיוות, בחינה מתמדת של רעיונות. אני לא מקבל שום דבר כמובן מאליו".

גם אז, באוקטובר של הרוטציה, הוא לא היה יכול המצבה ולמרנו איכשהר להסתדר אתו. חלוקת שהוא יעבור עמו למשרר החרץ, דיבר על התהלימים תהשקירים כינינר "י ברורה, יש צעט מאר נקורות וזמריניים כנרשא השלום, שהחלו עוד כשהיה ו אישינימשלה, שביהם ידעו שעכשיו, יותר מאייפעם,

הרבות על ביילין בענין החלטתו לעכב את הפשת כנרבך חשום בהסברה (ביילין: "אני סבור שוה לא נכון לעסוק בתעמולה שלילית. אנחנו צריכים להגיד ש אגחנו עושים, ולא כמה הם רעים. מה זה עוור לנולים

אלא ייכתב רק שטחים מחוקים". ככלל, מיילין אינו מנכ"ל של מאחורי הקלעים

הוא דומיננטי מאר, משמיע את עמרותיו ככל פורום אפשרי, משפיע מאד, הן בזכות קירבתו לפרס והן בזכות ניתוחיו המעמיקים והעוברה שאיננו ממתח

פקיד בכיר: "אפשר להגיד. אנחנו כבר עברנו את הענין, ופרס היה צריך את ביילין קרוב ליהו. בהשקפת־עולמם, בסררי־העדיפויות

שאברשה לא הסכים לוותר על סמכויות היו

אכל כל זה הוא נחלת העבר. כך גם ההתקפת האמנה הפלשתינית בקרב נציגויות ישראל בעינם וכך היה גם עם הצעקה ששמה כאשר החלים שבמסצלי משרד־החוץ לא יווכרו עוד "יהודה ושוברון וחבל עוה".

יש על מה לדבר. בעיקר עם חוסיין. אסור היה לקטוע תילי־תילים של מלים כבר נכתבו על הקיונה המיוחדת ביניהם, שרק הולכת ומתהדקת עם השנים. כמעט עשור הם כיחר, דומים מאר באישיותם, בפוליטיקה זהו נכס שפרס לא יכול היה להשלין מאחוריו, בפרט כשההכרעות בפתח.

יילין רחה את מימוש החלום האקרמי אלא הרכה תריקות, והיה צריך להמציא או הנוסחה המתאימה לדניקיום נמשרד החו בסופו של דכר נהגו כמשפט שלמה. אגפי משרר התן. חולקו בין השניים. אברשה אחראי על חמישה ביילין

על ארבעה. אכל מה שחשוב זה שצפון אמרים ואירופה הם שלו, וכן גם אגף החקר, וגם המחלף המטפלת בדרום־אפריקה והמדינות הסמוכות אליה ביבשת השחורה במשרד-החוץ אומרים שבמינוי אל ביילין, לכד פרס שתי ציפורים: גם ניטרל את אכושה וגם לא נפרד' מיוסי. במפלגת העבודה, לעומת ול אומרים שתחילת ההידרדרות של פרס כעיני הציבון, החלה כמאכק הכלתיימובן על תוארו וסמכויותיו של ביילין. היו אפילו שעות שהרוטציה עמרת בספק בגלל

"ההנאה שלי היא לא ממשחקי כוח. אולי, אם הייתי משופשף בכך יותר, הייתי

64-

פרסים ברגרכה הסובית ב 4 תכשיטים בשווי \$500 כל אחר, מהמרכז הישראלי לעיצוכ תכשיטים. 1 ¹⁰⁰ שכום זוגיים. ב עשרות שעוני יד אופנחיים. ב מאות אריזות שי ממוצלי קרליין.

התלומות שלך יכולים להתגשם עכשין בגדולו העניקי לעצמך את ההופעה של השנה ואולי את תהיי בין המאושרות אשר יצאו למסע קניות בלונדון על חשבון שמפו מינרל קומפלקסו לני נחוושים יולי אוגוסט, שמפו או מייצב שיער מינדל קומפלקס, בקשי את כרטיס ההגרלה בקופה ואת נדרכך לזכיה הגדולהו קדימהו רח' אוקספורר מחכה לךו

יירקון היום הקניות יערכו בתאריכים הבאים 30.8, 30.8, 7.06. החגרקה הסופית תערך ב־16,9.87. כפוף לותחון המכצע

שמפו מינרל קומפלקס - ההופעה של השנה

רבקה לארקין, היתה קאתולית אדוקה בארה"ב, חניכה של נזירות, מוסמכת בספרות אנגלית, נשואה לנוצרי ואם לילדים. היום היא גיורת בירושלים, גרושה, חיה חיים של נזירות סגפנית במאה־שערים, מגדלת בדירה קטנה ודחוסה ילדים פגועים, אוהבת ומטפחת אותם כמו את כניה הטבעיים. רבקה אומרת: "כל דבר שאני עושה צריך לגעת בקדושה".

מאת תלמה אדמון

כנסים כשער ברול ירוק, חמיר פחוח לרחוב. כמה מכני אכן דחוקים מסביב, מוצלים, וכמרכז – פרוץ לשמש לכנה – הביח של רבקה לארקין טברטקי. חצר מעופרת בשוליים הדרומיים של מאה שערים מוכילה אל מתחת לקשת עץ רעועה. מעל לקשת חלויות שמיכות צמר־גפן מרופטות. שני עצי משמש מרצרים כשיא לכלוב ירוק. זה הגוי כאן. אחרי שלוש מדרנות בטון חשוף הדלת, פתוחה תמיד לחצר. כפתח ישנה רנקה, ספר תפילה כידיה ושפתיה. נעות. היא הרימה עיניים, נתנה בכאים מכט בהיר, ובחיוך צנוע הצכיעה על הספר. שקט מתוק שרר בתוך עווכת הכיח הועיר הזה. ער שרכקה סיימה את התפילה נישמע רק רחש העלים מכחוץ, ותנומת החינוקת ניצה (שם כרוי), הניחה רגיעה על הכוקר.

"וולקאם טו בית קטן וילדה קטנה", אמרה רבקה חרש וצחקה כתום החפילה, קולה נמשך מתוך השקט הנינוח. מתוך פניה שפעה נהרה של התרוממותירוח. הניקיון שבעיניים הירוקות הכיל. שלוות־נפש ובטחון ושמחה שהיו מספיקים לעם גדול ומצוברה. היא הניחה מפית נייר בעמור 194 בספר, וסגרה את הדפים על דמלים "כי אל מלך רופא נאמן ורחמן אתה. ברוך אתה ה', רופא חולי עמו ישראל". תפילת שחרית של גיורת שכאה מאמריקה, מצאה חדרון לחיות כו כירושלים, ולטסל בו בילדים חולים של אנשים אהרים.

היא חיה כרלות גדולה ושמחה בחלקה. אשה מאמינה עד עמקי נישמתה. כל שטח ביתה כחדר ילדים קטן. בכניסה עומר שולחן הגיגי ענק שתופס את מרבית הריצפה. על השולחן מפה מרוכבת, ועליה מנורת כסף נטופת חלב. מסביב לפמוטים מונחות בפיוור קופכת קורן פלקט מתוחה, שקית סוכר פתוחה, קופטת "מטרנה", אכסת תחליף חלב־אם. בצד, סמוך לדלח, ליד הכסא שכו יושכת רבקה ופניה אל החוץ, פונח ספר ככריכה צבעונית: "מגילת רות". באנגלית

כסנטימטרים המעטים שכין השולחן לקיר קבוע כיור קטן: לידו תנור אפיה עם כירה, הפריט המודרני היוצד שמעיד על קיום פיזי של בעלת הבית. כל מעט השאר הוא: כוננית איצטכות נושנה ולא נאה, עמומה כספרי תורה וספרי עיון כאנגלית, שתי מיטות תינוק ישנות, כורסה ניפתחת ושלושה כיסאות. ואין מקום לחפצים. לכן אין פקרר כאן. אין מיטוח. גם לא ארון משכת. ארם מכונר חייב לצרד גוף כשהוא נע כבית. מישות החינוקות ממוקמות במסדרון צר ומקוצץ, שסופר מדרגות עץ לא נוחות המוליכות לחדר פרוץ שלא משתמשים כוו

אילו זרמו חייה במסלול שהותווה להם מראש,

אבל היא כחרה ביהרות. "זה קשה להפוך

בגיל 37 ניתקה רבקה לארקין את כל קשריה

כל המראה מוותר על יופי חיצוני, על נוחות, על סדר, ניקיון. אחרי כמה שעות בחברת רבקה, נמוג הזעווע של התכונה הזאת. אהבה, אהבה גדולה מנקה את הכית הזה, מרחיכה אותו, מיפה אותו, מקיימת. בחוך גיכוב החפצים הנורא מתפקרת בנועם אינסופי אשה שרגליה נטועות הכן על הקרקע, אך עולמה

בספרים היא שהביאה אותה אל היהרות.

הבכירה, שרה־שירה (22), גרה בצמירות אליה,

לוקה בהתקפי אפילפסיה.

היתה היום מרצה לספרות אנגלית באוניברסיטה, אשת שופט נככר בפיירפילד, קונטיקט, ארה"ב. היא יכלה להמשיך ללמוד אמנות ומוסיקה, ללכת ככל כוקר לבריכה ולשחות, כפי שנהגה לעשות שנים, לצאת למסעות מתנאות, להסיע את ילדיה לחוגי העשרה, להשתתף במסיכות משפחתיות כחג ההודיה. היא בת האלה נמצאת כרת היהודית". 44 היום, ונראית מבוגרת מגילה. המטפחת הכהה המחביאה את שערה הגווז, מרגישה קמטים ועירים על מיצחה וכזרויות עיניה. יש לה גוף גרול וחוק ופנים רחכים, הלחיים לוהבות באדמומית של עשייה מתמרת. אילו בחרה אחרת, והדבר הוצע לה, היתה נכלעת כלי להתכלט בקהילה מורמונית כצפון

> ליהוריה. יש הרבה מכשולים בדרך. זה מפני שלא כל אחד יכול להיות יהודי. את התורה צריך להרוויח. יחד איתי נרשמה לעליה משפחה יהודית. הם כיקרו במשרד בניו־יורק פעם אחת ואחריכך הכל טופל בשבילם, עד מועד העליה. אני הייתי פעם אחת, פעם שניה, פעם שלישית. רק בפעם החמישית הפסיקו להריץ אותי ממקום למקום עם הניירות. אני לא אומרת על עצמי, אכל המכחנים הקשים נועדו לגרום לכך שרק מי ששווה, יוכל להתקרב לתורה הרבה יותר קל להיות מאמין של איזה גורו. אתה נכנס לאיזה אולם, מתיישב על הריצפה, חושב טרנסצרנטאלית, ועל הבמה יושב לו גורו בשיכול רגליים. בעייה

המשפחתיים. היא התגרשה מבעלה, הצטרפה לקהילה היתודית בסטאנפורד, קונטיקט, והתגיירה. עמה כאו שלושת ילריה, רחל ליזה, שרה שירה וחיים. "הגר אינו אמור לשמור על קשר עם משפחתו. מאז שאני בישראל לא ראיתי את אמא, שגרה היום במיין, לא שמעתי מהאחים והאחיות שלי. אם היו באים אלי, וראי הייותי מקכלת אותם יפה, כגלל הכנסת אורחים, אכל אני לא כותבת להם ולא מטלפנת. רק בעלי לשעבר היה כאן כמה פעמים, כרו לבקר את הילדים".

"הרי אדם תמיד מחפש את האמת. פנו אלי נציגים של כל מיני דתוח. אפילו באו אלי בהאים, ותאתיני גורו הודיים שונים. לתרות שגדלחיבבית נוצרי אדוק, התחשבה תמיד היתה פתוחה לדחות אחרות. אין שום דבר אנסישמי ברקע שלי, חמיד רציחי לדעת מה שמר מאחורי הערכים האנושיים של הארם. קראתי חרבה, וגיליתי שכל ההצדקה לערכים האלה נתצאת בדת היהודיתי.

היא נולדה וגדלה במאונט־ורנון, פרוור ניויווק. משפחת ווינאנס גידלה שמונה ילדים באווירה ותית נוצרית קאתולית. ביקורים קבועים ככנסיה, לימורי רת אצל נזירות. רבקה הצעירה, מוכשרת ותאבת ירע לא חדלה ללמוד גם לאחר שנישאה. יש לה תואו פני כספרות אנגלית. לרבריה, דווקא הקריאה המרונה "הרי אדם תמיר מחפש את האמת. פנו אלי נציגים של כל מיני דתות. אפילו באו אלי בהאים, ומאמיני גורו הודיים שונים. למרות שגדלתי ננית נוצרי אדוק, המחשבה תמיד היתה פתוחה לדתות אחרות. אין שום דכר אנטישמי כרקע שלי. חמיר רציתי לרעת מה עומר מאחורי הערכים האנושיים כל האדם. קראתי הרבה, וגיליתי שכל ההצדקה לעוכים בקה מדברת אנגלית, איריש, עברית, אבל כל השפות שלה צרות היום, מצומצמות למלים הכרחיות של יום־יום. קליטת העברית קשה לוְּ, ותמיר היא מעריפה לרבר אנגלית. זהו, כנלי רעת, הקשר העקשני היחיד עם עברה. למעשה, חיה האשה המשכילה הזאת רוב שעות היום בעולם רומם ממלים. יש כו הכרות, ונחמות, וקטעי לחנים, והדנה מגעים גופניים עם ילדים. אבל אין שיחוח אינטלקטואליות, או סתם חילופי רגש ודעה עם אם מכוגר, בגילה. גם גבר אין כחייה. כל היום היא מרכוח עם ילריה באנגלית, עם ערבים במחוות יר. עם וקנים חולים שחולפים ליד החצר, ונכנסים לשתות קפה מן הכוס האחת שיש במטבח, היא מרכרת עכרית, וש השכנות כאידיש. היא שרה מילות אהכה כאירים ובאנגלית לשני הילדים הפגועים שהיא מטפלת בדם ילרים להורים שלא יכלו להתמודר עם הקושי. לרנקי אין קשיים. לא כלכליים, לא גופניים, לא נפשיים: כר דבר שאני עושה", היא אומרת, "צריך לגעת בקרושה". שני בניה, ישעיהו, כן שבע, וחיים, כן 10 נמצאים בתלמוד תורה מן הבוקר עד עשר בלילה. בתה בעלה, חסיד בעלו והתינוק, כן חודש רחליליוה הבת השניה (21), נסעה לאמריקה להתלכט כנוגע לעתיר כל שעות הבוקר רבקה שומרת על מיטתה של ניציע תינוקת לא שלה, בת תשעה חורשים, שנולדת פגועה בתסמונת קורנליה דלאנגה. בצהריים חוור אבי לש בדוי) מבית הספר לעיוורים. ילד בן חמש וחצי, שנולו עיוור למשפחה ברוכת ילדים בירושלים, לא מקברן

(חמשך מהעמוד הקודם)

כאתי לארץ עם שלושים רולר בכים. רק מאמונה ורצון כאתי הנה. היה לי גבר צעיר, כשחייתי בסטאנפורר. הוא לא רצה לבוא אתי הנה. הגעתי עם שלושה ילדים, וזמן קצר אחריכך חל תשעה כאב. צמתי והתייבשתי. בבית-החולים אמרו לי: ליידי, יו אר

וכך נולד ישעיהו. "היתה לו הזכות להוולד בישראל. הוא ככר נולד יהודי", היא אומרת בגאווה עצומה. "אם הייתי צעירה יותר, והייתי כאה לבד לארץ זרה עם שלושה ילדים, ואו מגלה שאני בהריון, ויולרת לכר, בטח ליכי היה נישכר. אכל היתה לי

היא עלתה לארץ כ־79' והתישכה בדירה שכורה בבית וגן, בסמיכות לרב הקהילתיו ברבות הימים "ילדם לביתם. כשההורים של ניצה מגיעים לביקור, אימצה לעצמה את שם משפחתו של הרב טכרסקי. "יותר הגיוני שלילד שלי יקראו חיים טברסקי מאשר חיים לארקין, לאז"

תחילה התפרנסה מהוראת אנגלית באוניכרסיטה. אחרי הלירה התקשתה להמשיך, והחלה לעטוק כנקיון כתי אורים. הכית בפיירפילד, עיד יפח על שפת אגם תיירותי, נמכר. "קיבלתי 30 אלף דולר מהמכירה, האין זה נסלא? פינקתי אז את הילדים ככל מה שאפשר. עכשיו הכל נעלם". היא פורצת בצחוק עצום, כמו סטורנטית אמריקנית שניקלעה למאה שערים. מאחרי ההופעה המאופקת של האשה הארוקה משתוללת כחורה אמריקנית הרפתקנית. היא מניחה כין תפילה לתפילה, בצורה מסודרת ומבוקרת, תורמת למצכיהרוח

עשר הניעה ורדית, פיזיותראפיסטית פהמחלקה להתפתחות הילד של משרד הבריאות. רבקה הוציאה את ניצה מהמיטה. חינוקת כחושה, גופה צפוד לאחור, שעדה ארוך, מכטה את מיצחה הנמוך. נפיה זעירים. העפעפיים הכבדים מחקשים להתרומם ולגלות את האישונים. כגיל שכו ילרים להתרומם ולגלות את רגליהם ומכשיעים הברות קודרנטיות ראשונות, ניצה עריין לא מתהפכת כמיטה, וככית עמום, חניק, נטול רמעות. רבקה חיבקה את התינוקת, החלימה לה חיתול וגופיר, סמנה את פניה כנומת צווארה, כשהיא לוחטת לה מילות אהכה ושמות חיבה.

אחרי־כן פרשה אחת משמיכות הצמר־גפן על הכורכר שנווצר, וורדית ישבה לטפל כתינוקת. מסכיכ הציכה דנקה כיסאות רעועים, ופלי משים צמחה שיחת נשים בסמוך לעצי המשמש. unealo 12

היא דוחפת את התינוקת לזרועות אמה. ההתיהפה שלה לילדים הפגועים, סוחפת. אין כאן זמן או פשי לחשיפה הדרגתית. באמריקה הקימה מועדון פעילת לילדים מוגבלים. כתחילה היו שם 19 ילדים נפף בה היתה בת 12, השנה היו 91, וההורים שיתפו פעולה, תרמו כמנים וסיפקו חומרים. מאז שהיא מתגוררת במאה שעריף טיפחה כמה ילדים מוגכלים. גרו אצלה נשים נהלים גרושין, זקנים עריריים. והיה גם תינוק חולה ממן, שנפטר במיטתו, לילה אחר. כל הררך לכית החלים נישקה את גופו הקר וסרבה להשלים עם המות: אחריכך אירגנו בניה תור אמירת תהילים ככיתהנות לעילוי נישמת הפעוט. אנירתי להם: זה את ניצה, ככר היתה מטופלת כאכי. ובכל ואו מני לבית החולים, הציצה בניצה והתאהבה. אחרים בב מדי יום וקשרה יחסים עם התינוקת. כשהכיה א

כשכאה העוברת הסוציאלית להציע לה למו

האם, אמרה לה האחרונה: "זאת את שתקחי אלין א

בימים הראשונים שלאחר הלידה היה גוון שה: של ניצה כחלחל ומכוסה שיער. היא היתה חלושה

והרופאים היו פסימיים לגבי הסיכויים שלה לחיות

היום היא ורדררה ככל התינוקות, מגיכה נויון

לליבובים, תופסת אצבע מלטפת, נרגעת רק כוומה,

רבקה. כמה מן הנבואות הרפואיות מתמוססות נחיק

מכמה עמוס המקום הזה, כמה קטן ולא מאורגן אל האשה הזאת היא כל־כך חמה ונהדרת, אף פעם לא:

ורדית: "כשבאתי הנה בפעם הראשונה נהמחי

שתים־עשרה בא רבי אליעזר. לא נטוח שהו

שמו כאמת, אבל כך קוראת לו רבקה יהודי

אז נכנסה לחצר ערכיה צעירה ורזה. הפשילה

(חמשך בעמוד 4)

כמה שמיכות מעל ערימה לא מזוהה שבחצר, ושלונה

האשה האוהכת הזאת.

פגשתי מישהי כמרה",

ניצה?". "לא", ענתה רבקה, "זאת את שתקחי אותה:

זקו, כחוש כמו מקלו. פיו חסר שיניים. ארי נאנח רכי אליעזר, וישב על הכורסה היחיה. בפינה, מאחורי הרלמ. "אה, אה, אה". "מה יש, רבי אליעזרו", צהלה לקראתו רנקה "מה אתה נאנח? הכל בסדרו". היא תקעה ליריו או ספר הזוהר ופנתה לחתל את ניצה. רכי אליעור ספר אל החדר הצר על הבחילות, הצרבות, הכאכים המעום אותו יום ולילה. איש ערירי שהכחין ברלת הפתוח

רכקה חותרת תמיד לרגע שכו ההורים יאספו את

"הילרה הראשונה שטיפלתי בה היתה חולת

של רבקה, וכא לכאן מדי יום. אחרי שקרא מעט, נשמ ראשו לאחור ונחרתו מילאה את הכית.

אפילפסיה. היא היתה כת 12 ומצאתי אותה סגורה בחרר מיוחר, בחנות של אביה, כאן, בירושלים. אמרתי לאבא: איך זה יכול להיות?! היא ילדה. היא זקוקה לשמש, לאוויר צח. לקחתי אותה אלי למשך כל שעות היום, הייתי הולכת אתה לגינה. היו לה הרכה התקפים, אכל הראיתי להורים שלה שאין מה להתכייש, שאפשר לצאת איתה החוצה. היא לא היתה מדכרת, רק צורחת. השכנים התלוננו. אמרתי להם: זה הדיבור שלה. ככה היא מביעה שמחה. אני הכנתי אותה. אחרי כמה חודשים ההורים לקחו אותה בחזרה אליהם, היום הם הולכים אתה לסופרמרקט, נוסעים אתה במכונית. היא ארם, לא חיה שכולאים אותה".

אוונרת רבקה לתכוונת למוכי אתנה תהעומיים. החשפעה שלהם על הילדים שלי. נפלאה, בלי

"היא התישבה עלי, התחבקנו והתנשקנו והינו כמו שיכורים. אבל זה היה שגעון דגעי. כשהיא חזרה לחברים ולהורים שלה, היא חזרה גם לשפיות".

אורי גר לבר כשרשרת כתים שמשרד הכיטחון

בסרט יש סצינה חזקה. אולי משפט המפתח.

ב"זה תלוי" הזה מקופלות הרבה תקוות, לפעמים עד

תשעיעשרה לעשרים וחמש, כשכבר היה משותק.

אני היום. התנוחה החסרת־אונים שמוצגת בסרט – גבר

על הגב והאשה עליו – היא באמת התנוחה הבסיסית.

אכל אז עולות בראש, כמו סרט בהילוך לאחור,

התנוחות והביצועים שהיו אפשריים פעם, לפני, ויש

מוץ מודה שהיה בו מצ'ואיזם חוק כין גיל

כדי "להיות או לא להיות".

השיחה שלנו מתחילה כנקירה שבה נגמר הסרט הקים עבור נכי צה"ל. הבניה האחירה כחוץ ובפנים "לא שם זין". מוץ היה היועץ בסרט. ייעוץ, הוא אומר, ממחישה לו כל יום את המחשבות הסטריאוטיפית של זה ללמר אנשים בריאים לשחק בטבעיות את הנכים. אנשים בריאים על אנשים נכים. הוא שונא את הבניה לתפקר בעולם מגובה מטר ארבעים וחמש. להיות הזאת. כשנכנס לגור בדירה, דפקה שכנה על הדלת אתמול גבר והיום סמרטוט. הוא אוהב את הסרט, אכל ואמרה: "אנחנו משפחה אחת גרולה". "גברת", החזיר לא מרגיש כזה. לא סגור, מתנכר ועויין כמו הגיבור לה בנימוס, לא פותח את הרלת עד הסוף, "לי יש בסיפור. מוץ פותח את הכית שלו לאנשים. מסיכות, משפחה, תודה", וסגר. עכשיו הדירה שלו בשיפוצים. ערבים על הרשא, פאבים, בירה, שיחות גברים. ענת, הורס את כל הקירות בבית. מעצב סגנון אישי. רוצה אשתו, מחייכת חיוך קטן מהצר.

חלל פתוח. רוצה אוויר, הרבה אוויר. החזית השקופה של המסערה פונה לרחוב. ילדה אחת, אולי בת שש, חוזרת בקפיצות של קלאם על רגל דוקטור, שואל רפי גיבור הסיפור, אני אוכל ללכת על אחת מכית־הספר. למוץ יש בכית את יעל – ילדה כת הרגליים? מה עם זיונים? התשוכה על השאלה חמש. לפני זמן אמרה לו, "אכא בוא, אני אלמד אותך הראשונה היא "לא", ועל השאלה השנייה – "זה תלוי".

"החזקתי את התינוק של אחי ביריים וחשבחי: זה לא פייר, זה צדיך היה להיות הילד שלי לא שלו. אני יותר גדול ממנו. איד הוא עושה לי את זה?"

זה פחות או יותר המשפט שמכתיב את כללי המשחק של אנשים על כסאות מתגלגלים. אורי ברש לא מחייך כאותו קצב של משה מטלון. הם רק מכירים, לא חברים. "סרט דוצס וסטריאוטיפי שהשאיר אותי אריש", הוא אומר. "את זוכרת את הסצינה שהוא דוקר את הרגלים במזרק כרי לראות אם הוא מרגיש אותם?" זוכרת. "חכי רקה", הוא אומר. לוקח ביד רגל אחת שלו, שם על הרגל השנייה, מוריר נעל, מקלף גרב. כף הרגל שלו מלאה פצעים קטנים. כמו ילדים שנעקצים מיתושים ומגררים ער שיורר הרכה רם. "רואה? זה מה שקורה מכסא גלגלים. לפעמים את פוצעת את הרגל בכסא, כי במקרה לא שמת לכ איך הכסא עלה על הרגל, ולודרגיש דרי לא מרגישים שום דבר". המצעים הם מהסוג הזה, הוא מסביר, לא דקירות של מזרקים,

יש לו אח צעיר ממנו בתשע שנים. לאח נולר עכשיו תינוק. אורי ברש: "החזקתי את התינוק הזה כיריים שלי וחשבתי: זה לא פייר, זה צריך היה להיות הילר שלי לא שלו. אני יותר גרול ממנו, אני החוקתי אותו על הידיים כשהיה קטן, טיפלתי בו, גידלתי אותו. איך הוא עושה לי את זה. והיתה לי בעיה לאהוכ את

ורי ומוץ, בערך באותו גיל, כבני שלושים וחמש, שכונות תל'אביביות מכוברות, מעגלים של חברים, תנועות נוער, שרות חובה, פציעה. מוץ גמר תואר ראשון בקרימינולוגיה וסוציולוגיה. היום הוא מארבן טיולים באָרץ וכחוץ לארץ לגכים ולמכוגרים. לבית שלו ודשא ירוק. בפינה של הרשא מקופלות שתי עגלות, שוטפת את החררים. ענת אשתו מכינה קפה במטבח.

בפקולמה למשפשים. הפציעה חתכח קריירה מבריקה. עם משפטים לא המשיך, כי במצב הוה על הכסא אפור מרירות ברחוב לפני העוברים והשבים. תמיד מוכן עם לכזבו יותר מדי זמן על רברים שלא ממש אווובים. אחרי הפציעה הלך לקורם הראשון לעתונאות שפתחה אוניברסיטת תליאכיב. גמר בהצטיינות, שמעון פרס לחץ לו יד בהתרגשות. הוא חלם על תוספת במשכורת, סטמום, עבודה. למחרת ישב בבית וחיכה לטלפונים. אפילו העו לחלום שיתוצו עליו. חטלפון לא צילצל ער היום. איש כעל עמרה בעתונות אמר עליה יוצא בחור מכרים, באמת מברים, אכל לא יכול לעלות לקומה שנייה". התחלות וסיומים נקבעות אצלם לפי מספר

Marake 16

להוליד אבל לא מסוגל לסיים יחסי מין. כשענת צלצלה לו מהרופא ואמרה "אני בהריון". הוא היה במשרר. "סגרתי את הדלת, ככיתי ואמרתי

בדיחה למלצרית, לוחץ יד לבעל בית־הקפה. אנשים מנפנפים לו מרחוק. בוצר מהחבר'ה: לארג', פתוח, שמה כמו כולם וקצת יותר. את מסלולי המכשולים, מכל מיני סוגים, אכלה ענת אשתו בבית בין הקירות. אפילו השכנים הכי־קרובים לא שמעו. ענת הכירה אותו אחרי הפציעה, והתקשרה אליו למרות הנכות.

תקופה הראשונה לפחות, הגבריות שלו תכעה את הסיפוקים שלה. מוץ התעקם על בילויים לבר. ערבים עם גברים, נשים, בריחות, שיחות על מין. במלים לו: להרגיש כמו כולם". ענת, אפילו שחשבה שוה לא הכרחי, נשארה לבד ככית ושתקה. היום, ארבעינטוה שנה אחרי, היא מראה סימנים קלים של התמווות. 'הנחיתות של הפציעה היתה יותר שלו מאשר שלי, אני ראיתי אותו גבר רגיל. בגלל הנחיתות שלו נחמי לו הרבה הופש. רצה לצאת, יצא", היא אומרת.

מוץ מסתובב בין החברים שלו עם קבלות על גבריות. יעל ונועה, שתי הבנות, הם כרטים הכניםה סימנים דקים, שעוד לא התאיידו, צפים בשיחה גם הכי־חוק למועדון. "היא דומה לי יעל, נכווו", היום: "כל האגו מקופל במיטה. איך הייתי פעם, איך שואל־אומר־כאילו־צוחק, "אין כלרמות כעניינים

לפני שהחליטו להתחתן עשה בדיקות, להיות בטוח שהזרע תקין. מאחורי הבריקות היה מקופל פיכחון חד. "היא אמרה ששום רבר לא חשוב", הוא זוכר, "אני אוהכת אותך וזהו". הוא הויז את המנט קרימה, צפה בראש את השנתיים שלוש הראשונות

"אכל לא מרכרים על הנושא הזה. הוא טאבו גם כינינו, הנכים. אני באמת לא יודע מה המצב של אחרי החתונה, כשנגמרות כל מיני דפיקוח הלנ,

ענת וקסמן ואיקה זהר ב"לא שם זין": זה לא ענין של חוסר משיכה, אלא של ססיגמה, של פחד.

החברים שלי בעניין הזה. נושא רגיש. זו פגיעה בהרצליה פיתוח יש גג משולש מצופה רעפים ארומים, עיצהית, ואצל כל אחד ח'זה חלוי' – התשובה של הרופא כסרט לשאלה של רפי אם הוא יהיה מסוגל אחת של הילדה הקטנה ולידה כסא הגלגלים. נועה לחיי מין - מקבל בישוי אחר, מאד אינדיבידואלי. ויעל, הכנות, משחקות עם חתולה כחצר. העוזרת מספיק שעצב אחר לא התפקשש בפציעה, ואו יש תחושה. וחוץ מזה אפשר ללמור ליהנות, לתמרן, אורי ברש גמר בהצטיינות יתרה תואר ראשון להפיק ולגרום הנאה גם מהמצב הוה".

"כשענת צלצלה ואמרה אני בהריון, הייתי במערד. ,סגרתי אח הדלח, בכיחי ואמרחי לעצמי: ניצחחי אח הכציעה הזאת, ניצחתי".

וההתרגשויות, והשכנה ממול כבר מחויקה תינוק ביד. בדיקות זרע שהיו מביאות תוצאות שליליות היו מעמירות אותו היום במצב של גבר חי לבר. מוז. במסגרת שאריות המצ'ואיזם, חושב שלא היה מונק אמהות מאף אשה.למרות שאולי אין קשר בין הרברים אתה יכול לקיים יחסי מין ולא להרגיש. אתה יכול

לעצמי, ניצחתי את הפציעה הזאת, ניצחתי". גם אורי בויש אמר לעצמו, ניצואתי, תמונה מלפני כמה שנים: "הלכתי עם חברה לקולנוע. כרגיל, נכנסתי לסרט דרך השרותים (גם ל'דן קיסריה' אני נכנס דרך המטכח. אני מכין שלא בונים רמפה ליר מרונות הכניסה הראשית כי זה שוכר לארכיטקטים את הקו העיצובי. זה משעשע, אבל לא שוכח שהבריוה היא על חשבוני), אחרי הסרט נשפכנו עם כל הקחל החוצה. חבחורה התכופפה ואמרה לי באוזן: 'אני נורא רוצה (רומשך באמוד 19)

שיקום מיני של נכים נוסח אמריקה: "ממלאת מקום" עירומה, ישר ולענין

פטרישיה מוצאת שאצל הנכים יעיל יותר

להיכנס "ישר לעניין". שכן ללקוחות אלה יש

בדרך כלל צרכים מיניים רגילים, שופגעו או לא

שלהם (וחינוך מיני חסר או לקוי) סכלו מחוסר

ניסיון. לדעתה, הם כל־כך להוטים בהתחלה

"לעשות את זה", עד שאינם מסוגלים להתרכו

בשיחות על אינטימיות. תנוחות או יחסים אישיים

בכלל. היא מוצאת שאחרי האורגזמה הראשונה,

במצב רגוע יותר, הלקוחות האלה יהיו נכונים

במקרת של ג'ון, למשל, האנרגיה וחמתח שחיו

כרוכים בחתעוררת חמינית גרמו לו לעיתים

קרובות לעוויתות גופניות ולאוכדן שליטה

מוטורית. לכן, בשלב מוקדם ביותר של חמפגש

הטיפולי, היא מאונות לו, ואחריכך מראח לו איך

לגרום לה הנאה. היא גם מסייעת לו לזהות

תוא יכול להישאר קשוב ורגיש אליה במשך כל

המפגש, מבלי שיסכול מהעוויתות שקודם לכן

לצורות מגע אחרות של הנכים עם בנות זוגם,י

ולנושאים של יחסים תברתיים בכלל. היא לחוטה

מאוד לפתח אצלם מה שמכונה בפיה "מוקד

תחושתי" – כלומר את היכולת לחוש כל חלק של

הגוף שנוגעים בו, ולוהות מקורות של תענוג.

שיטה זו מיועדת בעיקר לנכים המשותקים מן.

המותניים ומטת. מטרתה לפתרו אצלם אזורי גירוי

אחרים, וליצור אפשרות להגיע לאורגזמה שאינה

אכל ברוב המקרים, המטרה המרכזית היא

עם זאת, פטרישיח מייחסת חשיבות רבה

וושניות בחלקים שונים שלך גופה. בצורה כואת

ופתוחים יותר לעצות אחרות.

עירערו את בטחונו מיני.

מבוססת על מגע מיני רגיל.

טרישיה פרלמן היא יועצת לענייני מין 🦰 בקליפורניה. ג'ון הוא לקודו אופייני שלה. ג'ון משותק כרוב חלקי גופו, מרותק לכסא גלגלים באו לידי סיפוק, אכל כגלל חמגבלות הגופניות וסוגל מקשיים חמורים בדיבור. לפני שהיה מטופל אצלה, סבל ג'ון גם מחרדות ותסכולים בחיי המין, שחחריפו את מצבו והזיקו לקשריו עם סביבתו. לפוי פציעתו קיבל תינוך מיני שטחי וגם לא היתה לו הודמנות לפעילות מינית מספקת.

פערישיה פרלמן מספרת: "ג'ון היה מריר מאוד. חג המטפלים כו (שהלכישו ורתצו אותו) התפטרו נולל שוהג איתם בחוצפה. כי הם, בכל פעם ששאל אותם על מין, אמרו לו לשכוח מזה. שזה מחוץ לתחום כשבילו. והוא פשוט רצה ללמוד איך לקיים מגע עם אשה, איך ליחנות ולהעניק. הנאח". בתערוכת של גאווח ושעשוע היא נזכרת נמגע הראשון שלה עם ג'ון. "הוא ראה כי מטפלת גענייני מין שאיתה יוכל לדבר חופשי על מין. נשאמרתי לו שנעבוד עירומים, הוא לא תאמין למשמע אוזניו. שלוש פעמים התקשר אלי לפני הפנישה כדי לוודא שאני רצינית. אחריכך הוא

נשיטת הטיפול שלה, פטרישיה מתפקדת נחחליף לשוחף מיני. תחלימים מיניים נשכרים נדוך כלל על ידי אנשים מוגבלים, או כאלה שאינם מתפקדים מבתינה מינית. המטפלים האלה מתונלים איתם את כל שלבי המגע המיני, כולל המשנל עצמו, בצירוף מגוון של טכניקות ריפוי אחוות, כדי לסייע להם להתגבר על חקשיים. המונח "ממלא־מקום" פירושו תרוליף זמני לקשר מיני קבוע, עכשווי או עתידי, במטרה להכשיר את המטופל לחפקד במערכת יחסים אמיתית. לעיתים קרובות משווים אותם לפרוצות, למרות שונים מהמעפלים מתנגדים להשוואה. לטענתם, פרוצות מתפקדות לסיפוק צרכים מיניים מיידים, שאין לולול בחשיבותם, יואילו ממלאי־המקום פועלים כדי לסייע לאנשים להתגבר לטווח ארוך על הבעיות המיניות שלחם – כמו למשל אין־אונות, קרירות מינית, חשש מאינטימיות

דוכי עבודתה של פטרישיה שונים מאלה של ממלאי מקום מיניים אחרים, המטומלים שלח לובלים מאי־תפקוד מיני בשל נכנת גופנית, ולא נשל תסביכי נפש, ילדוח קשה או תרדה רצינית כתחום הביצוע המיני. עוד חבדל משמעותי בין נישחה לשיטות עבודתם של ממלאי־מקום מיניים אורים, הוא העיתוי שבו היא מכניסה את המגע. המיני הישיר לתהליך תטיפול. רוב עמיתיה מקדושום זמן רב לשירוות מקדימות, לתרגילים של מודעות חושית, ולאמנות הליטופים שלפני המנע המיני עצמו,

זישירה של פטרישיה פרלמן, לפני ההתפשטות: השיחות והעצות באות אחרי הפורקן המיני הראשוו. להנכיר את ההכנה וההערכה של הנכה לגופו. כר

שלב א' בשיטת חטפול

היא גם מתרגלת אותם לתמרן עם כסא הגלגלים באופן שיעניק להם תנועה חופשית ויכולת להסתדר במסעדות, במועדוני לילה וכנסיכות רומנטיות. תיא מדריכה גם את בנות הזוג להקל על הנכה במשחקי האהבה – למשל, איך להתחלבש כך שהוא יוכל להפשיט אותה, אפילו אם זרועותיו משותקות או שאחת מהן תוחבת.

פטרישיה, עובדת סוציאלית במקצועה שהשתלמה גם כפסיכולוגיה וסוציולוגיה, עכרה הסבה לתפקיד "ממלאת־מקום" בשנת 1981. למפנה בקריירה גרם ידיד שלה, ממלא־מקום מיני, שטיפל בנכה עקשן ונקלע למכוי סתום. הוא נקט בשיטות הפסיכולוגיות המקובלות, ואילו הוכה רצה כסך־הכל ללמוד איך לזכות בהנאה מינית ולספק את בת־זוגו. פטרישיה חשה שאם תנקוט בשיטת טיפול לא־שגרתית (אשר נמצאת מעכר להישג ידו של מטפל ממין זכר), היא תחמיץ הזדמנות לעזור לאיש, שהוכיח גישה כה חיובית למין. כך נולדה חשיטה שלה - לגשת מיד בהתחלה "ישר ולעניין".

ההברקה הצליחה, והנכה עודד אותה לחוור על השיטה כדי לעזור גם לחבריו. ככל שצברה ניטיוו. היא נוכחה לדעת שהחברת הסובנת את הנכים – משבוית ברעות קדומות ושגויות – רק מוסיפה ומכבידה על מועקותיהם הנפשיות בכך שהיא מתייוזסת אליהם כאל יצורים לא־מיניים. את הסדנאות לחינוך מיני לאנשים בריאים היא מנצלת חיום גם לשינוי יחסם לנכים "שהרצונות שלהם לא שונים. שכסא הגלגלים לא חייב להיות מתיצה, שלא צריך להתבונן בקנקן אלא במה שיש

פטרישית אומרת: "פשוט העמדתי את עצמי במקומם: איך הייתי מרגישה אם היו מסתכלים עלי כעל יצור לא־מיני, ונחשבת על ידי החברה מוגבלת יותר מכפי שגרם לי המום הגופני. אני לא ביולוגית וגם אין לי נטיה למכניקה. אני לא מתכוונת להמציא משהו חדש. המומחיות שלי תיא בנותיות שאני מרגישה ביחס למיו. והכשרונות שלי זוכים ליישום הטוב ביותר בתחום שיפור התיפקוד המיני של המוגבלים בגופם".

היום היא מטפלת בכל שבוע בחמישה מקרים, לא כולם נכים. הבריאים הם הפרנסת. מהנכים, שרובם ככולם במצוקה כלכלית, תיא גובה מהם דמי־טיפול מוזלים (75 דולר לפגישה בת שעה וחצי) ועוד צריכה לטלטל עצמה לבתיהם, כשחוצאות תנסיעה וביטול הזמו על חשכונה. הגמול שלה הוא במחמאותיהם. כמה טוב הם מרגישים תודות לטיפול שלה, ששיחור אותם ממועקות וחרדות, בעקבותיו הם מתחילים להיפגש עם בנות זוג ולפתח קשרים חברתיים, כשהמין מפסיק להוות בעיה ומכשול.

סטפן פרי, שרות "גאמא"

שלב ב' בשיטת פרלמן. ללמוד לפתח איזורי נירני חליפיים: "המומחיות שלי היא בנוחיות שאני מרגישה ביחס למין".

12 m

17 Macale

סיפור על הכבוד האבוד של משפחה במערבולת. כבר יותר משלוש שנים. "אנחנו בורחים מקיר לקיר, וכל הזמן הקיר נופל עלינו".

מאת אבי מורגנשטרן צילומים: ראובן קסטרו

ערך בשעה 10 בערב, ביום רביעי שעבר, החדליפה אלים מויסה בגדים, התאפרה קצת מעל העיניים, ויצאה להחזיר את הכייבי שלה, רפי, שהיה נתון במעצר בביתו של עורך־הרין משגב, לפי הוראת בית־המשפט. סויסה נחשר בניסיון להרית ערים בפרשת שרשרת הפריצות שבהם חשור בנו, דויד. בחצות בריוק חזרו אלים ורפי טויסה לביתם במוכרת בתיה. "התרגשנו, בטח שהתרגשנו", אמרה בקול יבש. בכיתמז "לא, אנחנו בוכים כבר חורש שלם".

שלם".

כמה חברים וקרובי משפחה, שבית־המשפט התיר
להם להיות במחיצתו של טויסה, עמרו בחוץ וחיכו
להם נמשך כשעתיים. גם רפי אלול, ראש המועצה,
עמר שם במכנסיים קצרים, כשהוא מתוח. אחד אחד
הם ניגשו לרפי, נישקו אותו, טפחו על גכו ואמרו
הרבה מילות עידוד. אלים יצאה מהמושב האחורי של
הרבה השכור, נושאת עימה תיק ובו בגרים וכלי רחצה
של רפי. מהלכת לה בשקט, דרחק מההמון הטואן. רק
לקראת הרלת ניגשה אליה אתת מחברותיה ואמרה לה:
הרגליים". אלים לא אמרה מלה. רגילה לעשות את
העבודה הפחות זוהרת. מקרישה את זמנה וכוחה
העבודה הפחות זוהרת. מקרישה את זמנה וכוחה
לפעילותו של בעלה. תמיד עומרת לו כמשענת. בדרך
לפעילותו של בעלה. תמיד עומרת לו כמשענת. בדרך
לא רואים אותה. היא בורחת מפרסום. אבל היא
כלל לא רואים אותה. היא בורחת מפרסום. אבל היא
מם. ורפי סויסה יודע שתמיד יש לו על מי לסמוך.
לם כשהיה ראש המועצה חמקומית במוכרת
סויסה תמיד לקחה על עצמה את כל החובות
החברתיים. שעות היתה מבשלת לאורחים הרבים
החברתיים. שעות היתה מבשלת לאורחים הרבים
אורחיו, היא היתה על הקו המוכר מטבחיסלון מטבח.
בראיון למדור "שטח פרטי" כמוסף זה, לאחר
בראיון למדור "שטח פרטי" כמוסף זה, לאחר
בראיון למדור "שטח פרטי" כמוסף זה, לאחר

साग्रह्मांत १८

THE RESERVE THE PARTY OF THE PA ולים לו שלים ל

אלים בארץ

(המשן מהעמוד הקודם) שהתמנה כנציב שרות כתי־הסוהר, אמר סויסה: ינסבילי הבית זה מקום שבו אני יכול להרשות לעצמי לקנל את האנשים ולהעביק להם כל מה שאני יכול: יחס, כאוכל, בתשומת לב. סידור הבית זה השטח של אלים. היא מתמצאת בעניין הזה טוב, משקיעה הרבה בקבלת אורחים. יש הרכה אורחים, ואני שמח על כך. היא מומחית גדולה בהעברה מדירה לדירה, בסידור ונרים... בדרך כלל, לי אין זמן להתעסק בעבודות ונית". רפי אחראי על היחם והשיתות. אלים על המזון.

לנכל או לנקות, או להיות מזכירתו במשך 24 שעות מקפה ששימש נציב בתי הסוהר, היא תעשה זאת. מוסי לעבורתה כפקירה במתנ"ס המקומי. נתחילה היא רחתה כל בקשה לראיון. "העתונות

הופה אותנו. אין לנו כוח יותר. כל הזמן מתטטים ננית שלגו, לא נותנים לנו רגע של מנוחה. כבר הפסטו אותנו מלמעלה עד למטה", אמרה בקול שבור לאחר שינת אחר־צהריים קצרה, שניזונה בגלולות וועד. 'כבר שנה שאני לא פותחת עתון. לא מעניין אתי מה כתוב עלינו". "שנת השכתון" מהעתונות נסתיימה כיום.רכיעי

סענר. נסלון של משפחת סויסה, היתה מונחת על סולחן האוכל ערימה של עתוני היום. אליס ומרים נויטלרית, קרובה שמשמשת גם כרוברת המשפחה, זפופו נהם בעיון רב והחליפו דעות. מי כתב בעד, מי נגר. למי צריך להודות ובמי צריך לנזוף. חמ"ל מקומי. נית סויסה ממוקם מול כניין המועצה המקומית. בחצר ס לול כרווזים ותרנגולות. מאחור ניצב שלד של אמנוס שדויר אמור היה לעשות ממנו מזנון. כמקורו היה הבית רפת שעברה שיפוצים. בתוך הריהוט הדחוס נולט אוסף הבקבוקונים של רפי סויסה. מנגד, על אחד הצונות, אוסף הכובות של אליס. במרכז חדר העבודה כל ופי, תמונתו של שמעון פרס, מוקפת בתעודות הוקיה. פרס הוא המנהיג שרפי מעריץ ומוקיר יותר

"נשלקחו את רפי, הרגשתי שאני מאנדת את ההכרה, הולכת למות. כאילו הבעל שלי נפל לתוך בור ואני לא יכולה לרדת ולהרים אותו, להציל אותו".

ליס צונחת ככבדות על כסא הנדנדה. אשה מטופחת, מלאה, שיער בלונד מחומצן. גם נרגעים קשים היא לא מזניחה את עצמה. אבל העיניים מסגירות עייפות. שחיקה מרכרת לפעט בסלואו־מושן. רק כשהיא מזכירה את עברו של נעלה, ומספרת על מעשיו ויושרו, נכנסת בה רוח חיים ותפכת אשה כמעט שבורה, לבעלת אמונה לוהטת. א היא מנוספת בידיים, מרימה את הקול שספוג ברגש רמטי. ממש כמו המונולוגים של בעלה. אלים לא מעכנת על עוברות. מספים שהיא יודעת שרפי מקרים את כל זמנו ומרצו למען הציבור". ואם יש הובות. היא לא עושה רגע חושבים. האמוציונליות בניולות, כך, למשל, היא משווה את מעצרו של רפי לדרך שכה הנאצים נכנסו לכתים של היהודים ולקחו אתם למתנה ריכוו, למשרפות". לא פתות.

מרים בן שטרית יושכת לצירה ופוקחת אוון ועין בשצריך היא מרגישה דבר זה או אחר של אלים, מונה קושרת של עוברות, וחוזרת בפעם האלף ש"רפי סיפה ציווה על כל בני־הבית לומר רק את האמת". לשאלים אומרת משמט שלא נראה לה מונח במקומו הכני, היא מצליפה מיר מכט מחנך לעבר אלים כי ומצלמלת כמה מלים בצרפתית אליס, לפעמים מקנלה את ההדגשים של מרים, לפעמים מתעלמת

איך את מסתדרת עם רצף הארועים ההיסטרי

"האמת לאמיתהז, לא יודעת מה קורה פה בכלל.

מחול שרים. חלום בלהות". מה עשית בימים שרשי היה במעצר בית אצל

ישנת ביומיים הללו? "שני לילות לא עצמתי עין. כל המחשבות

"אוהו, אני לא יכולה לפרט מה עובר לי בראש." זה יותר מדי. ביומיים האלו אני חושבת איך לקחו את הבעל שלי מהבית. זה הדבר הראשון שעולה לי בראש כשאני קמה מהמיטה בכוקר".

את רפי למעצר?

ירפי רצה להתקשר לעורדידיון שלו. כשום פנים ואופן לא הטכימו. רפי אמר להם: למהן מה עשיתי? הם אמרו: בתחנה כבר תרע. הוא רצה להכנס לאוטו שלו, לנסוע לפניהם או אחריהם, שום דבר. הם לפחו אותו בניירת שלהם הם תכננו הכל מראש העלו אותו כאילו היה פושע. הרגשתי שאני מאברת את ההברח את הפנים החיוורים של רפי והרגשתו מחן שהוא

לא אכפת לה שמרים קוטעת את דבריה בתרירות של הרגיש. ועל זה אני לא אסלח להם לעולם. לעולם:::" רגע קשה שתוותה היה בבית המשפט, כשניסתה לדחוף לרפי כריך. רפי סרב בחחילה, אבל לבסוף לקח

הכל מעורפל. אני בעצמי לא מבינה מה הולך. זה

והתעלפה כמה פעמים.

"לא זוכרת. כל היום אני עסוקה, אבל לא זוכרת במה. גם נסעתי לירושלים, לכנסת, לפגוש כמה ח"כים שיעזרו לנו. אני מרגישה שאני חייבת לעשות משהו על מנת לתקן את העוול שנעשה לרפי. העיקר להתחיל במשהו".

שבעולם עוברות לי בראש. לא נותנות לי מנוחה". אילו מחשבות לדוגמה?

מה הרגשת כשנכנסו שוטרים הביתה ולקתו

"הרגשתי כמו בן אדם שלא יכול לעשות כלום. כאילו הבעל שלי נפל לתוך כור ואני לא יכולה לרדת ולהרים אותו, להציל אותו. כל מה שהצעתי לשוטרים

"קורם כל צעקתי עליהם למה הם לא . שלחו לו הזמנה שיכוא לתחנת המשטרה. הם יכלו לפחות להרים טלפון. בכל זאת רפי הוא י בן־אדם מכובר שכולם כאן אוהבים אותו. זה לא בו־אדם פשוט. הרי לכן שלנו, דורו, שלחו הזמנה : ידה פה ושם, היא בטלה בששים מול כוונותיו מראש שיכוא לחקירה. או את אכא שלו באים ככה לקחת בלי להוהיר מראשו את הפושע הגדולו הם שלושפח את דבריה מדחיקה ממנה רגישויות קטנות פשוט שלפו אותו מהבית בלי לומר מלה. אפילו לא רצו לתת לו להסתדר. הוא אמר להם: תנו לי לעשות מקלחת, ואני אכוא לתחנה. אמרו לוו לאו אנחנו נחכה לך כאן בבית, רבע שעה.

את הכריך מתוך נימוס. אלא ששוטר, כך מספרים בבית, חטף ממנו את הכריך, ופתה אותו לוודא שלא מעבירים דרכו דכר. אחותו של רפי, רימונה, הכריזה על צום כמחאה ולאות הזרהות למשך יומיים, אלים נושכת את השפתיים בעצבנות. היא מרגישה מושפלת. עד כרי כך שצועקים "נאצי" לשומר שחוצץ כינה לבין בעלה בבית־המספט? אליס: "אמרתי שהוא מתנהג כמן נאצי. ההתנהגות של השוטרים מאוד לא מוצאת חן בעיני. לא אכפת להם כלום". כצלמים היא נופה: "מה אתם מצלמים אותי כל־כך הרבה? מה אני, קוף?"

> יא נולדה במרוקו. משפחה ברוכת ילדים (חמש בנות, שני בנים) מהמעמד הבינוני, מכוברת, שהתגוררה בבית יפה אבל בהחלט לא עשיר. א בדלה במארקש. מאוהר יותר עברה צ המשפחה להתגורר בקובלנקנה. בשנת 57', כשהיתה בת 16, הגיעה עם ההורים לאשרור. לא שרתה בצבא כיוון שהתחתנה לפני הגיום. אחרי ומן התגרשה.

> "אל תשאל אותי על הנישואים הראשונים. תחסוך ממני את הימים הרעים האלו. אני רוצה ככר לשכוח אותם". את רפי היא פגשה לפני כעשרים שנה, כשביקשה להחליף דירה ב"עמירר". הוא היה או מנהל הסגיף ביבנה. אלים הכירה את אחותו, אבל בו לא פגשה מעולם קורם לכן. הוא הכיר את אחותה וניכה. כשנפגשו, הוא אמר לה "את מאוד דומה לאחותר".

רפי היה או נשוי ואב לשלושה. הוא עוב את אשתו לטוכת אליס. מדי פעם, אליס פוגשת את גרושתו של רפי אבל הן לא משוחחות. יש הרבה איינוחות. עם הילדים של רפי היא מסתדרת מצוין. אוהבת אותם כאילו היו ילדיה. לא כך היה בתחילה, כמיוחד עם הבן דויר, שנפגע קשה מגירושי אבין לטוכת אשה אחרת. אחריכן יושרו ההדורים.

אליס: "אני גירלתי את רורו. אני אוהכת אותו גם עם הבנות רותי וסלי". שתיהן נשואות ואמהות לילדים. אחיו של ופי קיבלו את אלים בורועות פתוחות. רימונה: "מה שאחי אוהב אנחנו אוהבים". אגב, אליס לא קיבלה בסופו של דבר את הדירה החילופית מ"עמירך".

את חושבת שיר מכוונת בוחשת נגדכמ? כל פעם פונעים בכן כשביל לפגוע כאכ, או פוגעים כאב בשביל לפגוע ככן. כל הומן בוחשים שאני הולכת למות. לפתו אותו כמו בפרטים, ראיתי בגדנו. לא יודעת בדיוק מי. אבל עובדה שהם נגד (המשך בעמוד הבא)

21 मान्रहरूकि

משפחת סייטה. אנחנו בורחים מקיר לקיר אבל כל

הומן הקיר נופל עלינו". יוה בילל גם את מאסרו של דויד בצרםת בעוון

"זו בעיה בפני עצמה. אני לא יודעת עד היום מה קרה שם ברייק. אכל כולנו שילמנו על המקרה הזה ברם ובנפש. זה פגע במשפחה כאופן קשה. לא יודעת ייך נשארנו בחיים. כשביל לממן את ההגנה והנסיעות אליו נשארנו בלי נריש. מכרנו את הבית, לווינו כסף. נפלנו על הקרשים. עכשיו אין לנו כית, אין לנו שום

דבר, ירדנו חמישים אחוז בבריאות".

מ ה את זוברת מהביקרים שלכם אצלי בכלא

"שלא תרע. היתה רשת שהפרירה בינינו. רפי דאני היינו נכנסים כדי לעודד אותו. רצינו לחוק את רוחו. היינו נפגשים בקושי עשרים דקות.

מאימה את אוזרת כוח ומחזיקה מעמר אחרי המבות שמחתות עלייד?

"הבן־אדם לא יודע כמה כוח יש לו עד שהוא נקלע למצבים כאלו. לפעמים אני ממש גמורה, מרגישה שהנה כא הסוף, שאין לי יותר כוח. ואז בא ובנג שכוה, מכה חדשה נוחתת עלינו, ואני ממשיכה הלאה. לפעמים אני שואלת: אלוהים, מאיפה יש לי כות שכזה. כנראה שאנחנו הרבה יותר חזקים ממה שחשבנו. כך שמי שחשכו להפיל אותנו לא יזכו לכך".

מרים בו־שטרית מתערבת:"אתה לא יודע כמה ככוד הבן־אדם הזה גורד אחריו. כמה אהבה רוחשים

משפחת סויסה במערכולת כבר למעלה משלוש שנים. זה החל במעצרו של דור בצרפת, ונמשך בסוף שרותו של רפי כנציב שירות בתי הטוהר. תפישת עולמו של הנציב הכיאה לו מתנגרים רבים. השיא היה ברו"ח המבקר שחשף ליקויים, אי־סדרים, ושחיתוינת שגרמו סדקים באמינותו וביושרו. ואז נעצר דויד בשנית, שוב באשמח סמים.

כשרפי התפטר מהשב"ס, רחוק מהזרקורים, היה נדמה לה שהגיעו למנוחה. היו מעט רגעים שמחים. למשל, כשרויר חזר ארצה אחרי שלוש שנים בכלא הצרפתי. "חניגות במשך חודש שלם. מי לא כא לבקר אותנוז, מאות אנשים עברו כאן בכית". זה נמשך כשרויר נישא לורד. ו"היתה התונה הכי־מפוארת ויפה שנערכה אי־פעם כארץ") והיה גרמה לכולם שהוא עולה לדרך חדשה רסי מצא לו עבורה כסוכן למכשירי חשמל. "חשכנו ששוב נהיה משפחה מאושרת. נולר כן נפלא. עשינו ברית מילה מפוארת. דורו החליט לקרוא לכן שלו רפי בגלל שהוא מאוד אוהכ ומכבר את אביו. ועכשיו עור פעם הכל רץ

עכשיו הצטרפו למחגה שרץ נגדה גם הכלה והחמות. אשתו של דויד סויסה ואימה העידו במשטרה כי רפי סויסה ניסה ללחוץ ולשנות את ערותן. אלים: "האשה הזאת והחמותן באה אלינו לאחר שעצרו את דודו וצעקה כהיסטריה: אני לא אתן שיעצרו אותו. הוא כמו בן שלי. אני אמכור את הכית שלי. אני אעזור לו, שיסע עם ורד לחו"ל. לא נותנים להם לחיות פה. אני אלך לכר לב ואומר לו מה יש לי על הלב".

מרים בן שטרית: "זו נקורה חשובה, תכתוב,

אלים: "אמרתי לה: תרגעי, תנוחי, ונחשוב מה לעשות. הומן יעשה את שלו. רפי אמר או שבולם יחשבו היטב מה קרה כאותו יום שבו אומרים שרורו פרץ. אכל הוא הרגיש שנאמר רק את האמת. לא יודעת מה קרה לאשה הזאת. היינו ביחסים טובים. אפילו יוצאים מן הכללי. איך הרגשת בששמעת מה שהיא אמרה

אלים: "היא בנדת כנר". מרים: "אלים, בגירה זו אולי לא המלת הנכונה".

אלים: "לא מעניין אותי. אני לא רוצה לראות אותה יותר, היא אשה מטוכנת. היא הכניסה אותנו למעגל הזה. עור לפני חחתונה הוהירו אותנו שהיא מסוכנת, אכל חשבנו שוו סתם עלילה. לא רוצה

Hipepio 22

"לרפי תמיד נתנו הרבה כבוד. גם היום לכל מקום שאנו מוזמנים אליו, אנשים קמים ומוחאים כפיים. מעניקים לו כבוד כמו לכוכב קולנוע".

לראות אותה. היא אשה חסרת אישיות. שתתפוצץ. ורד, אשתו של דויד, לא באה לבקר. הנכד רפי נמצא אצל אחיותיו של דודו. לאלים לא בוער לראות

יש לך לפעמים הרהור כל שבקלים שאולי רפי

אליס: "אני מאמינה בבעל שלי. ארם שתרם כל החיים שלו ועזר לפושעים ולאנשים מסכנים - זה לא מתלבש עליו. אני מאמינה באלוהים ובצדק שיצא מהר לאור. בפך־הכל רוצים לסגור איתו חשבונות. גם בנציבות שירות בתי הסוהר חיפשו אותו ובסוף לא

מצאו כלום". חיו מימצאים חמורים נגדו בדויה של מבקר

אי סדרים... אי סדרים... הלוואי וכל אחד יעשה אי־סדרים כאלו ויעבור כמו שהוא עבר. הוא היה הנציב היחיד והנכון מאז קום המדינה".

אלים בזכרת בטלפונים הרכים שהיו מטרירים את מנוחתם מדי לילה, כולל בשעות הקטנות, היו מתקשרות אליהם נשים ואמהות שבכו וביקשו מרפי וגם ממנה שיעזרו לבעל, לבן או לאח שיושבים ככלא. שיתנו חופשה, שיקלו בתנאי המאסר. "הייתי נקרעת מהמלפונים האלו. וה עמד לי כמו כדור בגרון. חייתי בצער. הייתי שומעת את הבקשות שלהן ובוכה. אמרתי לרפי: בוא ננתק את השלפון, שנוכל קצת לנות, אכל הוא סרב. צריך לשמוע ולעזור לכולם, הוא אמר. הניזקקים גם היו נאים אלינו הכיתה, ואני הייתי מכינה להם אוכל ושתיה. אפילו ישנו אצלנו. רפי לא גרש מהכית אף בן־אדם".

לים הכינה מהר מאוד שהיא תאלץ לשרת את כל אותם נוקקים. לפעמים ניסתה לומר לו שהגיע הומן לחיות לבד. רק שניהם. בלי כל ההמולה מסביב. זה לא עזר. אכל לפני עשרה חורשים, כשרפי החליט לפרוש מתפקיד נציב השב"ם, דווקא היא ניטחה לשכנע אותו שיישאר. בגלל רקע הפרישה. "אמרתי לו שצריכים אותו. אבל הוא אמר: די, נשבר לי. אני לא יכול יוחרי. זה היה הרגע. הכייקשה שלהם כשנים האחרונות: נקודת התרסקות

של המעמר הציבורו והכבוד האישי של בעלה. אליס אוחבת יוחר להתרפק על הימים היפים: שהיר לה עם רפי, כשנים שעמר בראש המועצה המקומית של מוכרת־בתיה. התקופה שהביאה לו תנופה פוליטית אדירה במפלגת העבודה. הוא פיתח את המקום וכולם אהכו אותו. נתני לו ככור. הרבה כבור. נקודה מאוד חשובה אצל אלים. "גם היום לכל מקום שאנו מוזמנים – חתונה, הרצאה, לא משנה מה -

אנשים קמים ומותאים כפרים. מעניקים לו כבוד בני קבובה קולבוע". במוברת בתיה לא שכחו את סויסה. הסכנים מעודדים. מחוץ למושכה - יש מי שנחשבו לחברש טובים ובטוחים ולפתע ביתיקו מגע. מיפקד מלפעי שעשתה כין החברים מהמפלגה העלה הרבה ערקם. משתשלים עליך ברחמנות בשאת עובה

"לא, לא מסתכלים ברחמים. האנשים פה לא ושבים לרגע שהוא אשם. רוצים לצאת להבגין'. גם את חושבת להפנין? "אם יהיה צורך, אז כן. וה כא לי בכוקר. אז ה

עולה לי בראש, אני קמה ויוצאת להפגנה". בגד מיץ "לא יודעת נגד מי. נגד כל המדינת מי יל מי שהיה מעורב בפרשה הזאת. די, נקרע לי גלנ

ראות ככה את רפי". בשאת מסתכלת על השנים שלך עב דפי, על "הייתי מאור שמחה אם הוא לא היה הולך לשיות

אתם באמת מתכוונים לרדת לחוייל, נשו

"לפעמים, כשמתעצבנים, אז אומרים רברים שלא

צריך לומר. יותר טוב שירדו מאיתנו. הגיע הזמן לתח לנו לנוח קצת. אכל אחרי שעושים חושבים על מה שעושים לנו כאן, אז אני שואלת את עצמי מה יש לנו לעשות בארץ?, למה רורפים אותנו?. הכי טוב שנחיה בחו"ל. שם נחיה מצוין. כל מה שעשינו למען הצינור, האלמנה, היתום, הקשיש, הסוהר והאסיר - כל התקופה שלנו, שלא ננום ולא נישן, בשכיל מי עשינו את זה?. אם ככה מתנהגים אלינו, או מה רוצים

תי יצאת בסעם האחרונה לחופשה, לנוה "הייתי בצרפת לפני חודש אצל אתותי.

רציתי לעשות קצת ניקוי ראש. קניתי לי קצה בגרים ונחתי. מזל שנסעתי כי אני לא יודעת מאשה היה לי כוח עכשיו".

היו לך רגעים שבהם חשבת על התאברות? "לא. אני לא אתן לאנשים האלו את הההגאה הוו אנחנו חזקים ומאמינים בעצמנו. מעודדים אחר את

איך חשת בשפורפם בתקשורת הפיפור על מיי מימון, שהיא פילושו של בעלך, והעוברה שמעמים נטעו יחר לחויל?

"לא חשתי כלום. אני מכירה את בעלי. הלחגי על כולם בעל כזה. אין לו זמן בשביל שטויות כאלו. אני יודעת איפה בעלי נמצא כל רגע. עקבתי אחריו כל הזמן. כנציב, היה לו באוטו מכשיר טלפון והוא היה מתקשר אלי כל כמה זמן ואומר לי: אלים עכשיו אני פה, אלים עכשיו אני כאן". דיברתם על הפרפומים הללו?

"בטח שריברנו. אחרת לא הייתי נמצאת פה". כשרפי שוחרר ממעצר הבית לקראת סוף השנוע שעבר, הוא ישב במרכז הסלון, ואלים לצירו משחקח. בעצבנות באצבעותיה. גם כשחייכה, וה לא היה יותר מעווית שפתיים חדה וקרירה מדי כמה שניות הבימה ברפי, גכונה לשרתו. כשהטלפון מצלצל, היא פריפה ומגישה לו. כשצריך סיגריות, היא שולפת מאחת השירות ומניתה לפניו.

רפי סויסה אומר בסול שבור: "כבר החלפנו את אליס אומרת: "צריך להחליף גם כמה אנסים ה היה החלום שלך בשהיית ילדת?

"למי היה זמן לחלום?" -מרים בןישטרית מאלצת אותה לחלום, במעט בכוח, ואלים אומרת: "מה שבאמת חלמתי זה לעפות מוסיקה. להיות מוסיקאית". לפני הצילומים, מוים ממהרת להחליף לה את נעלייהבית בנעליים מהודרות. אלים מתיישובת ליד האורגן מרים מנקסת ממנה לנגן. היא מסרכת. אלים בארץ הכלהות לא רוצה לערבב את החלום עם הצרות בחיים האמיוןיים

אבי מורגושטרן

תתמשות של או

שתקבל את המנוץ המנב בוותר, ובחינם, אודות המזגן המתאים לדרישותיך. שתקבל תנאי תשלום המתאימים ל שתקבל שירות מחיר, אישי ויעיל שתקבל מוגן משובח - כי בוחר אתנה נחשב

שרות ואחביות למוגוים ע"י חברת מדיריאו זהר הנדסת ומיווג אויר בעיים

משרד מכירות. מזגנים ומכונות כביסה זהר סופר לוט חי סוקולוב 11 תיא טל 228080, 228089 236893

"אילו אביך היה מגיע הנה ב־42', לא היינו פה היום", אמר לו טדי קולק בעת שהעניק לר"ר מנפרד רומל, בנו של פילדמרשל ארוין רומל, את התואר "עמית ירושלים". אצל מי שחי בארץ בימי אל-עלמיין מעורר השם הזה זכרונות אימה. יש גם מי שהוא מצטייר אצלם כחייל מקצועי, מצביא גדול שהיה שותף לקשר היטלר ושלח יד בנפשו. הבן, כיום ראש עיריית שטוטגארט, מנסה לעשות את הכמעט בלתי אפשרי: לכבר את מורשת אביו, ועם זאת לכפר בפני היהודים על פשעי הרייר השלישי.

פילדמרשל ארוין רומל, הגנרל שהיה לאג־ דה או – אם תרצו – חלום בלהות, יש לחיים אדמדמות ושמנמנות, חיוך חכיב, שיער ארוך עם קצת קרחת. כולו אומר מפוייסות נינוחה. בנו של "שועל המדבר" הידוע נראה כמו חתול בית. דררתי מתל אביב לירושלים לראותו כמי שכפאה שר. למהי אולי רק כדי שאוכל לומר "מר רומל" ולחשום שנבעתי בקצה גלימתה של ההיסטוריה אולי כדי ליישב חשבונות בלתייניתנים ליישוב. אני מכימה בר ולא מאמינה, בת לניצולת שואה יושבת עם בנו של בנדל נאצו על כום איים קפה בלובי של "קינג דייוויוי" והבל בל כך מנומסן וחביב, ושליו, ו'תרצי עוד בוס קמהנים מה שארבעים ותמש שנה יכולות לעשות.

להשלמת התמונה הסוריאליסטית יצריך לציין שורומל הצפיר, ביום ראש עידיית שטומגארט, הגיע לבאן לפני כשלושה שבועות כני לקבל מידי שרי לפלק לא סחות מאשר את תואר "עמית דרושלים". המוענק ללארישראלים שמעלו למען העיר. בדרף בלל שמור התואר הוה לתורמים יחודיים נכברים. מנשרר רומל הוא הנרמני הראשון שוכח בו וראה מסגרת).

עומרים כאן היום", סנט בן טרי בחכיבות בעת חענקת תואר הכבוד, אכל מאחורי החביבות מסתחרת אפילה נדולה. עם כל הרצון חטוב הדדרי, לא משוט להתחלך

MINERIO 24

הפעם הראשונה בה שמע אבי על השמדת המונית של יהודים היתה ב־43'. לפני־כן לא היה לו מושג שרבר כזה מתרחש. הוא וחבריו ידעו, כמובן, שלהיטלר יש 'תסביך

אנטישמי', אבל לא תיארו לעצמם לאן הגיעו הרברים

מ"פ מפקדה", מסביר מאיר פעיל, "באותה תקופה פורסמו כ"גבר לעניין" ב"מעריב" מיום 5.5.86 את היטלר 'גילה' אותו", וב־1940 הוא הועבר לפיסוד על דיוויזיית השידיון ה־7. המהירות והמרחק כה עברה הדיוויזיה על פני צרפת, מלוקסמבורג עד שרבור, זיכו אותה ככינוי "דיוויזיית הרפאים". אף אחר מהצדרים לא היה מורגל אן במלחמת כוק מן הטוג הזה. אגרת רומל החלה. כשחיפש היטלר מפקר מוכשר שיציל את תחזית האיטלקית המתמוטטת בצפון אפריקה, פנה אותה תקופה היה מנפרד רומל כן 13, תושב

העיר אולם, חבר נלחב כחנועת הנוער ההיטלראית, ה"היטלר יונגנר". כן, הוא מודה כגילוי לכ; גם הוא היה חלק מההתלהבות הכללית. "כולנו היינו ב'היטלר יונגנד', ואהבנו את זה. נתנו לנו מרים, ועיטורים, אמרו לנו שאנחנו העתיר של גרמניה. היינו מפנינים קצין חיל רגלים צעיר בדרגת סרן, לימים ... ותוקעים בחצוצרות מול הכנסיה, כך שנתנו לנו גם להרגיש שאנחנו מהפכנים גדולים: בקיצור, הרגשנו גברים". בארולף היטלר, הוא מורה, "ראיתי אחר

בגרמניה של היום. רוב בני דורו, מי שהיו גערים בתקופת הרייור השלישי, מעריפים לשמור על שתיקה או מעודרים את המיתום כאילו כל העם הגרמני חי אותה' תקופה תחת "שלטון טרור" שנוא. האמת היתה

המשורר הגרמני אוסוולר אנדריי, כן דורו של רומל הצעיר ושותף לאותן חוויות, מתאר בספרו

כשהיה ילד, הוא אומר, עשה הכל כהי לקלקל את שמן הטוב של אביו: "הייתי תלמיד גרוע ופרוע". פופרד רומל נולד כשטוטגארט, ב־1928, בן יחיד לחדיו אחרי שתים עשרה שנות נישואים. אמו, לוסי פולין, היתה סטורנטית צעירה לשפות כאשר פגשה או אכיו, או פרח־קצונה כבית־הספר הצבאי. סבו של רומל היה מנהל בית־ספר, "ואצל סכא בכית היה ספר כענרית. ווא ידע לקרוא בר". היום הספר נמצא אצלו, כירושה משפחתית. אבין רצה להיות מהנדט, אכל בחר לנטף בקריירה צבאית. מנפרר מתאר אותו כ"איש

מלחמת העולם הראשונה היה אכאירומל הטקטיקטות ששימשו אותו במתקפות נגר האיטלקים והרומנים כמלחמת העולם הראשונה, חורו, נקנה מירון גרול יותר, במלחמת השיריון שלו בשלחשת העולם השנייה - מתקפות נגר נועזות. בפעם מטורפות. יהוא ראה בקרב כעין מחול פראי, הימתקד כותב עליו צ'ארלם ראגלם יום

אכל או, כין שתי מלחמות העולם, היה ארוין רומל עדייו קצין אלמוני בדרגת טרן, שקודם באיטיות מרוימה כרייכטוורי, הצכא הגרמני, ב־1939 הוא חיה אלוף משנה ממונה על מסקרת היטלר. "הוא הית מעין

את הכפופים לו בכשלונותיו, שהיה חסר כל ראייה

אילו היתה לנו פצצת אטום - חושכני שהיה עלינו בעקבות הספר יצא מנפרר במתקפת הלנה, נמרצת על אביון "אני יורע שאבי רצה רק לקנל הוכחה ניצחת שאין פצצה כוו", אמר אוריכו, יהוא היה מעוניין לסיים את המלחמה במהירות, ולא רק

רומל וזכן משוב כשקרנות טענה לטענה, הוכחה להוכחה, אוסף חומר, לומר את הנושא. "מדענים תמיד ימצאו דרך 'להוכיח' כל טענה שבעולם', אומר כנו היחיד של רומל. אנא זה בכל זאת אכא, והשם מחייב. מאוחר יותר יגיר שהוא מבין באותו הקשר גם את רולף מנגלה, בנן של יווף מנגלה, שחיפה על אביו:

החשוכה והמעוותת ההיא היו כמה גרמנים הגונים... בשנים האחרונות נעשו כמה מאמצים לנפץ את המיתום הרומלי. בספר "רומל באפריקה" ומאת וולף הלמן, בעברית יצא לא מכבר בהוצאת "מערכות"ו מתואר רומל כמין פרימרונה אטום לב, טיפוס שלילי למדי, שירע לקחת אחריות רק על נצחונות שהאשים

השם הזה זכרוברת של אימהו עוד מעט, עוד מעט הוא יגיע ממצרים לארץ זישמיר את כולנו. הנהגת הישוב אסטרטגית רחבה – וחמור מכל: שבעצם השתתף הכינה או את "תוכנית הצפון", התבצרות אחרונה נוסח (כאופן לא ישיר) בקשר נגד היטלר רק מטיבות מצרה, או טוברוק, על הכרמל. צבאיות, לא מוסריות. הוא מצוטט שם כאילו אמר: רובנון שגדלנו על תיאורי הקרבות במלחמת העולם השנייה, מכירים את רומל כסמל של לוחם ללא חתן ורווקא חבריטים "אשמים" בוה: בג'נטלמניות

אופייבית הם העלו אותו לדרגת לותם־אביר, מעין יריב מתוחכם בדויקרב, שהשכיל ללחום בהם במרבר המערכי נכישרון מעורר הערכה. הם שהעניקו לו את ממניעים צבאיים. אילמלא שמע- על פשעיו של היטלר. מעולם לא היה מעלה על הרעת לפסוק "הקורמוס האחריקני" שלו דירות של קצינים בבתייהטער לפיקוד ומטהן העובדה שרומל לא היה שוחף פעיל למכונת ההשמרה הגרמנית, אלא חייל אילו היה אביך מגיע חנה בשנת 1942, לא חיינו יי נאירוסה, הקלח על כולם, הצורך הנואש של הגרמנים, לוחם, שמעל תקופה ארוכה במנותק מן המחרחש ואולי של העולם כולו בניבור גרמני חיובי אחר לפחות המכה אותו, אתרי המלחמה, למיתוס גדול מן 'עם השם "רומל", במיוחר בשאתה מבקר במדינת (1944) נגר היטלר ושלח,יר בנפשו חנה, גם בתקופה "מנגלה היה מפלצת, אבל צריך להבין שבשביל רולף

יאמר אחרייכן, "אני מניח שגורלכם היה כגורל שאר

אצל מי שחי בארץ נימי טוברוק ואל עלמיין מעורר

היהודים ברייר". והמבין יבין.

הניבן מכלני, עם נטייה למתמטיקה. הוא לא קרא יספרות יפה, אהב להתעסק במכונות, לצוד ולעשות

האווירה של אז: "שקיעת המערכ' היה שמו של ספר מאת אוסוואלר שפנגלר. מעולם לא ראינו את הספר הזה. המורה שוחח איתנו על תוכנו. כנגד הספר הזה היה עלינו לנקוט עמרה בחיבור כיתתי. אני כתבתי: 'לפני תפישת השלטון על ידי הנאצים... עמד הרייך שלנו בסכנת התייהרות. כדגש המוגזם על מוסיקת ג'או אשמה השפעה יהודית. לנצח יחיה העם שיירע להגֹן על.טוהר הגזע שלוו". ובהמשך כותכ אנדריי: "את הרברים האלה כתכתי אניז זו היתה תקופת לימודיז לאט לאט התחלתי לתפוש מה שאפשר לעשות ממני".

באותה תקופה לא הכיר מנפרד רומל ולו יהודי אחר, אבל אם היית שואלת אותי אם אני שונא יהודים - הייתי אומר לך 'כן, ודאי". עם זאת, הוא מדגיש הוא לא ידע על השמרת היהודים: "ידענו שהתיחחו אליהם רע, ידענו שהם גורשו למזרח, אכל איש מאיחנו לא תיאר לעצמו מה שבאמת התרחש מבחינת גילוי חלב מנפרד רומל הוא חריג שם" הפעם הראשונה כה שמע שמועות מעורפלות על י השמות יהודים היתה, לרבריו, רק ב־1944.

אני עושת חשכון קצרו הוא היה או כן 15, מתנרכ ביחירה להגנה אנטי־אווירית. אמי היתה קרוכה לגילו, אטירה באושוויץ, היא לא שמעה שם על רומל האב. רומל האב, טוען בנו, לא שמע עליה ועל חבריה עד המעם הראשונה בה שמע אבי על השמרת 11943. (חמשך בעמור חבא)

25 BIDEDIO

"אבי היה מעוניין לסיים את המלחמה במהירות, ולא רק ממניעים צבאיים. אילמלא שמע על פשעיו של היטלר, מעולם לא היה מעלה על הדעת

(המשך מהעמוד הקודם) המונית של יהודים היתה כ־1943, כשפגש בצרפת גנרל כשם בלסקוביץ, שהיה ב'39' בפולין. לפני־כן לא היה לו מושג שדבר כוה מתרחש. הוא וחבריו ידעו, כמוכן, שלהיטלר יש 'תסביך אנטישמי', אכל לא חיארו לעצמם לאן הגיעו הרברים. אנשים היו אומרים 'כן, זה כאמת לא כסדר, אכל יש לו גם תכונות טובות'. בלסקוביץ התלונן או כפני אבא שלא קידמו אותו, מפני שמחה בגלוי על הטבח ביהודים. אכי חשב שהוא מדבר על רצח בני ערובה, אכל בלסקוביץ אמר: 'לא, לא, אני מרכר על השמרה ממש. פשוט מוחקים אותם מעל פני הארמה'ד.

ת הדברים האלה, מספר מנפרד, שמע מפי אגיו בימיו האתרונים. באותם ימים, באמצע שנת 1944, שכנ רומל בכית, לאחר שנפצע קשה מהפגזה אווירית בחזית צרפת. מכוניתו התנפצה על סלע, והוא סבל משברים בגולגולת וכגפיים. מנפרר הוזעק הביתה מהיחידה להגנה אנטי אווירית לעזור לטפל באביו. לפנייכן כמעט ולא ראה את אותו: "הוא היה מגיע הביתה רק בלילות. בעצם היינו יחר רק ארבעה ימים בשנה". עכשיו "הוא לא יכול היה לקרוא, וביקש שאקרא לו עיתונים וספרים, אכל כעיקר שוחחנו. היינו מדברים עד לשעות הקטנות של הלילה. הוא לא יכול היה להירדם. הרגשתי כאילו אנא מנסה לפרוק את כל מה שהיה לו כלב".

רומל, מספר בנו, היה או רק בן 52, אכל כבר אדם שבור ומאוכזכ. "הוא ראה את מייו כמסכת אחת . גרולה של קלון", סיפר הכן בראיון שפורטם ב"ג'רוזלם פוסט". "הוא ככר ידע שהמלחמה אבורה, שאין לגרמניה שום טיכוי, שכל המלחמה לא היתה אלא קטסטרופה אחת גרולה. הוא אמר אז במרירות: 'גרמניה הוכיתה שהדבר היחיד שהיא מטוגלת להיות

ווא דומיניון בריטי'. היה לו ככר ברור שהיטלר איננו פטריוט, שכל מה שרצה היה רק כוח לעצמו, שכל העסק היה קומריה אנושית אחת גדולה, ללא מטרות, ללא מוסר. כן, הוא כבר ירע אז על הרציחות

"מנגלה היה מפלצת, אבל צריך להבין שבשביל רולף, בנו, הוא היה אבא. אבי היה איש חביב,

האם לא הגיע למסקנות האלה קצת כאיחור? יכול היה, או שלא רצה, לעכל אותם. אינני יכול לשפוט אותו", אמר מנפרד רומל בראיון אחר: "אינני יודע אם בנסיבות דומות הייתי מתנהג אחרת. אולי לא היה לי אפילו האומץ שהיה לו לעמור על שלו מול היטלר פעמים רבות כליכך".

לאוזן היהורית עריין נשמעים המונחים בהם השתמש רומל האב כלפי היטלר מתונים למדי, "צריך לזכור שהוא היה חייל מקצועי, לא פוליטיקאי. הוא שנא פוליטיקה, היה גאה בעוברה שהוא אינו מתעסק בזה, ולא הירשה לאיש מאיתנו, במשפחה, להתעסק בזה. לאמי לא החיר אפילו לכתוב בטפסים את "שתייכותה הפוליטית. אפשר לומר שהוא היה איש צכא צר־אופק, אכל היו לו עקרונות מוסריים כרורים, והוא הלך אחריהם כל חייו. הוא התווכח עם היטלר

את הבלתי אמשרי כמעטו לכבד את מורשת אביו, ועם זאת לכפר בפני תיחודים על משעי תרייך השלישי, אותו שלטון שאביו שירת בנאמות רכח כליכך עד שחתפקת.

"האיש הוח הוא אדם בעל שיעור קומה מוטרי בלתי דגיל, ידיד נאמן ולוחם למען ירושלים מאוחדת", אומר עליו טדי קולק, שהעניק לו החודש את תואר הכבוד "וקור ירושלים".

"ינירן עלין מה שינידו" אומר דמי דברה, דובר עידיות ירושלים "אבל הוא לפחות מוקה לחתמודה עם חדברים ום זה דורש אומץ

סובלני, עם נטייה למתמטיקה.

הוא אהב להתעסק במכונות, לצוד ולעשות סקי".

"אני חושב שהוא ידע את הרברים קורם, אכל לא

בגלוי עוד לפני שידע על כל הרוע שבשלטון הנאצי,

"הבושה לא תקים אנשים לתחייה"

ני מתכיוש בפני העם היהודי כנרמני, לא ברומל", אמר מופרד דומל באחת ההודמנויות. כבר שנים דכות שהוא מנסה לעשות בואדי ג'ון.

> "אנחמ מבינים ללבם של היהודים המוסיפים לנחוג בנו בתסתיינות עמוקח", אמר בנאום שנשא לכבור טדי קולק בעת שוה קיבל בפרנקפורט את "פרט השלום". "רנשי הבושה המציפים אותנו לנוכח המאורעות האפלים ביותר בתולדותינו, אין בהם כדי לחקים נפש אחת לחחייה".

כיון שכך, מעדיף מופרד דומל לחביט קדימת, "לא כדי לחשכים את השואה, אלא כדי לבוות עולם טוב יותר". הוא מנלה פעילות נמרצת בכל מה שקשור לישראל, ובמיוחד לירושלים: מניים חרומות, מדבר בעצרנת מרו ישראליות, יוזם

Bimedin 26

מכצעי מילופי נוער ותרבות. לאחרונה עמד בראש מכצע גיום התרומות למרכז חבריאות התדש

חיו שועמו על המתווה. פה ושם התפרטמו בעיתונות כמה מכתבים ("מנרמלים את רומל", מחה אחד מהם); ללשכתו של טדי הגיעו כמה טלמונים, אבל במועצת עיריית ירושלים איש לא חתנגד, להוציא נמוע אחד – צבי דוזן, ויצול שוארו. מחוץ לבניון העידיון עמד לו בדד חמפנין הוצחי, שמואלי, ומחה על המחווה. מופרד רומל ניגש אליו ושוחרו איתו.

שנתבצעו כרייך, אם כי לא ידע את היקפן".

בתפקידי מפתח בגרמניה – היה מצבה טוב יותר'. על כך ענה לו היטלר ברוגז: 'אינך מבין את מדיניותי'. לאבי היה יחס ירידותי ליהודים", ממשיך רומל הכן באפולוגטיקה המתכקשת, "הוא נלחם איתם במלחמת העולם הראשונה, וקשר קשרי ידידות אמיצים עם כמה מהם. כאשר היה שומע מפי אנשים את המשפט הירוע 'היהודים אשמים בכל', היה שואל: 'ראית פעם יהוריז'. כזמן הקרבות במידבר הוציא היטלר הוראה לירות בכל חייל יהודי שייתפש. אבי לא ביצע את ההוראה הוו

עובי, אני אומרת לעצמי. לא תצאי מוה. החשבון לא ייושב לעולם, ווראי שלא דרך מנפרד רומל. את שייכת לצר הקורבנות, הוא הכן של אכא שלו, מה הוא יכול לעשותז ובעצם, כשחושבים על זה גם הוא היה קורבן של נסיבות: המיתוסים עליהם חונך התנפצו כמו קרח מתפורר, אכיו התאבר כמעט לנגר עיניו.

וכשגילה שהיטלר והרייך לא היו מה שחשב שהיו --

היטלר על נושאים מוסריים.

לא שמעתי, אני שואלת, שרומל מחה בפני

"הוא בהחלט מחה בפני היטלר על יחסו ליהורים.

ב־1943 אמר לו: 'לוא היו גם יהודים מחויקים

ד"ר מופרד רומל

ואשתו ליזלוט

בצילום משנת

שנבחר לתפקיד

75', לאחר

ראש עיריית שטוטגארט

מטעם המפלנה

הנוצרית

דמוקרטית.

לש בק: כי 20 ביולי 1944, בשעה 12:42, התפוצצה פצצה בחרר הדיונים כ'מאורת הואב", מפקרתו של היטלר ברטטנבורג, פרוסיה המורחית. הפצצה, שהונחה עלידי קולוגל קלאום פון שטאופנברג, היתה אמורה להרוג את היטלר ולפתוח את הדרך לפוטש צבאי, להחלשת השלטון ולכניעה מיידית לבנות הברית. כין הקושרים היו כמה מבכירי הצבא הגרמני.

המצצה אכן התפוצצה, אלא שהיטלר לא נהרג. הישארותו בחיים, יחד עם הססנותם וטעויותיהם של הקושרים, הכשילו את הניסיון הרציני ביותר לשים קץ לשלטון הנאצי. לאוצר מכן ערך היטלר שורת טיושרים אכזרית כמיוחד, מלווה בעינויים ובמשפטי ראווה משפילים: בכירי הצכא הגרמני עמדו באולם בית־הרין הצבאי כשמכנסיהם משתלשלים ארצה (נאסר עליהם ללבוש חגורות). חלקם הוצאו להורג בתלייה על אנקולי בשר, עירומים, חבוקים במיתרי פסנתר (התליות הוסרטו בידי גבלס והוקרנו אחרי־כן בפגי חיילי הצבא הגרמני). אחרים התאברו. בני משפתוחיהם

חוסלו גם הט, או נשלחו למחנות ריכוו. רומל, שראה כיצר הולכת ומתפוררת חזית ההגנה האתרונה במערב מול בנותיהכרית, שיתף. פעולה עם העושרים (שראו בו 'נכס' חשוב), ואף הְסכים לקבל עליו כל תפקיד בממשלה החדשה שתוקם, ויחד עם זאת הוא עריין קיווה שיצליח לשכנע את היטלר זהיכנע: "החיילים", כתב לו במכתבו האחרון, ב"15 ביולי, "נלחמים בגבורה, אולם המאבק הכלחיישות מתקרב לקיצו".

בניגור לרוב הקושרים האחרים, התנגד דומל לתוכנית לרצוח את חיטלר. לרעונו היה על הקושרים להעמירו למשפטו להאומה שכחרה בהימלר היא שצריכה עכשיו לשפוט אותו", אמר. "הוא תשש גם מבך: שהיטלר מת יהיה מסוכן יותר מהיטלר חי" מסביר בנו כך או כך, רומל לא הספיק למלא את (המשר בעמור 15)

המבצע עד 15.7.87

יונים מו היו למו היו היות היום אינם נוללים הובלה אנו מצברים כרטיםי אשראי וויה וישרארים.

וועוות 10.00-21.00 והשעות 10.00-21.00

שוליוונות אוכל

המכצע בצריפין גלנד.

ההובלה על ידי הלקוח

ניעו אפשרות להזמין הובלהו

מרופזות בהנחה שגל עד - 30

בדאי לקפוץ... על ההוד חוות

כפניך רק **חלק** קמן מהמבוור הוצונו.

בחצונה גם חדרי שינה. מטרנות ישיבה

מוסאינוי - נעולחן אוכל מניואר נווק אנויא או אלון בנורל 35 - 135 מ"מ - שוחי הוורוח של מג ס"מ ו"א 737.50 R' ו

רו מומינה אותן כאולם הרצווה טול

מיוהדים - 4 תטולומים בלא בנית ולנ'א

התפעל בצריפין, חבות טצום של עודני יצוו

אן יהוס מתצורה בהוחות ודוקות. ורוודאי חשוג'ומ

יואים, מתפעלים, משלמית נהוטה ונוסונים

סוסאיםי - 92 - 160 - 07 בעץ אשא אי אניון שווי הודלות של 45 מינוכ"א -.385 ש"ח

אניפטי - מתאים לפינות אורד קפנווו כר גבו פ"מ רווץ אשא או אלון ו שחי הודלות וווו בד ט' מ כ"א מ"וע 700.º

אליפסי - 105 - 160 ס"ה בעץ אשא או אלון - שתי הנדלוח של 45 ס"מ כ"א -750.

רומא - 29 - 160 ס"מ כחיק,אשא או אלון י נ הנרלות של 45 ס"מ נ"א סה"כ פתיחה נוד ו מטרי T"W 830.-

מערכת קפה

טריו - ג שולחנות קפה משחלבים בנוווים שוניני IT'W 177.

ריצ'י - רחיק, אשא או אלון - 145.4 ש"ו

ראלט - בחיק,אשא או אלון. כסא עם מסער ובוה. יריות נבנהות או ומוכוח וככז. יריות -.209 שיח

מערכות ישיבה קירר - נ+נ+ו בתיק מערכת יעדינה לסווון צעיר

ПШ 1,980. בוֹנוֹנִיר - בּ+גַּ+וֹ בַעל תִיק או אַנוּן מערכת בסנוון 🔀

הנאט **-.2.639** ו+1+1 מערכת קלאסית מעץ חיק מוודף. ב +1+1

nш 3,992 אַרונורן אַרונורן אַראָסיקּ אִרּוּן גַּ רָלְחוֹק רְנוּץ חִיק אוּ אַלְוּן TW 1877

वह १२५७७ । वर्षा १२७७७ । वर्षा १२०० । BUTTER TO CONTRACT VE TO BEET A POT ACT.

City. E No

ラカコーラル ラカコ

תפקידו בקשר: ב־17 ביולי אחרי הצהריים, כאשר נסע בחורה למטהו מחזית נורמנדיה, נפגע בהתקפה אווירית ו"יצא מכלל פעולה".

אטיאט נסגר המעגל סביבו. אחרים מהקושרים שעונו בחקירות פלטו גם את שמר. היטלר החליט שגם הוא חייב מיתה, אולם, כפי שהסביר לחוקריו וילהלם קייטל, ממלכחי פינכתו הכולטים של היטלר, "הפיהרר הבין כי תהיה זו שערוויה נוראה אם פילדימרשל מפורסם זה, המפקד הפופולאדי ביותר שהיה לנו. ייאסר זיוכא בפני כית הדין העממי". כאות הערכה ל"פעליו באפריקה" ניתנה לרומל האפשרות לבחור: התאברות – או משפט בגידה. הובטח לו שאם יתאבר תיערך לו לווייה ממלכתית, ולמשפחתו לא יציקו. "אבי ירע שאין לו סיכוי. הוא ראה מה עשו לאחרים מכתייהדין הצכאיים. ההכטחה שקיבל שיעובו את בני משפחתו בשקט הכריעה את הכף" מספר מנפרר.

14' באוקטובר 44' התאבר ארוין רומל על ידי בליעת ציאניר. מספר כנו: "בצהריים , הגיעו לביתנו שני גנרלים ממטה היטלר, ברגדורף ומייזלאר. אבי כבר ציפה להם. הנסטאפו כבר הטתוכב ושמר על הבית כמה ימים. לפני כן קיבל מברק מפילרמרשל קייטל להתייצב בברלין, אבל הוא סירב. 'אני לא איריוט', הוא אמר לנו 'אם הם רוצים להרוג אותי – שיבואו לכאן'. שני השליחים הפתגרו אתו בחדר. כעבור כמה דקות שמעתי את אכי עולה במדרגות לחדרה של אמי. אחרייבן דיבר אתי. הוא סיפר לי בשקט ובקורירוח שבתוך עשרים דקות הוא ככר לא יהיה בין התיים. הוא הסביר שלאור שירותו כאפריקה קיבל הזדמנות למות ברעל ולהיקבר כלוייה ממלכתית, ושלנו לא יאונה כל רע. הוא אמר שתוך רבע שעה יודיעו לנו מכית־החולים כאולם שהוא נפטר משטף־דם במוח, ושלא נגיר מלה. הם יצאו מן הבית, ליוויתי אותו החוצה, שלושתם נכנסו למכונית. במרחק קילומטר מהבית הוא ככר לא היה בחיים".

כעבור רבע שעה קיבלה לוסי רומל את הטלפון מכית־החולים: כעלה, הודיעו לה, נמצא מת, כנראה בחוצאה משטף דם במוח בעקבות מציעתו ב־17 ביולי. לרומל נערכה הלוייה ממלכתית מפוארת. היטלר שלח מכרק תנחומים וזר ענק: בכיר קציני הצבא הגרמני, פילרמרשל פון רונשטרט, נשא את נאום ההספר מול ארונו מכוסה צלב הקרם של רומל: "לכו", אמר, "היה

"רק לאתר מותו התחלתי להבין על מה אכא דיברי, אומר מנפרר רומל, "לפני"כן לא כליכך האמנתי לו. חשכתי שהפציעה השפיעה עליוי. מנפרר רומל חזר ליחידתו ואחרייכן נפל בשבי הצרפתי, שם טופל, לדבריו, בעדינות מירבית. "הפילדמרשל

(משמאל), ממשחתם

הפוטש נגד היטלר, עם פידלמרשל רומל

(ימין) במטה הדיוויזיה היסו

בטונים, בצילום

משנת 1943.

משיב לתוקפים, שומר על קשר עם ידידים מימי הצכא שעור נותרו בחיים. כן, הוא נפגש גם עם בנים של פוליטיקה – והוא מתעסק בה, ובהצלחה לא מבוטלת: יריבים לשעבר: עם בנו של גנרל פטון, ג'ורג' פטון השנין עם דייויך מונטגומרי. הרבה בריטים ואוסטרלים שלחמו נגר אכיו ביקרו אותו במשך השנים, "הם אמנם היו בצר השני, אבל כיכרו אותו, מפני שניהל מלחמה הנוצרית־רמוקרטית לראשות עיריית שטוטגארט, ווכה יש, כאמור, מי שחולק על הקביעה הזו. באותו הסוציאל־דמוקרטית. בשלב זה, אומרים, עזר לו מאוד השם רומל. "נכון", הוא מורה. "העוברה שאני רומל

> זר הפרחים של חיטלר מניע ללוויות פילדמשל רומל: כאות חערבה ל"פעלון באפריקרו" ניתנה לו האפשרות לבחור: התאבדות – או משפט בגידת. חובטח לו שאם יתאבד, היערך לו לווייה

ביחר"), כלפי הקומוניסטים, כלפי האינטלקטואלים השמאלניים וכלפי המיעוטים החיים בגרמניה, ו"צריך להעניק להם אזרחות גרמנית, אם הם מבקשים. הם כבר מגדלים כאן דור שני"). הרוחות סערו ממש,כאשר הסכים לקכור שלושה טרוריסטים מקבוצת 'בארר מיינועף" שהתאברו בכלא העירוני שלו בבית־הקברות המכובר ביותר בעיר, על פי בקשת המשפתות. רומל שקיבל שיעוכו את בני משפתתו בשקט חכריעה את חכף",

יום־יום עם הסביבה כדי להמשיך ולהתקיים

לא מנהיגות גדולה, אכל זה בנראח המסרו הגרמנים רוצים שקט. סערות חיו להם די והותה.

משרתות שלטון חיובי. במקרה של הרייך השלישי הן

נהפכו לרבר שלילי". נאום כן "החייל מספר אתר" של

מנפרר רומל את עצמו כ"טיפוס די נורמלי, כלי

תסביבים", אבל על פי מעשיו נראה שהוא מנסה,

בדרכו שלו, להשתחרר מהצל של אכיו: רומל היה חייל

בנו לא רצה להיות איש צבא מקצועי ("ממילא היו –

תמיד אומרים שאבי היה טוב יותר"). אכיו שנא

אחרי שלמר משפטים עבר לשירות הציבורי, והגיע

למשרה הככירה של שר האוצר של מדינת באדן

ווירטנברג. ב־1975 רץ מטעם המפלגה

בניצחון מוחץ על יריכו מן המסלגה

"בכחירות לקרגציה השנייה שלי כבר לא היתה לכך

מאוד לא מכופתר. יש לו חוש הומור אירוני, אותו

חייהם בעקרונות נוקשים - הוא הליברליום

הוא אוהב לצטט את חמהמכנית הקומוניסטית רווה

לוקסמבורג, עוד יהודיה שהגרמנים הרגו, הרבה לפני

השואה: "חופש הוא גם החירות לחשוב אחרת". "וה

עוד לקח שלמרתי ממה שעבר עלינו: כל גילוי של

חיערר סובלנות, של שלילת זכויות מכל סוג שהוא -

בעיני רכים מעמיתיו למפלגה הסובלנות סלו

הוא חבלה בדמוקרטיה – ועל הדמוקרטיה צריך

מנפרד רומל הוא טיפוס גמלוני, קצת מרושל,

עם כל הרקע הטראומטיילמדי שלו, מגריר

בסוף 1945 חור הביתה. כל הומן הוה ראגתי מאור לאמי. היא נשארה לבר, וחששתי שינסו להיפטר ממנה צבא גרמניה. כערה לא רצוייה".

אמו נפטרה ב־1971. אלמנה שחייה לא היו קלים. את חפצי אכיו שנותרו העביר אליו. ו"חלקם תרמתי למוויאון רומל שהוקם במרסה מטרוך"). אם ירצה או לא, הוא נחשב ל"שומר החותם" של מורשת אביו,

ספר "שערורייתי" של וולף הקמן על רומל מסופר כי הוא ציווה לירות בקצין צרפתי אשר סירב לעלות על בהחלט עזרה לי להיבתר. אבל", הוא ממהר להרגיש, טנק גרמני, לאחר שנלקח נשבי. בתשובה מפורטת; עם תאריך, שעה ומקום ("זה היה בשעות הבוקר המוקדמות של 17 במאי, 1940"), הכחיש או מנפרד רומל את ההאשמה הזו, וטען כי הקצין סירב להיכנע. "מותו", סיכם, "היה טראגי וחסר־תכלית כשם שכל המלחמה ודאי לא ירש מאכיו. אם אביו וכני דורו דכקו כל היתה טראגית וחסרת תכליתי. בהתגלמותו, איש פשרות, מתינות, סוכלנות. לעניין זה

קחים? יש לו הרבה. "התעמקתי הרבה בניטיון לחבין איך קטמטרומה כוו ' (המלחמה, ט.כ.) התרחשה. אחת המסקנות שלי היא שהמעלות הצבאיות עליהן חונכנו כולנו, דברים כמו משמעת, צייתנות ואומין לב – הן לא עניין חיובי בהכרח. הן חיוביות רק כתנאי שהן

לשמור היטב. אנחנו לא מתורגלים בה עד כרי כך.... מגיעה למימדים "קיצוניים" מרי: בגרמניה תקפו אותו לא פעם על המתינות שהוא מגלה כלפי היריבים הסוציאל־דמוקרטים, ויהרי אנחנו צריכים לעבור

הוצף או בתגובות מתאה. הוא לא נכהל. "לאכי", אמר אן, "היו צרות גדולות מאלה". כל זה, מתברר, לא פוגע בפופולאריות שלו: על פי משאלי דעת קהל הוא נחשב בעיני הגרמנים לכח עולה בפוליטיקה הלאומית: "אני הושב שאנשים מזרהים עם הליברליות שלי, כי הם רואים בה השתקפות של עצמם. כולנו אנשי פשרות, מתפשרים

טל בשן

נשבא לך איזו "מקלחת קשוה"...

בבית ומחוץ לבית, במכונית, בעבודה ובחיק הטבע, בשירות המילואים ובחוף חים. כל מקום הוא סיבח נוספת לשלוף פְרֵש-וָואנְס.

חיימקלחת" שלך הולכת איתך

וכל מח שבא זו "מקלחת קטנה" לכל מקום

שלפי פְרַש-נואנס!

פרש-נואנס-מגבונים לחים, נוחים לשימוש, ריחניים ומרעננים, ב-2 ריחות עדינים ונ-3 גדלים-לנוחותך,

FRU

31 1412236

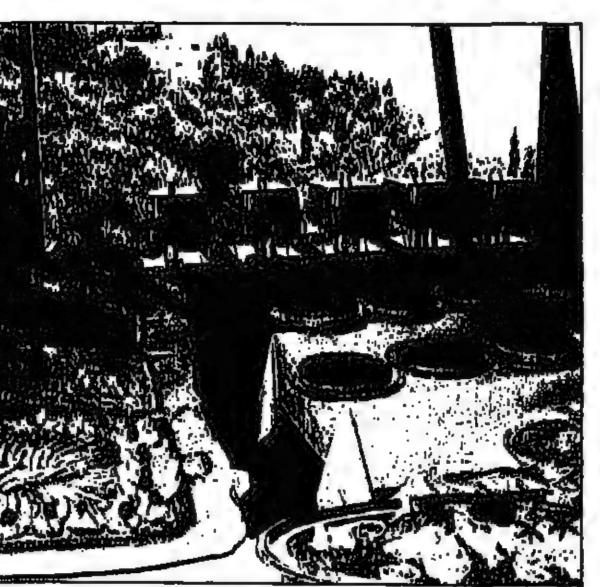
"להשיג בכל חוויות התקליטים

שאנגים עם מתאבנים

וחלונות גרולים מאוד שאפשר יהיה לואת כערם טוב יותר את הגוף המרתק זנקקי משם - תומות ירושלים, הר־ציון, ינול רור, שער יפו. לראות טוב יותר ניום, כשאורה המיוחר של ירושלים מעניק מיחודו ל"תחושת החומות" של תיר, וכלילה - כשהורקורים העלומים

כנר אמרנו – מסעדה לא זולה, 'אַסננות־פאננים". אתה משלם בשביל

לים וחית טדי ולא שמן: - מזהירה עקרת הבית את הקצב שלרן, לשהוא מבקשת נתח בשר, ובכך מדנת את ארוחת הערב עוד לפני שוכנסח למטכח. אין בעיות. העגל האו עוד ושם הבוקר, ואין בן אף שיפק שומן - משיב לה חקצב, ובכך הא ממיט קלון על מקצוען.

איך לחימנע מ"פאשלות" כאלה ואחרת ילמד אתכם הספר האחרון נתחום אלבומי המוון - "שאול אגיון וושראל אהרוני מכשלים גשר והצאת "אלם"ו צולומים: נלי

חצאלכום מטואר, שוש בו כל מח קצוך לדעת על כל סונו הבשר. איך ישר לשות, איר לשמר ולטמל איר לצלות לשנו, למשלו, במת לשמר

helicon

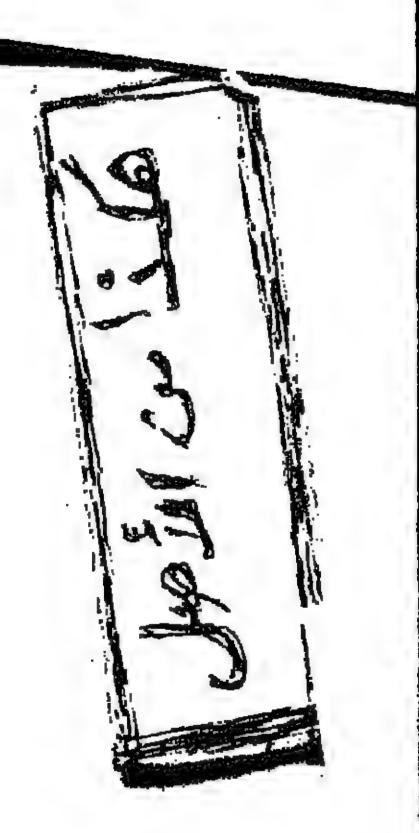

דובדבנים תעלה לך שם 30 שקלים, לפני המיסים והטיפים וכל השאר. אומצת פילה כגרעיני פלפל ירוק (לשני סועדים) - 70 שקלים. ואלה הן רק אבל יש דרך להוויל במידה מסויימת את עלות הבילוי־ארוחה במקום מקסים זה, להנות מן המעמר, היוקרה והמזון ולהישאר במסגרת תקציבית מתקכלת פחות או יותר על הרעת. איך? לא לכוא רעכים מאוד, ולהזמין רק מיכחר של מתאכנים חמים ממערני הבית. עשינו את זה כביקורנו האחרון

כמקום. נהנינו מאוד. המחיר שגוכים בעבור מבחר מנות כזה הוא 15 שקלים בלבר (על כך יש, כמוכן, להוסיף את ה"זנכות" ואת מחיר השתייה).

זו שישבה מולנו הסתפקה במנת פטריות־יער עשויות כארמניאק, עם לחמניה קלועה־זהבהבת, אפוייה כמקום. אותו מחיר כמו המתאכנים. כעל הכית הבטיח לנו כי גם סועדי המתאבנים כלכד יתקבלו אצלו בכבוד' הראוי. המבחר האמור כולל: קובייכאס, פסטלים ממולאים, סיגרים ממולאים, אנסים ממולאים, עלי גפן ממולאים ושויפים אפויים כנוסח אנגלי, שאינם אלא שויפים שחורים ממולאים קציק כשר ואגווים, שנעטפו ברצועות דקות של חזה אווז מעושן וכתחליף לעטיפת הבייקון). זו האחרונה היא אחת המנות המענגות כיותר שאנו מכירים באותה מסעדה

דרך נוספת ב"משכנות־שאננים" במחיר מתקבל על הרעת (הכל יחסי בעולם), היא לבוא לשם כשכת בצהריים. או מתקיים שם, תמורת 35 שקלים לסוער, "מונון־פחוח" אכול .כפי יכולתך נמחיר קנוע. שמענו על המונון הזה טונות. עדיין לא ניסינו.

אילו הורדום היה נציג האיזור שלנחירות אישיות, הייתי בוחר בו

שני בארכיאולוגיה באוניברסיטה

העברית. בין השאר חשף, שיחזר

ושימר את המיבצר הצלבני בלוואר

בבוכב הירדן, והשתתף בחמירות הר

הבית. פרסם חמישה ספרים. נשוי,

בשאתה רואה למשל עיר חבנויים באבנים לא

מסותתות, אתה מכין שלאן היה יותר זול להשיג חומרי

הולך במקום ישוב, בארץ ובחויל, אני

אב ל־3 בנים, גר בירושלים,

ני עובר בתל־אביב, גר בירושלים וחולם על מטולה. יש לי אדמה במטולה ואינני מוכר, כי כך חובכתי: אדמה לא מוכרים. חוויות ילרותי מתקשרות למקצוע בו אני עוסק. ער שהייתי כן 11 לא היה חשמל במרשכה, ומים חביאו מהמעיין, על גבי חמורים, והחקלאות היתה דומה לחקלאות המיקראית: כילד הסתובכתי על המורג. גורן אינו מושג זר בשבילי. בהיכלי שן, באקרמיה, אפשר לעשות מה שרוצים, להפיל מלכים, להעלות תיאוריות. לי הארמה נתנה נשימה לחיים, ואני לא יכול לרבר כמנותק ממנה. לפעמים, בוויכוח, כשאין תשובה עניינית לרברי, אומרים – אה, הוא ממטולה... בעיני זה עריף על זרשה. גם במטולה יש אנשים כאלה

מטולה טבועה גם בהרגלים יומיומיים שלין למשל, כמו רבים מכני דורי שגרלו במושכות, קשה לי לראות כרו מים פתוח. מרגיו אותי שרוחצים את רוצבות העיר העתיקה בורמי מים ענקיים במקום ברלי ומטאטא. בארץ השוכנת על סף המדבר, מתנחגים כאילו אנחנו בשוויץ. וגם בשאני בבית מלון בשוויץ, אני סוגר את המים כשאני מסתכן. אני לא מסוגל לחצות שדה הרוש ולדרוך על קמה, וההתעללות בעצים לפני טוכות משגעת אותי.

אני מתכוון לכתוב ספר על מטולה לא אוסף אנושית בלי בניינים, אכל הקשר בין אדם לבית חרש וכרונות, אלא ניתוח ארריכלי של המושבה שיהיה בו ימטית, רק בששת אלפים שנה. והקשר הוח מרתק : הרבה , תועלת: לארכיאולוגים: הבתים : בבנו בעבורת יריים מסורתית, לא שוגה בהרבה מזו שבתקופת המישנה והחלמור, אולי דק פחות סובה. ועל בניית המשכח יש לנו הרבה פרטים כמו הובניות, משך הכנייה וכרומה, והעיקי – הבתים ישנם, מבנים מפורתיים כרוגמת אלה שנכנו באיר מאוח בשנים. רק קירוי הרעפים זה עניין חרש, קשה לנו לחאר חברה

האוצר הראשי של מוזיאון ארץ"ישראל (דמת־אביב). בן 51. יליד מטולה. למד משפטים וספרות עבריח, אך עבר לארכיאולוגיה אחרי חקר העבר ונסיון להבינו, והמירע על העבר מורכב שהשתתף במשלחת החפירות קודם כל מבני־אדם. והם מעניינים אותי. במערות מדבר יהודה. עשה תואר

אני מרכח להמתוכב בכפרים לצורך רכישותו התבוננות, תיעוד, רישום, חיפוש, ווח מרתק. יש עוד מקומות כמו ביתיג'אן וכפרים בהר חברון, כהם בונים מחרשות עץ כמו בימי קרם. ובגלנוע יש ארם שמכיו

וני מרבה לשויל עם ולדו. באמצעות שיול אספר

מטותתות, כמו אצלנו, צריך פחות חומרי מליטה. כשאתה רואה כנייה "יבשה" מאכנים גדולות, ללא חומרי מליטה, כמו בהר הבית, אתה שואל את עצמר מרוע, ואוצייכן מחשב ומגלה שאם היו בונים את הר הבית באבן קטנה, כדי להפיק את הסיד צריך היה לכרות יער ענק, ששטחו כמו מירושלים עד לטרוו. ברוחב של 5 ק"מ. אתה מתבונן באכנים הגדולות, חושב על כוח עבודה וזוכר שאבן־חלדון כתב נמאה ה־14 – סור הבנייה באבנים גרולות הוא במינהל נכון ובטכנולוגיות של הנפה. בשבילי, הארכיאולוגיה זה

למרות שאני עובר בתיא ומחבב אוחה איני עובר לגור בה. ירושלים – זה המקום לחיות בו-לפעמים זו חווייה קשה ולוחצת. אבל זה חלק מהסיפור. אני מסתובה בעיר העתיקה הרבה מעבר למה שמתחייב מעבורתי. ירושלים שבין החומות היא. מוזיאון גרול של מכנים, כני־אדם, סגנונות.

להנחול להם ערכים, להעביר להם רברים כצורה משכנעת יותר מכל שיחה בבית. בטיול ילד לומן לחתבונו, ללבת, לסייע לזולת, לכבר את השונה מליטה שבסיסם סיר. הפקת סיד מאבני גיר בעשית כשהם רואים, למשל, בשרה לוד ביתיג'אן את מנה בכבקון, רבוולת חרבה אנרגיה. לבנייה כאכני גוית

או מי היית רוצה לראיין: את הורדוס. דמות ענק, ולא רק בתום הבנייה. הוא היה פולי־ טיקאי מהמעלה הראשונה, בעל יכולת שילטונית בלתי רגילה, אדם שידע מה זה כלכלה. ילו הוא היה נציג האיזור שלי בבחירות אישיות, הייתי בוחר בו, בלי ספק. איון אישיות בתיזמננו אתה מעריך במיוחדו אלברט איינשטיין

מי היו גיבורי ילדותך: <u>דמויות מקראיות. במיוחד אליהו.</u> את מי אתה רוצה לפגושו שנים רציתי לפנוש את דניאל ברנבוים, ולראות מקרוב מה זה ואון מוסיקלי. והנה, בשבוע שעבר הדרכתי אותו בהר הבית.

מה אתת רוצה ליום הולדתך: שיעצור לכמה שנים.

ך אחה מפנק את עצמרו צלחת חומוס אצל אבו־שוקרי, עם זיתים דפוקים כלי שום.

מה אחה שונא לעשות: <u>דברים מיותרים.</u>

מה אתה אוהב לקנותז כל מיני דברים לאשתי ולילדי, דברים שישמחו אותם. מה מעצבן אותריז שרירות הלב, ביורוקרטיה, פקיד ציבור שאינו מבין שחובתו לשרת את

האורח, ומתעלל בו ב'תלך, תחזור, תמתיו'. מה מפחיד אותך: כמו שאומרת כתובת על קבר ממלוכי – כל נפש טועמת מן המוות. אותי

מה אחה מתעבז מדוזות – ומה שמזכיר מדוזות.

על מה קשרו לך לסלוחז על שנאת חינם. אתח אדם חזקז אני יכול לתפקד, להיות עצמאי, חופשי, לנסח מה שאני חושב, לומר דעה

וטו, ום כשיש עלי לחצים חזקים של המימסד. נאיוח מצב אינך אוהב להימצאז בלחץ, אבל בלעדיו אינני יכול ליצור. כשיש נעימות

ורוגע, הזמן מתמומז, בורת.

איזו תכונה מאפיינת אותך: האפשרות להבחין בין טפל לעיקר.

מה קושר אותך לאנשים: חברות זה קן להימצא בו. אני אוהב אנשים חבמים שיש מה לשמוע מהם. לא ההשכלה הפורמלית או כמות הידע האנציקלופדי מעניינים אותי, אלא צות ההתייחסות לעובדות.

מה ישראלי בעיניךו אדם המבין שבארץ הזאת חיים שני עמים, כמו במשפחה, אמא שיש <u>לה שוי בנים, וזה נתון. מי שתפס ומסכים עם הנתון הזה – הוא ישראלי.</u>

נמה אתה גאה: במשפחתי, שהשכילה לבוא לארץ לפני מאה שנה. כשדודי נבחר ע"י הברון ללמוד אגרונומיה בצרפת, סבתי לקחה את דרכונו ואמרה – לא עלינו כדי שאתה חרד, ושום סיפור על לימודים לא יעזור. אני גאה שבמשפחה אין יורדים. כולנו פה.

מהו זכרון הילדות החזק שלך? <u>הייתי בן 11 בימים שבין הכרזת המדינה להקמתה. עמדתי</u> נוחוב ועבר שם טודר עם לגיונרים. אחד מהם כיוון אלי דובה. לא ידעתי על מה ולמה. הרנשתי חוסר אונים, ראיתי את המוות לפני העיניים. ואו הם פרצו בצחוק פרוע, מעליב,

איות מבצע צבאי אתה מעריך במיוחד? <u>מלחמות המכבים. יש היום חוקרים הטוענים שלא</u> -היתה וו מלחמת מעטים נגד רבים, כי הצבא החשמונאי היה שווה, מספרית, לצבא ההל ניסטו. יחכן, אבל עדיין זו מלחמת מעטים מול רבים, כי היה צריך לגיים את כל המשאבים תשחק את כל המערכות, בעוד שלהלניסטים לא היתה בעיה כואת. מי חיות רוצה להיותז זמר בריטון, כמו טיטו גובי.

שעל תארמה הואת יושב עור עם, אנשים המאירים לד

ותר הוגנים מאשה חיום. לא היונן כנועים לערכים

גווילתי בבית עם גינה גהולה בחזית וחצר גדולה

מאדור משה להתמשר עם עציצים במרכסת אכל גם

לם לא סכלנו מהם היו קשרי עבודה למרוח יחר לא היו למשל נישואי תערוכת

כשמטיילים בוארי ופוגשים ברואי ינכנסים איתו לשיחה ומוומנים יניתו ורואים שמדובר בבנר אדם, שהעולם העודבי סביבנו הוא חלק שינו לא רק חלק מהנוף - לא

שם אני מרגיש טוב, אוהב את הנוף, שאינו בומבסטין לא אוורסט, לא מפלי ניאגרה. האיש ברחוב, עם כל מגרעותיו, הוא איש כלכני ועולם הכנייה, כשבילי,

"אני אוהב לבשל – וזה תורשתי. סבתי היתה מהבשלניות הגדולות, וכל בניה אשפים בבישול. דודי הוא הגבר היחידי שזכה בתואר 'מלכת' המטבח' למרות שהוא גבר

פה הרכרים נוצרו, מפה העולם ינק. גם הכני החדשה יותר נכונה מאשר אצלנו. למשל החדשים כמדריד, המאוכלסים כאוכלוסייה כסרית שעכרה העירה. מישהו חשב על הארם שצריך לגור ברירה, לחיות בשכונה, יש תשומת־לב לפרטים, איכות חיים, גינון וכרומה. גם האוכל הים־תיכוני הוא לטעמי. אני אוהב לכשל – ווח תורשתי, סבתי היתה מהכשלניות הגרולות, וכל בניה אשפים בבישול. רורי הוא הגבר היחיד שוכה, כומנו, בתואר "מלכת המטבח", למרות שהוא גבר שבגברים. אני עושה: קבוע את הסלטים ופעמים רבות מבשל לשבת. ההתמחות שלי

אין אצלי ניתוק כין הכית לעבורה, כי הכי נוח לי לכתוב בבית. בערב. תמיד עם מוטיקת רקע שמנטרלת לי את הרעשים האחרים או את דממת הלילה. למשל, אופרה כווליום נמוך. אני אותב מאד מוסיקה ווקלית. אני לא נעול על ארכיאולוגיה. כשאני בחו"ל וצריך לבחור, למשל, בין אופרה טובה לכין תערוכה ארכיאולוגית - אכחר לאופרה הנעילות כתוך העולם המרעי המצומצם לא מאפשרת ניתוח נכון של חוברים, בעיקר כשעוסקים כבני־ארם.

"יש לי ארמה במטולה ואינני מוכר, כי כך חונכתי: אדמה לא מוכרים".

בשלוויויה אני רואה בעיקר חרשות, תוכניות כמו"ות חומן" וכרי להתאוורר – רבקה מיכאלי או מני פאר. סדרות כמו "דאלאס" אן "שושלת" לא מעניינות אותי. לקולנוע אני ממעט ללכת, אכל אם יש סרט פמו "מרמן" או "אמראוס", אני הולך יותר ממעם אחת. מדי פעם מכקר כתיאטרון, אכל מעדיף לשמוע קונצרט קטן, בדורמיציון, למשל, או הרצאה מעניינת ביר

פעם קראתי הרבה ספרות יפה ואפילו למרתי שלוש שנים ספרות עבחית. בומן האחרון, מרבית הספרים ושאני קורא הם בתחום ההסטוריה והארכיאולוגיה, עם הגשים לכיוון האדריכלות. אני קורא עכשיו את ספרו החדש של נקרימון רוגל, העוסק בהתיישבות פועלים כצפון הארץ, ייסור כפר גלעדי יפרשת תליחו. זה מענייו אותי. אבי היה ממניני תליחי. ספר נפלא של יוחר חירשפלר על בית המגורים הארצישראלי בתקופת המישנה והתלמור חנושא מעניין אותי ותתקופה מרברת אלי יותר מכל תקופה אחרת בהסטוריה שלנו זו תקומה ובחלקה ללא לבית משותף יש יחוונות מכחינו גועם חחיים, אצלנו, .. עצמאות מדיניתו, שבה יצונו יצירה תרכותית עשירה בישיבות דוראי שלא לשעורי תר שבע בבתיהכסה.

עברית אני לא יורע. או על הקיר של הציבוק בתבתי בצתפתית: 'אין חבר בעולם'. הוץ כיזה בתבתי שמה עוד משהני כחבתה 'פרוכפר ביכון אומר: יהיה טוב בחיים'. לפני זמן קבן לפני ההשתחררות שלי, שוב הבניטו אחזי לצינוק 139 אני מסתכל על הקיר ומה אני רואה: מרוספר ביטון אומר שיהיה טוב' עברו מאז במעט 30 שנה. אני מכתבל זנהיה עצוב. פרוספר ביום

ני ככר שלושים שנה ברוטו בבתייכוהר. מזה עשרים ושבע שנים נכו. ואני לא סופר לך את המעצרים. מהיום שתנעתי ארצה מברוקה, בשנת 1951, לא הייתי חופשי יותר משישה חודשים ברציפות. אם חעשה השבח, תראה שבקושי הייתי שנחיים בחוץ. השאר --הכל בבתייסוהר. אומרים עלי שאני האסיר הכי יתיק בארץ. אסיר מספר 11. את המספר הזה קיבלתי לפני יותר משלושים שנה. בטח שאני זוכר אותו. אבל את מספר תעודת הזיהוי שלי אני לא זוכר, כי אף פעם לא היתה לי מעודת זירוי. כשביל מהז בנתייהכוהר, מספר בשנת 1958, כאשר ההלך המאסרים הכבדים שלי, הכניסו אותי לצינוק מכפר 139, בכלא רמלה. לכתוב

בין שתי הכניסות האלה לצינוק 130 בכלא המלה, היו לי עוד הרבחיהרתה כניסות כניסות ל'איקסים' לתאי מעצר, לתאו מאסר לבחי משפט ולמרפאה של המשוגעים, חולי הנפט גם משוגע עשו אחזי

נולרתי במרוקו בשנה 1932 עליה: ארצה בן ארבהיעשרה לבר בשעלית! אפשר להגיר שהיית ליל בני שצריף באמת ילר טוב לקהו אותי לקיבוץ בית זרע שמה, בקיבוץ חיו שניים שלושה לדים מפרעים. ואני הייתי ילד מוב למח שהייתיים

פרוספר ביטון, האסיר הכי ותיק בישראל. 30 שנה מאחורי הסורגים. מהיום כו עלה ממרוקו, ב־51', לא היה חופשי יותר משישה חודשים ברציפות. ב־58', כש"ישב" לראשונה בצינוק מספר 139 ברמלה, כתב על הקיר: יפרוספר ביטון אומר: יהיה טוב " בחיים". לפני זמן קצר שוב הובא לשם. הכתובת עדיין על הקיר. פרוספר, היום בן 50 פלוס, אומר שבעצם מוטב שישוב לכלא. החופש בשבילו זה מחנק. מונולוג.

למשפחת ביטון הזאת היו אולי עשרים ילדים. האבא אמר: בוא ניקח אותך בידיים. ראיתי שהוא מתעסק כלכלוך, וזה לא בשכילי. המשכתי לטייל ברחובות תל־אכיב. ככה לבד.

כתליאביב פגשתי בחור כשם דור. אמר שהוא קרוב משפחה שלי. לקח אותי אליו הכיתה. נתן לי כסף וסיגריות. הייתי צריך להחזיר להם בשכיל הטובה, אז התחלתי לגנוב. אם הייתי מצליח – הם היו לוקחים. אם הייתי נתפס – הייתי יושב כמה ימים פה ושם. בסוף נעצרתי על התפרצות. השופט קנת דן אותי לשמונה חורשים. כאיזה שנה זה היה? ואללה לא זוכר. לא אשקר עליך. הייתי כן 16. כשנת 1953 כן, ככה

הייתי עצור עור פה ושם עד שהגעתי לשנת 1956. בשנה הזו, אני זוכר, קיבלתי את המספר 31 בכלא תל-מונד. לא רצו להחזיק אותי. היתי מופרע כוה, כלי משפחה. הייתי כרכאון. רב עם כולם על כל מיני דברים. לקחו אותי לפסיכיאטר. דוקטור רוונר. סילפן עדיין לא היה.

לא רוצה להאריך הרכה. השתחררתי והגעתי לשדרות. בסך הכל הייתי כן 17. הקמתי ביתיקפה. לא יכולתי להחזיק אותו לכד, ומסרתי אותו למשפחה משם, הם נתנו לי 70 אלף לבי. הרבה כסף.

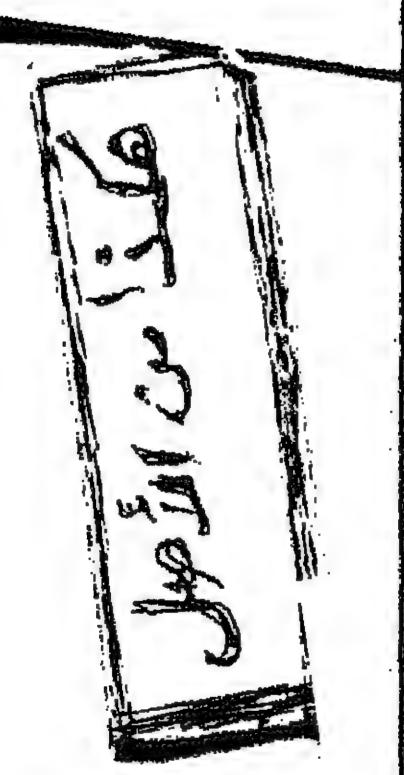
שררות היה ראש מועצה שקוראים לו יצחק טריקי. אדמ נפלא. הייתי קשור אליו. יום אחר הוא כא אלי, אתה לא תאמין, ואומר לי ככה: מה רעתך שתפתח כאן קבוצת כדורגל? אתה ספורטאי טוב ויש לך כסף, לך תקנה כדור, בגרים ונעליים. אני אכיא לך מאמן. תשלם לו 10 ל"י

יררתי לתל"אביב וקניתי 13 חליפות, כדורגל, קניתי הכל. פתחתי קכוצת כדורגל שלי פרטית: בית"ר שדרות: כן, היתה שייכת לי פרטית. יום אחד כא טריקי ואומר: תשמע, פרוספר, עכשיו אני אפתח קבוצת הפועל. הקבוצה שלי תשחק נגד הקבוצה שלך.

בשררות לא היה טוב. טריקי הציע לי להצטרף לחפננה בכביש נגר הממשלה. נשים עמודי חשמל ונחטום את הכביש. באו ניידות משטרה. כולם שמו עלי אצבען הנה, זה ראש הקבוצה. עצרו אותי. היכיתי אותם וברחתי להם. אחרי כמה זמן נמאם לי להתחבא. יצאתי ונשפטתי. אחרי שלושה חורשים השתחררתי ואז השטריות שלי התחילו להתגלגל כלי חשכון. נתפטתי על התפרצה ורנן אותי לשנתיים וחצי מאסר. בסיצור ולעניין, כשיצאתי שוכ מהכלא לא היה לי כלום, לא משפחה, לא ביתיקמה, לא סרנסה, יצאתי ככה

(תמשך בעמוד הבא)

39 साम्रह्मचांक

בשנתיים וחצי האלה בכלא הייתי הרבה אצל הפסיכיאטר דוקטור רוזנר. הייתי בחור ממש מופרע. אייאפשר היה להתגבר עלי. היו נותנים לי זריקות הכייהכי מסוכנות. מה שהכן־אדם אוכל ויטמין מהאמא שלו כשהוא קטן, שופך את הכל תוך שתי דקות. מה זה שתי דקות? עשרים שניות! הבן־ארם היה נופל ונשאר ככה: בלי אוכל ובלי כלום. אבל עלי זה לא היה משפיע. לי היו נותנים בקבוק שלם. לאף אסיר בישראל לא היו נותנים ככה.

הרופא החרגל אלי ואהב אותי כמו הבן שלו. יום אחר הוא כא ואומר ככה: תשמע פרוספר, אני אחזיר אותך להורים שלך במרוקו. אתה לא יכול לחיות ככה. את וקוק לאמא ואבא. אמרתי: זה לא ילך. אל תשלח אותי חזרה לארץ ערבית.

שתחררתי והלכתי לאגורה לשיקום האסיר בתל־אכיב. רק לאחר ויכוחים וצעקות הסכימו שם לתת לי פנקס של עשרים ל"י. היתה מסערה כזאת בתל־אביב, קראו לה בן־שושן, ואתה משלם שם בתלושים.

עוד פעם התחלתי לגנוב. ככה הגעתי לשופט כבאר־שבע שקראו לו נאטור. כן, נכון, אליהו נאווי, מי שהיה ראש עיריית בארישבע. הוא אמר למשטרה: אני לא רוצה לשפוט את הכחור הזה באולם. תכיאו אותו אלי ללשכה. כלשכה אמר לי השופט נאטור: תשמע, פרוספר, אני לא רוצה לשפוט אותך למאסר. בוא, אני אשלה אותך לעבור במוסך, תהיה בן־אדם. אמרתי לו: הולך. הוא שלח אותי, וזה היה רחוק. לא רציתי להיכנס לשם. בקיצור – חזרתי לגנוב. באו לתפוס אותי – ברחתי להם. בשדרות תפסתי את הבןיאדם שהלשין עלי. חתכתי אותו, וגם כן הודדתי לו את כל

ועוד פעם בדיקה פסיכיאטרית. הייתי משגע אותם.

הכניסו אותי לצינוק. הביאו אותי לדוקטור סילפן. ירד עלי בוריקות. עשה לי חרר מיוחר. רק בשבילי. חצי מטר דוחב, מיטה מחוברת לקיר. בחדר הוה שכבתי שישה חודשים. החוכשים היו שמים לי את האוכל מהצד, זבורחים. ככה, מהפחד. פחדו ממני פחדימוות. היתה להם הוראה לתת לי זריקה כשביר השנייה הם מחזיקים מקל. הייתי שוקל 80 ק"ג. תוך שישה חורשים ירדתי ל-55. עד שיום אחר התחננתי לאחר האסירים, שעבר במקום: יורם לנדנסברגר ועבריין ידוע, ב.מ.) תעזור לי. הוא עזר לי לקום, החובשים ראו

"נכנסתי לאיקס 139 ברמלה. הירח נתן אור. אז כאו הג'וקים. כאלה עם גלימות. כל הלילה התעסקתי איתם. הרגתי 40, אולי 50 ג'וקים עם גלימות. אחרייכן בא עכבר

לכלא שאטה הנעתי בגלל ציונות. כן, ציונות. יום אחר בא מנהל הכלא ברמלה – באמת, לא זוכר באיוה שנה זה היה – ואומר שצריכים כמה יהודים שיהיו בכלא הזה. יאכלו טוב, יוכלו להתלבש אזרחית. אמרתי: אני מוכן ללכת. בכלא שאטה הכרתי את עלי

לשם עוד כמה יהודים.

השופט אלקיים שם עלי שלוש וחצי שנים מאסר, לך את האמת – התחבאתי. פחרתי. ראיתי שם הרבה

רם. עותמן נפצע כרגל, ואני לקחתי אותו בידיים.

"למה מה עשיתי? חנקתי זקנות? שדדתי בנק?"

לושים שנה מאחורי הסורגים, ושלושים יום מחוץ לחומות, ומרוספר נעצר שנית בחשר מעשה מגונה בילד בן 14. פרוטפר ביטון – תושב הקטמונים בירושלים – מכחיש.

אכל הוא גם מודה שבעצם רצה לחזור ולהיות אטיר. החופש בשבילו נשמע כמו מחוק. ימים מספר לפני שנעצר שנית אמר לוו: "אבא ואמא שלי הם כני 80. הם חיים מהביטוח הלאומי. 200 שקל לחודש. לבוא אליהם ולבקש לקנות קומסת טינריות, כמו חתיכת חרא, אז יותר טוב בשבילי שאשאר בבית הסוחר. אוכל ושוחה, אני בן־אדם בגיל חמישים, ואני לא יכול להרשוח לעצמי לקחת בסף מהאבא שלי בשביל לקנות קופסת טיגריות. זה לא מולך. זה בן־אדם צריך להיות

אז יותר טוב לשבת בבית הסוהרו "אני אסביר לך את האמת: אין אף אחד שאוהב להיות בבית־הקוהר. אפילו כמח שישבתי בפנים אני לא יכול להניד לך: תראה אני אוהב בית־סוחר. אפילו שהתרגלתי לחיים באלה. אין אחד שאוהב להיות סנור, אבל מסביר לי אתה, דבר אחד, מאיפה אני זכול להחפרנסז ככה עשו לי כל פעם. רץ לשיקום -האסיר, דץ לעיריה, רץ לסגן ראש העיליה ואני דואה שרוצים לשים לי רגל. דוצים

למה אתה לא הולר לעבודו

"אני לא יכול לעבוד. נכה. יש לי שלוש מחלות, אל תראה אותי ככה. יצאתי משם נכה. יש לי חוות דעח של רופא, אני בן־אדם חולה

לאהוב בנייאדם הוא דבר מוזר עבורך: טינריות שלי ומיטה שלי. חקר לי חופש ואשהו "אני אוהב בן אדם שעוור ליו כמו דוד מאירי אוחתוק החומש והאשה, אם אני צריך לסבול: מהעיריה. הוא מוסה לעזור לי הרבה. לפעמים בא בשבילן כל כך הרבה, אבל תשמע ממני – כל לי לבכוח בעיניים בגלל העזרה שלו. אני אוהב בני הדלחות סגורות בפני: למהז מה אני עשותיו אדם ששמים לי לב. כי אני בחיים שלי אף אחד לא שם, לי לב. לא יודע למה. מה אני, היהו אני חנקתי וקנות, שדדתי בנק, גובתי מהמדינתו כולם הולכים ננדי, שיגידו לו מת עשותי להם רע".

לא בן־אדם: סבלתי מספיק כל החיים שלי. לא

נרמתי נזק למדינה. אבל זה נורל שלי ככה. "כמו שאמרתי לך הכי קשה בחוץ זה הפרוסה. אני רוצה לצאת כחוץ לאכול משהן ואין לי ממה לקנות. ככה בן־אדם יכול להשתנע. בוא ואסביר לף: בן אדם הולך ברחוב ואין לו כסף; עובר ברחוב ומטתכל על הויטרינה. רואת כל מיני דברים ואין לו ממה לקנות. באמת אין לו. אז חוא הולך לגנוב. "אני לא רוצה ללכת לגנוב. אבל הם מכריחים

עוד קצת ואם לא יעשו כלום בשבילי אכנט

למשרה העיריה ואכנים להם. אני רוצה להיות

בביתיהסוהר. נולדה לי בת. היא כיום בת 11.

בינתיים החורשתי. הילדה הואת לא רוילה עלי.

אני רואה אוחה מדי פעם. אבל אני בשבילה כמו

בן־אדם, אזרח חפשי כוה, זר. אני לא מרגיש שאני

אתה בכל זאת נשמע כמו בן אדם שלא

"בוא תשמע: כבית טוהר יש אוכל שלי,

"תשמע, התחתנחי בי 1977 כשהייתי

בן־אדם, אני לא רוצה להיות ככה.

מתגעגע לחופש.

אותי. אפילו את הביטוח חלאומי שלי הם לא נותנים לי. הם עושים הכל כדי שאכנס לבית הקוהר. בקופו של דבר אני אלך לגנוב. זה קל בשבילי. כל עולם הפשע מכיר אותי. אני יכול ללכת לזה ולזה ולקחת כמה שאני רוצה. ללכת ולקחה 100 גרם של חשיש ולמכור. אבל אני לא רוצה להיכנס לוה. לא מענין:

אותי סמום. לא אשקר עליך. אני מענין אותי שאחיה. אכל הם לא משאירים לי ברירה. אחכה

בחור צעיר, למה לך?... וכל הדברים האלה.

רוצה לצאת מהראש שלהם,

אותי ככה עומד, ברחו מהמקום...

ונכנס לי מתחת לשמיכה".

עותמאן. העתונאי המצרי שהיום הוא הקבלן הכי גדול בארצות ערב. הייתי יהודי יחיר בן 700 מסתננים. ניסו לפנוע ביז מה פתאום. הם עשו לי כבור. אחר כך באו ביום המרך בכלא שאטה (נובמבר 58', ב.מ.) אגיד

אם היו רגעים קשים כבית־הסוהרז בטח שהיו. בעיקר בהתחלה, כשעור לא יודעים מי אתה. אם מרימים עליך יר – תרים גם אתה. לאט לאט מכירים את הראש שלך. זה כמן שאתה מתרגל אליהם. אתה נהפך אצלם לבן־בית, כמן שאתה רגיל פה כחיים שלה. בכתי הטוהר אני הייתי עם האנשים הכי מטוכנים: למה

בן־ארם שהוא חי בבית־הסוהר ולא הביא בן־ארם אור לשבת אפילו שניה בצינוק – זה נקרא ברארם שלם זה נקרא גבר עם כל הפשע: זה נקרא אסיר למופח. עכשיר, אם אתה רואה אותי הולך לשוק מחנה יהודה, או לשוק הברמל ושכונת התקוה, ואומר: הבראן

והמשך בעמור 142

מסתנן בשם 'פוסטוק' וחבר שלו ירו בשני מהרים והרגו אותם. תפסתי אותו בידיים שלי והרכצתי לו. אחרייכן שוב העבירו אותי לכלא רמלה, לקחי אותי לבריקה פסיכיאטרית. לריפוי בעיסוק. הפכתי להם הכל. מריפוי ועיסוק עשיתי חגיגה. קשרו לי את הרגליים והידיים וזרקו אותי לצינוק. זה היה כשנה

מהצינוק העבירו אותי לכללית. תיקח מה שאתה

ל"י. על מה פיצוייםז יעני שאני מסכים לעווב או

בירושלים התחלתי לתפוס לעצמי שם. איפה אמסי ואיפה עזר כהן ושני עבריינים ירושלמים ידועים שנרצחו בינחיים, ב.מ.). כולם בעיר דיברו על פרוכפר.

הראשונה נהפכה לשכע וחצי. עשיתי אותן מלא, כלי

ישבתי חורשיים בחוין, לקחו אותי למשפט אצל השופט בוק, על התפרצות. הוא דן אותי לעשר שנות מאסר. אחר כך נהיו רק חמש בגלל הוררת שליש, וגם

כן, כולם ישבו איתי. איזה אסיר מפורסם שאתה מכיר, תגיר, ישב איתי. אתה רוצה שמותו תיקה את 'האדם השלישי', אכרהם ויידנברג. הוא היה בן־ארם אינטליגנטי, אף אחד במדינה לא היה ברמה שלו. אני ישכתי באיקס 139 והוא באיקט 198. באמת כן־ארם יותר מדי נחמר. בוגר? בבית־הסוהר זה לא מעניין אף אחד. לכל אחד יש את החבילה שלו. 'הארם השלישי' לא היה מדבר עם כל אחר. שמר על עצמו. אלוף. הכדורסל. היחידי בביתיהפוהר שהיה יכול להרגיע

כפית קטנה, הוא קרח חור. לא בשביל לברוה, אלא כשכיל לרבר עם אחרים, הסוהרים גילו את החור

1958, ואו כתכתי שם על הקיר שיהיה טוב...

רוצה, אמרו לי: אחראי על המטבח? אחראי על המחסף רק תשב בשקט. השתחררתי וחזרתי לשדרות. במועצה של שדרות נתנו לי פיצויים. 15 אלף

שדרות. קבלתי פיצוי כזה. ואז באתי לירושלים ונפגשתי עם כל הבחורים שאני מכיר היום. חלק מום לא דתיים. אכל מה, כירושלים לא היה לי מה לאמל. אז לא היתה לי ברירה. פתחתי פה ששישבע תהנות והתחלתי להתפרנט ממכירת סמים.

השם שלי הולך יותר מכולם.

תפסו אותי שוב על התפרצות. דנו אותי לטבע וחצי שנים. חזרתי לרמלה. גמרתי אותן. ישכתי ארבע שעות בחוץ, גמרתי גם אותן. נשפטתי שנה בבית־סוהר. על מה? על התפרצות.

שנה הזאת נהפכה לשש וחצי שנים. איך: בבית־הסוהר הין שני מלשינים. נתתי להם שלושה חורשים שקט. אחרי זה הכנתי להם תוכנית. הכיתי אותם. באמת חבלה גדולה. עשיתי להם חבלה מסוכנת. קיבלתי עוד חמש שנים. נהיה כמה? נכון, שש וחצי שנים. אחרייכן היתה עוד איזו חבלה קטנה, עליה קבלתי עוד שנה. השנה

קבלתי הקלה. עכשיו אני יושכ בחוץ ככר שבועיים.

אותי. כל הזמן ישב וכתב. הוא אהב לכתוב ולכתוכ. באיקס 137 ישב מוטקה קידר. שבע שנים ישב שם. איזה סבלנות היתה לוו במשך שבע שנים; בעזרת

בכלא שאטה פגשתי את ישראל כר. ברארם טונ. אהכתי לדבר איתו. בהתחלה לא היה מעשן. אחר כך הוא עישן הרבה. מה עישון חשיש. אני לא מרבר על

אחר כך ישבתי עם הרב מאיר כהנא. גם כן כן־אדם טוב. אגיד לד: אפשר להגיר שכל אלה היו מתכים. הם היו באים לאטיר ואומרים לוו שמע, אתה

אגי לא בדקרתי, למח אני לא בשחטתי? אגיר לדי

אני רוצה להיות כן־ארם, לפתוח בסטה, חנות - אתה תראה, כל אחר יתן. אבל אני לא אעשה את וה, אני

קו 14 משכונת דרום לחוף נחשולים

מוכרון ימים א"רה' 6.30, 6.30. 14.30. שישי 6.30. 17.30 חורה ימים א"ר' 30.11. 5.00. 17.30.

" WILLIAM BOOK קוף מהתחנה המרכזית דרך שכונת חליאל לחוף אולגה

> .9.15 ,8.30 שישי 16.00 ,15.00 ,14.00 .13 00 'מים א'יה' 14.00.13.00.11.00.1945 17.00 .15.45 .14.45 .13.45 .12.45 .12.00 .113 18:45 מורה ימי שישי 11:30 | 2:00 | 12:45 | 13:45

17.30 , 15.45 , 14.45 קו 11/א משכונת ברנדס לחוף אולגה 11.45 nm 8.15 mg קו 76 א' לחוף קייט ושייט דרך

אורעקיבא ושדוח ים 13.10 mm 12.40 ,8.50 mm 01.61

פרדם-חנה

קו 43, 43 א' מפרדטיתנה לחוף קייט מים א"ר' 14.30 , 9.00, 12.00 , 14.30 , 14.30 חורה

,17.45 ,16.30 ,14.15 ,12,30 ,12 15 'n' x5'2"

ומי פישי 18.15, 14.15, 12.30 ימי פישי 18.15, 17.00

למות ישנים דאה כפריםבא

משתרעונה בימים א"ה" 15.00, 15.00 בימי שישי אל 15.00, כן חולה א"ה" 15.30, 18.30 בימי שישי

יי בשה הקו לא יפעל ב־14.7.87 ייו תמח, ומ־

וו עד נפוללו אי באב עד נר באב (כוללו) 11.7.67

רעונה - הרצליה

קו 200 לחוף וכולון ב ב מלבת רעמה ימים א"ה' 1.5. a. 7.40 .7.40. הב"ב B.15"ב מל 18 בל 10 דקות בימי שושי כמו בימי א'יה' זו 33 מלוד דרך מחלף השבעה לחוף 9.00 אורת ימים א"ח' 7.20, 15, 14.45 חורת ימים א"ח" מיפניפו כל 10 דקות ימי שישי כמו בימי א"ה' אחרון נקועה 20.61

כימים א"ן' 15.3, 30.30, 14.00 חורת ימים א"ה' 14.45 , 12.30 ימי שישי 18.00 , 14.45 , 12.30 קו 22 לחוף מלון מנדרין דרך רמת

· 17.30 .15.00 .12.30

קו 35 לבריכת השחיה בלוד בימים א"ר 11.30, 10.30, 9.15, 8.45, 8:15 א"ר 12.30 תורה בימים איין 200,11, 13,00,14,00,15,00 16.0 (17.00) וביום ז' הלבדו

בימים ה' ח' 10.4, 10.1 חורה צו 11. 10.00 ימי

י 26 מרמלה דור גיורא, ויצמן, לחוף

לנוחותך "אגד" מפעיל קוום מיוחדים לחופי הרחצה החל מ־1.7187 אזור המרכז, הדרום וירושלים

A STATE OF THE PARTY OF THE PAR

ו 13 מחתנה מרכזית דרך גן שורק

ימים א'יה' 9.00, 10.20, 11.40, 12.50, 12.50 בימי

שישי 9.00, 10.20, 11.40, 11.40 חורה יכים א"ח"

9.30, 10.50, 10.11, 10.50, 14.30, 14.30 שישי

קו 16 מראשון רח' ויניק דרך שכון

ימים א"ר' 30.8, 9.00 חזרה א"ו' 30.11. 12.30

קו 18 שכון גורדון/שכון המורח לחוף

ימים א"ר 12.40 ,11.40 ,10.40 ,9.40 ,8.40 ימים א"ר

קו 21 ראשון תחנה מרכוית דרך רמת

מפ"ם רמת אליהו לחוף ראשון

17.30 .15.20 .14.20 .13.30 .12.25 "1"H

אליהו, גנייהודית לחוף ראשון

א"ה' בלכך 14.00 חורה 17.30

געודוד

קו 7 דרך קיבוץ גלויות לחוף הים

ימים א'ית' 6.80.00.00.00 מאשרת לחוף תים.

ומיסס.9 עד 18.30 מהחוף לאקדור וחורה לחוף כל

20 דקות ימי שושי 2.20, 8.40 מאשרור לחוף הים

ומשינה 9.00 עד 31.10 מקחוף לאשרוד וחורה לחון

קו 9 מהחוף לאשדור דרך רובע ד'

כימים א'ית' 10.8, 30.8. 8.50 מאטרוד לתוף הים

ומשעה 15.9 ער 30.30 מלחוף לאסדור ותודה כי

ומשעה 9.15 עד 30.70 פחרוף לאסדגר וחורה כ

20 דקות יבי שישי 2.50, 8.50 מאשדוד לְחוֹף

בימים א"ה' מ־7.50 עד 15.30 כל 20־10 דקות

מ־17.20 עד 19.40 כל 35 דקות ימי שישי משער

7.50 עד 15.30 כל 20־40 דקות חזרה ימיש א'ית'

35 דקות ימי שישי מ־9.25 ער 15.15 כל 20-04

8.25 ער 15.55 כל 30 דקות מ־17.55 עד 19.40 כל

גדרה ייי

W. W. There are a second

17.30,14.30 .12.10,10.50 .9.30

חוף פלמחים

כפר-סבא

ימים א'ית' 30.30 עד 18.20 כל 10-15 דקות שישי.

17.30 , 17.00, 16.30 חורה ימים א'ית' בשעת 6.00

ומשעה ביפי שישי 19.20 כל 15-10 דקות ביפי שישי

בשעה 6.00 ומשעה 6.30 עד 17.30 כל 10 20 רקות

משעה 5.30 עד 16.00 כל 20.10 דקות וכישעות

קו 029 לחוף זבולון

ו 032 לחוף ובולון

סס.סו עד 12.00 כל 20 דקות

ולחוף הסלע בבחיים

12.00 ,11.30 ,11.00

קו 22 לחוף מלון מגדרין

לוחות ומנים ראה רעננח/הרצליה

קו 11 מקרית שרת – בריכת השלום

דרך רמת הנשיא לחוף הסלע בתיים

יחולון ימים א"ר 3.40. 8.45. 9.20. 9.20.

א"ח' משעה 10.00 עד 14.00 כל 20 דקות ימי עישי

10.00, 10.20, 10.40, 10.20, 11.00, 11.00, ווורה ימים

קו 12 מקרית שרת – בריכת השלום

ימים א"ן' 8.30 ער 30.11 כל 30 רקות חורה ימים

א"ת' 1.00 עד 14.00 כל 30 רקות יום שישי

קו 84 מתליאכיב תחנה מרכוית דרך

תליכביר יפן ד' לחוף לדונמא וחוף

ארינה בכתיים כל 20 דקות

דרך תליגיבורים לחוף לדוגמא

יביפום א'יה' 14.00, 14.00 ימי פישי 18.18, 30 11 חזרת ימים א"ה: 12.20, 15.00, 15.00 ימי שישי קו 27 מרמלה זירך תלמיימנשה לתוף

ון 038 לחוף הים תמרים (קטיף)

עמב חופשת הקיין יחולו שיניים בליחות הומנים למידע נוסף נלגחות זמנים וא לפוות ללשבות מודיעין בכל תחוות "זגנר" ברחבי הארץ ולנויכוי ופירנ: תל אביב 777 ב 102 ולושלים 02-304 304

ימים אימי 15.05 ,6:45 חורת 17.15 ו 12.50 ו 15.00 ו . 19.15 ימי שישי 15.9. 11:45 חווה 45.0 13.30 .

לותות חומנים של כל מני השירות יחיו בתוקף

2.8.A731 VY 1.7.87 TO

שיפורים ושינויים באור ירושלים החל מ־1.7.87 באישור המפקח על התעבורה

- למערת הושיפים קו מש' בוז מהתחונה הפרבויה ישלים בימים איהר בשעה זן. א חורה ב' בער 12.00 בי • קנ 444 יפעל מירושלים לאילת ובחזרה בחצות וחצי (34.30) ביסים א'יה' ובמוצאישבת דרך ביש י מעין גדי לחל אבוב קו 21 נסיעה מספח בומי אי 20.30 בימי ב'יהי 60.00

קו 58 מרחובות דרך נטיציונה לחוף

בימים א'יח' 14.00, 9.00, 9.00, 11.10 ו 14.00 חנרה א'יח' 11.00, 12.20, 12.00, 15.00, 14.00, 12.20, 14.00

.16.00 ימי שישי 10.11, 12.20, 14.00 ומי שישי 16.00 ו

ון 59 מרחובות דרך תחוה מרכוית

'מים א"ו' 2.70, 10.40, 10.40 | 13.00 מים א"ו'

13.00 .11.30 ימי שישי 13.00 .15.30 .13.00 .11.30

קו 60 ממוכרת בתיה דרך רחובות לחור

הו 5 מככר נולומב דרר תחנה מרכזית

אפרידה ברנע לתוף בריכוכבא ותורה.

קו 11 מכבר גולומב דרך אשקלון לחוף

ימים אין 9.45 עד 16.10 כל 40.30 דקנת וזורה יפים

קו 13 מחוף אשקלון לאשקלון דרך

מאשקלון 1.5 30 מי 45 פעד 10 ומהחוף

ומהתוף לככר גולומג יפי שישי אחרון 17.30

קו 036 מאשקלון לחוף הים תמרים

ימים א"ת' 40.0, 14.00.14.00 הורה 30.6.00.00.00.

.4.30 ימי שישי 20.0, עם 11, 20.10 חזרה 21.00

הו 404 מירושלים לחוף בת־ים וחורה

מים א"ה' 30.6, 15.7, 15.8, 9.00, 00 10.00, 11.00

.1e.40 .16.00 .15.20 .14.40 .14.00 .13.00 .12.00

.13 36 .13.12 .13.45 .12.15 .11.45 .11.15 .10 40

.9.30,9.00 .E.30,8.00 ,7.05 ,6.00 "T"N 12-12 (2).9.00

קו 487 מירושלים למוחצאות עיו ודי

. 45 후 20 B.CO , : 40 JZ. 15 TH PLEASE (11 11 PA)

.14.65.12.45.11.65.16.26.10.60 \$40.480°

.13.30 17 03.12.30.13 07.11 10.10.45,70 00

17 00 .17. 20 .17.00 .16 00 .15.00 .14.30 .14.00

.13 cd .11.50 9.11 App 1997 1917 1717 pp

מידתפלים יתי שישי חג זויים שותק ש, סת 9, 30.41. (1.11, 14.00, 11, 16, 17

17.00,16.00,15.00,14.00,13.00,12.00,11.00 (0.00

· 19.00 .18 40 .18 00 .17.20

16.30,15.40,15.00.14.35,11.60

.9.00 :19th 16:15:14.45

יםי שישי 24.45, 20.7. 10 8, 9.00, 10 10 10

ימי שישי 9.00, 10.7, 10, 8,00,9,00 ימי שישי

לאשקלון ותורה בשעות 16.40 17.30 17.30 16.00

בימים א'יה' 30.0 ער 18.00 כל כ־15 דקות ימי

שישים1.6 עד 17.00 כל 15'05 דקות

איו מ־12.00 ער קנ.71 כל 40-30 דַקוּת

שכונת שמשון וחורה לחוף

ראשון לחוף פלמחים

ימים איו 8.40 חורת איו 12.20

כוירושלים לאילת וחורח דרך עין גרי: ימים א'יהל 20.7, 20.9, 20.11, 20.11, 20.11, ימי שישי 20.5, ף ציבור הווסעים מתכקש לרכוש מראש כרלויםי נסועה לאילה חוורה עם מקומות שמורים. ירושלים טבריה ותורה דרך תבקעה האתרון בימים א'ית' בשעה 19.00 האתרון בימי שישי מירושלים 14.30 מטברית 25.40 האחרו

Hidebia 40

מתוכן תפוזים ואטכוליות. רבקה מיהרה לקראתה, הניפה את שק הפירות בשהי זרועות ארירות והניתה אותו על ראש הערביה, החצר הועירה הואת משמשת כאחר אכסנה לכמה רוכלות עתביות. הן שוכו גם במשמטים שהבשילו חשנה לראשונה אחרי טיפול מסור של בעלת הבית. שנח השמיטה הניתה בחיק הרוכלות הרבה פרי. בתחילה התנגדו השכנים לתנועת הערכים בחצר. מי יודע מה יש בחבילות שלהם. "אמרחי להם, דבר ראשון שיהודי צריך, שיהיו לו

רבקה מתפרנסת מן הטיפול בילדים הפגועים. היא מקבלת מהעיריה 323 שקלים בחורש בעבור הטיפול באבי, ו־300 דולר מהוריה של ניצה. לעתים היא מנקה בתי אחרים. בערב שבת היא מנקה את ביתו של הזקן הגר מאחורי ביתה, והוא גומל לה בתבנית ביצים. 100 דולר היא משלמת לתלמוד תורה של בניה. בביתה אין מזווה עם מזון. כשיש שמחות באולם הסמוך לביתה, היא לוקחת את ניצה ואבי, כדי שיהיו נוכחים בברית, או בשעת חופה. "זאת סגולה". אתריכך היא לוקחת עוגות מן החגיגה ובכוקר שלמחרת נותנת כפי הילדים. סגולה. בל"ג בעומר עלתה על אוטובוס עם אכי, שאינו יכול לעמור או ללכת, עם ניצה חסרת הישע, ועם שני בניה, ונסעה להר מירון, להילולת רבי

יהילרים האלה", היא אומרת ומתכוונת למוכי הגורל, "הם מתנה מהשמיים. ההשפעה שלהם על הילדים שלי, נפלאה, כנעיינע הורען".

קראת הצהריים נכנסו לחצר שני הכנים, שלא כרגיל. יום מיוחד היה להם. הם ביקרו אצל רופא השיניים, ולא מיהרו לחזור לתלמוד א תורה. רבקה, אם ככל האימהות, הבטיחה להם מחנה כחנות הצעצועים, אם יתנהגו יפה כשעת הטיפול. עכשיו הם מחישבים לרגליה, מושכים בשולי שמלתה, חובעים את קיום ההבטחה. הם מרברים אליה בעברית, היא עונה באנגלית. בינתיים הם מלטפים את ניצה, גוחנים מעליה, חופנים את כפות רגליה. "או.קי, פַלָרס", קמה רבקה, "בואו נלך לחנות הצעצועים ונקנה

על החשבון. אחר כך תחורו ללמור. לא עלינו ולא על אחרים, אין ביטול תורה".

> פעם בא ישעיהו בבכי מן הרחוב. פתאום אמר לו ילר אחר שהוא לא יהודי. שהוא גוי. רבקה אמרה לו: אתה רואה את האווזים שיש לנו בחצרו אלוהים ברא" אותם עם נוצות, כך שהמים מחליקים מעליהן. גם הדברים שאומרים עליך ברחוב צריבים כך להחליק. אל תקשיב להם. אתה יהודי, יש לנו תעודות

רכקה עברה למאה שערים מפני שחיים, בנה הגדול, היה צריך לנסוע הרבה כאוטובוסים כרי ללמוך תורה. כמאה שערים מצאה כית מוזנח ברמי מפתח. סיירה אותו, קנעה בו כיורים ואסלות, עקרה את המסמרים מעצי המשמש בחצר ועשתה לעצמה בית. "אשה חכמה בונה את ביתה", היא אומרת. כלילה, כשהכנים חוזרים מיום הלימורים שלהם, היא פותחת את הכורטה, ונוצרת ספה. על הספה ישנים שני הכנים. מרגע שהכורסה ניפתחת אי־אפשר עוד לנוע בבית. רבקה פורשת על הריצפה שמיכה וישנה עליה, בין השולחן לכוננית הספרים. בלילה צורח אבי מתוך שנתו והיא קמה ופוסעת בזהירות מעל הספה, כדי להביא לו מים. בנוקר היא מתעוררת שוב לשמע צרחותיו. אחרייכן הומה ניצה כמיטתה. "בעזרת השם, היא מתעוררת בשירה", אומרת רבקה.

השינה על הריצפה אינה רק בגלל מצוקת המקום. רבקה ישנה על הריצפה מתוך ציפיה לקכלת התורה. היא מרבה לצטט מן התורה והגמרא, לרוב בצורת פראפרזות על הכתוב. ההוראה שאימצה לעצמה מתוך פרקי אבות, מצווה: "פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן ובתורה אתה עמל". שלושת הפעלים הראשונים הם תנאים ללימור התורה: ורבקה, משאת-נפשה לדעת את התורה כולה. בכוקר, כשניצה ישנה, היא מאזינה לקלטות דרשה של אביגדור מילר, יהודי אמריקני, מלומר בתורה. היא חוזרת ומצרה על שלא נסתייע עדיין בידה לקרוא את התנ"ך כולו, מתחילה ועד סוף.

בטלפון אינה מרברת. זוהי עבירה על סייג דיבור.

לך. אני בחיים שלי לא עישנתי סמים, ואני עושה

הרפה ספורט. אני אוהנ את זה. אבל, כמו שאמרתי לך,

בעיקר כגלל זה שבחיים שלי לא גכנס מישהו

את הטרט 'הפרפר', אתה מכיר? אז תשמע מה קרה לי:

מבתייהמוהר יש הרבה זכרונות. אתה יכול לכתוב

לבית־סוהר בגללי. כולם אוהבים ומכברים אותי.

'בעם, געם די ערגאלע", אמרה, וידו, רפה ולא מכוונת, סיפסה אל העוגה ולפתה אותה. אבי אוהב לאכול. דרופאים טוענים שהוא יכול היה כבר ללכח, וככל זאת חוסם אותו איזה קושי. רבקה הוציאה אותו אל החצר והושיבה אותו בנדנדה החלוייה על קסה העץ הרעוע. הרוח הקלה נשבה אל פניו, טנירגעו

וזה המראה האחרון. שער הברול הירוק, ומענו לו נדנדה ברוח הצהריים, וכתוכה יושב שתוק ילד. שראשו כבד עליו. כל מי שירצה לראות את רבקה לארקין טברטקי, יצטרך להלוף על פני הילר הניתנרנד לפני הפתח כשוער ארץ הרחמים. מאחוריו, ברלח

מדי כמה שכועות היא שרויה בתענית דיכור, ואז

פוחתות המלים שהיא מחליפה עם ילדיה למינימום סגפני. והתענית יכולה להמשך גם שבועיים. 'הוכי שלי", היא אומרת, "אומר: בכל מקום שאתה נמצא, היה עניו". היא אימצה אל ליבה את הסיפור על אותו הרב, שהיתה לו מיטת זהב עמוסת כרים וכסתות של פוך, והיה ישן על הריצפה. תמיד יש לממש כמה דרגות פחות מן הלוקסום שהחיים מציעים.

רק דאגה אחת מעיבה על אושרה. עתיד נתה, רחל-ליזה, שנסעה ללמור כארה"ב. "מעולם לא כניתי על ילדי דבר. הם מוצאים את דרכם בעזרת השם, ואני מתכרכת בהם. אני מקווה שרחל־ליוה תחוור, תמצא שירוך טוב ותגור לידי".

צהריים להט הרחוב. חומות האבן פלטו הכל חם משני צידי הכביש הצר. הטראנזיט כל בית־הספר לעיוורים צפר ליד השער ורנקה מיהרה החוצה. הרלת הקידמית ניפתהה והא הרימה אל חוה את אכי. ילד שמן, נחון בעיצומה קל שינה מלוהטת. ראשו חבוש בקסרה. בן חמש וחצי שאינו שולט בתנועותיו. הכובע כא להגן על ראטו כן החבטות, כשהוא זורק עצמו לאחור. אכי יושב רק כשתומכים בו. משקלו שלושים ק"ג, ורבקה נשאה אותו אל הבית, הושיבה אותו על ברכיה ודיברה אליו

עכשיו. כאן הוא מבלה את רוב שעות הערות שלו.

הבית, יושבת אשה, מחייכת ומתפללת.

תלמה אדמון

האסירים הכי גדולים בכחייהכלא עושים לי כבור. למה שאני בחיים שלי לא הזקתי להם. הם מוכנים לעשות בשבילי הרבה. הנה עכשיו הייתי יושב עם בן־ארם שכל שירות בתי־הסוהר פוחרים ממנו: מהנציב ועד הכי פשוט. יש לו גבול שאף אטיר לא יכול להיכנס לתוכה לאיש הזה קוראים שמעיה אנג'ל. ראש הפשע בארץ. כולם מכבדים אותה אם הוא רוצה: שראש של בן־אדם ייותך – הוא ייוצוך מוצי. האיש הוה בשחיים כלילה רצה שאכוא אליה וכשעה תשע כל התאים סגורים. אנג'ל עמר וצעק – בשחיים בלילה אני רוצה את פרוספר. הכיאו אותי אליו, הוא אוהב לשבת ולדבר אתי.

למהז למה שאני כן־אדם ישר קמה שעברתי פשע וכל הכלגאן הוה, אני ישר. אתה תכיר כי תמימות רבה. אפילו עברתי את כל הפשע, אכל אין בי

הרבה ספרים. למשל, אני אספר לך משהו שלא תאמין. כולם חושבים שהחלשים, אלה שאין להם כוח, נהפכים בכתי־הכלא להיות נקבות. זה לא נכון. בוא בכנסתי לאיקס 139, ככלא רמלה. בהתחלה הירה נתן ואסביר להן כבית הסודר כל בן־אדם מקבל את השם אור. אתרייכן באו הג'וקים, כאלה עם גלימות, כל שלו, את הכבור שלו. אם הוא עשה טעות ויש עליו הלילה התעסקתי איתם: הרגתי ארבעים – אולי פרוטוקול, הוא לא יכול לחיות בגבול איפה שחיים כל חמישים – ג'וקים עם גלימות. אחרי־כן בא עכבר חמישים – ג'וקים עם גלימות. אחרייכן כא עכבר חפושעים. אם הוא סמוי ונכנס לגבול של הגלרים – או ונכנס לי מתחת לשמיכה אני לא אשקר עליך. אתן הלך עלווואם בן־אדם חלש ולא עשה רע לאף אסיר. לך עוד כמה אנשים שיספרו לך אותו ווכר. ובא מישהו חוק להוים לו, כל האסירים יבואו לטובתו. ממי עושים נקבהו מבן ארם שיש עליו פרוטוקול: בוראום שוכנים אחרים לביתיסוהר. מהם עושים עשרות שנים אני בכתייסותר, ואף פעם לא באו האחים והאחיות שלי לבקר אותי. אני לא מכיך בהם והם לא נקבות ואמא של נקבות. נ זאמא של נקבות. בסה, ישנם האסירים חבי-הכי השובים, אבל אני לא מכיר בהם כן בינתיים עלו חהורים שלי

Bipedio 42

ממרוקו. יותר מעשרים שנה לא ראיתי אותם. הלכחי שירות בתייחסוהר פוחר מהם: המנהל הגדול וכולם למנהל וביקשתי תן לי תומשה כמה שעות. אני רוצה מפחדים מהם במאה אחוז. לא בחמישים. למחי אם אחר לראות את ההורים שלי. אני לא רוצה שיראו אותי מהם נותן מלה – כל בית חמותר שובתן מלה אחת – כאן. לפחות לא בפעם הראשונה. הוא לא הסכים. וכל בית הסוהר חותך את עצמו. ככה המנהיגות שם. חתכתי את הרגל שלי. הנה, תראה את התפרים. ואם אסיר אחר לא חותך את עצמו, בא אחר

כשבאו ההורים שלי לכאן, לבית־הסוהר, וחותך אותו. לא שובתו שותקים באותו רגע לא התחבקנן והתנשקנו. אני הילד שלהם, לא? הם בכו וגם עושים לו כלום. אחרי-כן הוא יאכל את הסכין ואת אני. מסכנים. זוג זקנים. גם עכשיו כואב להם לראות אותי ככה. לא מסודר בחיים. אני לקחתי את עצמי לידיים: שלושים שנה בבתייהסוהר ונשארתי בחיים. בעורת מה? אני אגיד

אחרי הרבה שנים בכתי-הטוהר עכשיו אני נמצא בירושלים. עובתי אותה כשהיתה קטנה, עכשיו העיד נהיתה גדולה. זוהרת. התחלתי להסתכל ולראות מה: הולך. החיים כאן נהדרים, אכל כשאני רואה את המכוניות הימות והחדשות, זה כואב לי. בטח כואב. כואב לי בגלל זה שגם אני רוצה לחיות. אני לא רוצה להיות סגור בכלא, גם אני רוצה פעם אתת בחיים שלי

אם אני מכיך את ירושליםו אני מכיר את התחנה המרכזית, רחוב יפו ומנרש הרוסים, שם נמצאים בתי־המשפט והמשטרה. שום דבר אחר אני לא לא יורע. לא תיאטרון ולא בית הנשיא. אבל אם יגירו לי איפה נמצא איקס 138, או 137, אני אגיר בריול, אני

אתן לך תוכנית מדוייקת של כל בתייהסוהר בארץ תאמין לי, אתמול בלילח ישבתי כמית והתחלתי אכל מה שהכי באב לי זה מה שקרה להורים שלי: לרבר עם עצמי. שכבתי והתחלתי לחשוב מה עשותי ער עכשיו עם החיים שלי ומה אעשח מתר. באמת אין לי תשובה. כל הדלתות נשארו סגורות. בדיוק כמו שהיה בשנת 1951, בבית־המעצר בג'למה

ברוך מאידי

ענים לב:

אם תחתום על מנוי שנתי ל"מעריב לנוער" עד סוף חודש ספטמבר: ★ תקבל הנחה ממשית של 15% ממחיר העתון בחנות!

* תקבל חינם פרס אישי מיוחד – הספר "עוד שירי־רחוב" מאת סמדר שיר. * תשתתף בהגרלת פרסי ענק שפרטיה יפורסמו בעיתונים!

* תקבל חינם את הירחון "פופ 87"!

מלא את התלוש

61200

המצורף עוד היום,

שלח אותו אל "מעריב

לוער" מחלקת המוויים,

מביב אביב חל אביב

והעיקר: תקבל לביתד ללא תשלום נוסף, במשך 52 שבועות, את "מעריב לנוער", עם שפע פוסטרים, כתבות, מדורים וציופרים.

为为为为为为为为为为

(המשך מעמוד 8) מאחורי ניסוחים מעורפלים. "ההנאה שלי היא לא ממשחקי כוח", הוא אומר. "אולי, אם הייתי משופשף ככך יותר, הייתי יכול ליהנות מכך. אני רוצה ליישם רעיונות. היכולת שלי היא בעיקר בהצגת תיוות, בחינה מתמרת של רעיונות. אני לא מקבל שום רבר כמובן מאליו. בוחן כל הומן, גם רעיונות של אחרים, וגם את עצמי ואת השקפת העולם שאני מייצג".

מה שחשוב עכשיו זה המהלך של הוועירה הבינלאומית, למרות שלארם שאינו מצוי בסור הדברים, גם זה נראה כדבר ששייך לעבר. קשה במיוחר לעקוב אחר כל הדילוגים של פרס לאירופה וחזרה, פגישוחיו עם ראשי מרינות, וההודעות התכופות שהנה עור מדינה נתנה הסכמתה למהלך הזה. ואחריכך הוא חוור הביתה, ושמיר מודיע שאין לו מנדט לקדם שום ועירה כינלאומית, שכל ההתימות שהוא מביא מחשובי המרינאים כעולם הן ללא תועלת. במקרה הזה, לך תבין מה הולך שם בדיוק.

יילין: "מכתינה אוביקטיבית ההתפתחויות וההישגים המריניים בחורשים האתרונים הם אדירים. הבעיה היא שוה לא לווה בהישגים פוליטיים פגימיים. הבעיה כרגע היא, כיצר להתאים את ההתפתמויות המדיניות החיוכיות להתפתחויות פוליטיות. זה המצכ חדורש חכרעה כרגע. ואו נשאלת השאלה, האם לעשות זאת על ירי נסיון לשכנע את שרי הליכור, או על-יד חקרמת הכחירות, או על־ידי משאל עם. זה הכסים של כל המהלכים הפוליטיים האחרונים. חייבים היום להכיא דכרים לידי הכרעה.

"במשך שנתיים, החל מאמצע 85', האמריקנים החלו לכחון כאופן רציני ויסודי, את תכיעתו של חוסיין לקיים ועידה בינ"ל, כמהלך פותח להסדר במזרחדתיכון. היה משאיומתן מתמשך, שהתנהל כמוכן בחשאי וידע הרבה עליות ומורדות. ביבואר 86' התקיימו בלונדון שיחות לא ישירות בין פרם לחוסיין, בתיווכו של. מרפי. בשיחות הללו עוצבו חלק מן הרעיונות של ועידה כוון כמו, למשל, שהיא לא תהפוך גורם מחייב לאף צר, רבר שהוא חשוב ביותר. רק באכיב 87', ממש לאחרונה ולאחר מאמץ איבסנסיבי ביותר, עוצב מכנה משותף רחב בין כל הצדרים -ישראל, ירדן, מצרים והאמריקנים, תוא כולל בין השאר את התנאי המחייב כל צד שישתתף, בוועידה להכיר בהחלטות 242 ו־338 של מועצת הבטחון. עם המכנה המשותף הוה, העריכו האמריקנים שאמשר יהיה להשיג הסכמה ישראלית כוללת. זו חיתה גם ההערכה של. רבים בישראל, שהתבדתה בסופו של רבר. כיוון שהקבינט לא קיבל שום הכרעה, ומפלגח העכורה החליטת שלא לנצל את ההודמנות שהיתה לה להביא להקדמת הכחירות, נוצרה תחושה לא מוצרקת שהמהלך כולו נכשל. התחושה הזו נוצרת דווקא משום שהמהלכים המדיניים קיבלו תאוצה דצינית".

81220lg 44

אם זה המצב, מה המעם להמשיך ולהשיג הישגים מדיניים? הרי הכל בסומו של דבר נעצר

מה האלטרנטיבה? לשבת ולא לעשות כלום? יש

יהוא פועל מתוך האילוצים שלו. מצד אחר יש לו את האיום של סוריה ואש"ף, ומצר שני הוא מאר מוראג מן ההתפתחויות של השנים האחרונות באיראן. הוא בוודאי אינו הולך לענין הזה כדי לפתור את הכעיות של ישראל, כמו שאנחנו לא הולכים אליו כי אבחנו רוצים בטוכתו של חוסיין. איזה ארגומנט זה, שאומרים שהוועיבה היא אינטרס של תוסיין. ודאי. אחרת הוא לא היה הולך על זה. אבל בראש וראשונה היא אינטרם של ישראל. גם סאראת לא חתם על שלום עם ישראל כי הוא רצה את טובתו של בגין. זו גישה כמעט ילדותית. פוליטיקה זה לא ענין של

"אני סבור שזה לא נכון

כן, למרות שכל חיי למדתי ולימדתי נגד משאלייעם, אני בעך כל צער שוביא לאיזו שהיא הכרעה. כולם מבינים היום שחייבים להכריע. גם הדברים של גבדי על טרנספר נאמרו מתוך ההבנה שהגיע הרגע לקבל החלטות. או חייכים להציג את התפישות המדיניות באופן ברור וחדימשמעי, ולתת לעם להכריע. התפישה המרינית שאנחנו מייצנים היא : שהשלום הוא החלופה אטובה ביותר למלחמה, ושיש לעשות הכל, אבל הכל, כדי להשיגו. הוועידה הבינלאומית היא חלק מהתפישה הזו, כי ממנה עשוי לצמוח בטושו של דבר השלום. לכן אסור לוותר במקרה הוה".

חבריו הקרובים אומרים, שייתכן וקרוב מאד היום: שביילין יסיק מסקנות אישיות ויילך הביתה. הוא יושב היום במשרד החוץ בגלל ענין אחר: השלום. אם הוא ראה שאין סיכוי ואין כל הכרעה, יחכן ויחלים

להינפש קצת כאקדמיה, וינצל את הזמן להכין את עצמו לקראת ההתמורדות על מקום ריאלי ברשימה

או לחילופין מעבר המערך לאופרזיציה? בבית? מה טעם לבנות כבר את דגג, כאשר השלד

הכרעות. אסור לי בתפקידי להתבטא מעכר לכך". פה אפשרות דיאלית למנוע את המלחמה הכאה, אולי של שמעון פרס, ד"ר יוסי ביילין הוא בעל העמרה את המלחמות הבאות. או מה צריך לעשות! להפסיק הנחרצת כיותר בעד עזיכת הממשלה. לפני כחורט, הכל, לוותר על כל ההישגים: השלום הוא הרבר כאשר נוצר לפחע מצב שבו המערך היה יכול להשיג החשוב ביותר. אני אינני רוצה שילדי וילדיך יילחמו רוב בעד הקדמת הבחירות, המליץ ביילין לפרס לבצע במלחמה שאפשר היה למנוע אותה. התהליך היום את המהלך. פרס החליט נגר. אכל הם אומרים שהוא נמצא בשיאו. אסור לעצור". מליץ בפני פרס לעזוב את הממשלה, אם ער כוף מת מריין את חופיין ללכת היום לוועידה מושב הכנסת הנוכחי, בעור כחודש, לא תתקבלנה בממשלה הכרעות בקשר לתהליך השלום. גם ביילין

בקרב ציבור זה או אחר, אכל השעה דוחקת. פתוחות היום הורמנויות שאולי לא תחוורנה על עצמן. אם מהלך של הפדר, או של שלום, יגרור אחריו להערכתך ויתורים טריטוריאליים! "אני מאמין שאם תהיה ועידה, יגיעו להסררים. אמשר אפילו להגיע לשלום דוגמת זה שקיים עם מצרים, שהוא השלום היצינ ביותר שהיה אי־פעם. אם מישהו רוצה להציג את הוועירה הבינ"ל כאירגע.פוליטי בלי ויתורים, הוא אהכה. זה ענין של תפישות מדיניות ואינטרסים". טועה ומטעה. אבל ההישג הגדול של ההסכמה לוועירה הזו הוא ככך. שכל הצררים מוכנים לשבת כלי

> לעסוק בתעמולה שלילית. אנחנו צריכים להגיד מה אנחנו עושים, ולא כמה הם רעים. מה זה עוזר לנוי"

מעטים מאר ישמחו אם ילך. ביילין, אגב, נמנה

אם כך, אתה וראי גם בעד הקדמת הכחירות,

"אני בער כל מהלך שיביא לתווזה, שיחייב

מקורבי שר החוץ אומרים שמכין אלה היועצים

יורע שיכול להיות שמהלך כזה לא יתקבל כאהרה

תנאים מוקדמים. זה משהו שעוד לא היה. כך

שאייאפשר, וגם לא צריך, לדבר מראש על ויחורים.

ההסדר המדיני הטוב ביותר שהיה לישראל איפעם, זה

התכטאויות מן הסוג של גנדי על גירוש הפלשתינים,

מקרבות את השלום. כך, הם אומרים, נדחק חוסיין

להגיע עמנו להסדר, מתוך הפחד שיום אחד הוא ימצא

קיצוניים יותר – כך נקרב הסדר. אני לא מקבל אותה

אילו הייתי למד שאי־פעם בעבר הגישה הקיצונית

השתלמה, אולי הייתי בוחן את הדברים. אבל העבר

מוכיח שרק כאשר היו ויתורים – היה הסרר".

"אני מכיר את הגישה האומרת שככל שנהיה

יש גישה, גם בקרכ אנשי משרדיהחוץ, שרווקא

עם מצרים, היה כרוך בוויתורים עצומים".

אצלו חצי מיליון פלשתינים.

מקובה עליד?

יעל פו־מלמד

זה כר כך מהר וקל – גם אני נדהמתי מחתוצאות. הכרס היוניים וכל ריכוזי השומן נעלמו ב־50 יום. כמו חלום! היום, נהופעות על הבמה, אני נע בקלות – עם המון ביטחון... והקהל – גם הוא נדהם – לא מאמין שאני זה אני. "דורון! זנה הכרס?" הם שואלים... נחניתי מחתכנית האישית ווילונ עם הכמוסות והמשקה ב"מרזית"®, שהותאמה לסדר שי המיוחד – בפיקוח רפואי. נהניתי מצוות היועצות

ואחר כל הניסיונות הרבים שנכשלו. משיו, אין לי ספק! ישרק דרך אתת להרזיה בריאה וסילוק יחומנים – מרזי מורית."

ישקצועי, והחשוב מכל, נהניתי להצליח – ללא תרופות -

רת' אוצר הצמחים 6 הרצליה

וון נהן בן מ־45 תינו זמר מסורסם בלהקה שחקים. קולו חמיוחד ושיריו הפכו כבר זזונו ביפראל ובאירופה. יוס פנרואר 87 חצטרף דורון לשיטת ייות של מרוי מורית במשקל 103 ק"ג, לאחר לוסתות ההרוית שלו נכשלו. כעבור 50 ימי ת הוויה אישית, תפחית בקלות 27 ק"ג, הגם וומית שחותאמח לסדר יומו תמיוחד, הש נחופעות ובחקלטות – ע"י הצוות מאף נפרוי מורית.

מ־103 ק"ג ל־76 ק"ג ניס יום – בפיקוח רפואי

יוו למסע הופעות כאירופה וארה"ב, "שכל 27 - ניווו זווקא באיזורים הבעייתיים שלי מק היוניים וחטנטר יחכפול – וזאת בוכות זמנ השוחד של התכשירים לריכוזי חשומן ינים תנות תחרזית שלי." ומוסיף דורון "רזיתי לא רעב, ללא תרופות, ללא מפגשים ללא "מכשורי פלא אלקטרוניים" – וזה הטנעית ביותר. אני מרגיש קל יותר, אני, צעיר יותר – עם חמון בטחון וגאוות מבת היום, זחו הקיץ הנפלא הראשון שלי. לתונו ום אופנתי, מופיע בבגדים צמודים -מו מומן." מחייך דורון ומוסיף: "לראות שתח, הם יושבים חמומים, לא מאמינים שאני ומש זורון משמן ששר להם לפני חודשיים. אנ, מווש מאחרון, הצטרפו בעקבותי עוד 3 מחק יועות לשיטת "מרזית", גם חן כבר

מדין חואר מדגיש דורון, חיוצא בחודש

דורון לפני החרזיח – 103 ק"ג

ומר בלהקת השחקים

בשיטת "מרזית"ַ

דורון, לאחר 50 ימי החרזיה – 76 ק"ג:

"נהניתי מהתכנית האישית בשילוב הכמוסות

וחמשקה ב"מרזית" – שהותאמו לסדר יומי

תוכנית ההרזיה בביתך

תוך 48 שעות

שירות מיוחד לחדשמת מיידית

למענך, שירות מיוחד של "מרוי מודית".

ניתן למסור פרטים אישיים, לצוות

היועצות, לצורך מילוי שאלון החרשמה,

באמצעות הטלפון, בכל יום, בין השעות

תוך 48 שעות, תניע לביתך תכנית החרויה

האישית שלר, ומיד חוכל להתחיל לרזות.

נא שילחו לביתי -- חינם: חומר הסבר

מפורט לשיטת + הטבר לכמוסות ולמשקה

ב'סרזית' .+ הסבר לתכשירים חבלעדיים

לריכוני השופן + הוכחות מצולמות +

שאלון הרשמה מדעי - ללא כל

רח' קינג ג'ורג' 35, ת.ר. 4456

הפחית 27 ק"ג ב־50 יום

"והקהל – גם הוא נדהם

לא מאמין שאני זה אני..."

אחרי 20 ימי חרזיח – 90 ק"ג הרזיה עם "מרזית"® בנוסחא בלעדית

שיטת ימרזיתים ב החידוש המתפכני בחרויה, עם תוכחות מדחימות להצלחה – פותחה למענך עלי חצוות הרפואי בחב' INTERNATURAL כניר יורק, עם חצוות המקצועי בחב' PHARMACKON בשוויץ וחצוות בימרוי מורית" - בלעדית עבור שיטת תתרזיה וטילוק תשומנים שלך.

ללא תרופות

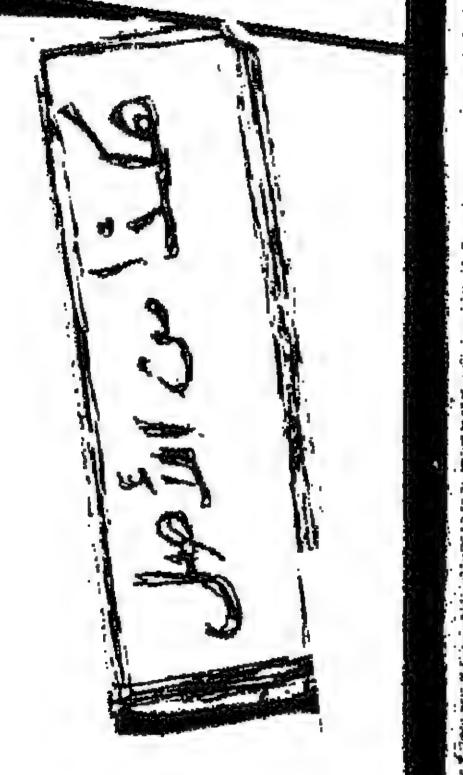
חשיטת משלבת בחוכה משקח חדשני – בטעם מיוחד – עשיר בויטמינים ובמינרלים, ביחד עם תכמוסות חמחפכניות - ללא תרופות -כנוטחא צמחית בלעדית לשיטת ההרזיה. חצוות חרפואי במרזי מורית משלב את מערכת המשקה ותכמוסות ב"מרזית" – בתוך תכנית התזונה האישית שלך – בדרך מיוחדת בין הארוחות (ולא במקום הארוחותו) – מה שמבטיח לך שיטת חרזית מחירה ובריאה ללא דעב וללא

בנוסף מתאים עבורך חצוות הרפואי תכנית אישית לחרזיה ולסילוק ריכחי השומן המותאמת לנתוניך ואורח־חייך, בשילוב עם חתכשירים חבלעדיים לריכוזי השומן – מח שמבטיח לך כי בכל 10 ימים יפחיון גופך 10-3 ק"ג ודווקאי כאיזורים יחבעייתיים שלך. צוות יועצות מנוסח מעניק לך בכל יום יועוץ ועדוד פרטי – בכל תקופת חחרזיה וגם לאחר

חינם – 24 שעות ביממה גם בלילות ובשבתות 02-222676 ,02-222903 או בתלוש

אחרי 30 ימי חרזיה – 85 ק"ג

עכשיו, כשתחרזיה שלך בטוחה – כל שעליך לעשות חוא לחייג, כבר ברגע זה לטל: 02-222674, . 22-225512, 02-225903 או לשלוח את התלוש תמצורף ולחומין ללא כל התחייבות: חומר ווסבר לשיטה + הסבר לתכשירים לריכוזי חשומן + הסבר לכמוסות חמחםכניות ולמשקח החדשני בימרזיתים + הוכחות מצולמות לקצלחה + שאלון חרשמה מדעי. גם בלילות ובשבתות.

"מוויי אזורי החיוג 2052 אויי אזורי

מהיום אתם יכולים לקבל את טלפון הלחיצים החדש של בזק לבחירתכם 2 דגמים בצבעי אפור, שקד ושנהב

מנויי הטלפון בכפר סבא, רעננה, הרצליה, הוד תשרון וישובי הסביבה יפנו אל סניף בוק בצומת רעננה טלפון 2655-2655

בימים א', ב', ג', ד', ר משעה 8.30 ער 12.30 (ביום ת' אין קבלת קהל בשעות חבקר) בימים א' ה' גם אחה"צ משעה 16.00 - עד 18.30.

מנחי חטלפון באשדוד, גן יבנה, קרית מלאכי, גדרה וישובי הסביבה יפנו אל תחנת השירות של בזק באזור התעשיה טלפון 7770-2055 בימים א' ח' גם אחה'צ משעה 16.00 - ער 18.30. טלפון הלחיצים –

* בלעדי לחברת בזק ונחנה מתחזוקה בלתי מוגבלת שלח.

טלפון לחיצים כטלפון נוסף - 95.90 ש"וו טלפון לחיצים תמורת החזרת הטלפון חישן - 86.90 ש"ח. בימים א', ג', ה' משעה 3.30 עד 14.30 בבואכם לקבל את טלפון הלחיצים הביאו עמכם תעודת בימים ב', ד', ו' משעה 8.30 עד 12.30

בקרוב טלפון הלחיצים של בזק בכל הארץ

לתערוכות, נפגשת עם קניינים מכל אירופה וככה בעצמי. פתחתי בבריסל סניף של המיפעל של הורי. הם

לך את התגובה הראשונה של הקהל. איזה צבע ילך כאלה אופנתיים. בנוסף לכך, עשיתי עיצוב לקולקציות

החשובים בעולם הם עריין גברים. רק מעט נשים למשל, עם חברה אנגלית שעברה בהונג־קונג, שם

באחת הנסיעות הכרתי את בעלי. איש אופנה באותה תקופה. אני קיבלתי את הנציגות שלהם

התחלתי להכיר את טעם האופנה. התערוכות נותנות

בשנה הכאה, אילו ברים. את כל הרברים האלה לומרים

בתערוכה. זו עבורה שמתאימה לאשה, אכל היא קשה

מאוד. דורשת מאמץ פיזי ונפשי. לכן רוב המעצבים

אנגלי, שגר בבלניה, בבריסל. הוא היה מבודר ממני

"כשנולרה הכת (היום בת 11), לקחתי לה מטפלת

והמשכתי לעכור. אחרי שנה נולד הכן ואו התחילו

שנים היתה להם אותה מטפלת. טיפלה בהם יותר טוב

קינא בעבודה שלי, כאנשים איתם נפגשתי. היה לו

מצליתות להתקיים בשטח הוה".

יש לי חברים בכל העולם. אני ולאוד לא מתוכננת. אני 'גמבלרית'. אם מאהב יגיד לי -- בואי לסוף־העובוע לפאריס -- אסע".

ממאמץ פיזי, לעבוד כגבר. רוב

דיאטטים. "אני בדיאטה", היא מתנצלת, כמעט שקופה לישראל, לגמרי כלי כוונה: "עברתי קשה מאור", היא מרוב רזון. "בבוקר מותר לי רק פירות". הפירות אומרת, "רוב הומן הייתי בנסיעות. התחלתי לעבור מגיעים מנוקים ומקולפים, פרוסות-פרוסות, כמו אצל אבא שלי בעיצוב קולקציות. הייתי נוסעת

> ילדה פולניה להורים יוצאי שואה שהחליטו להישאר כגרמניה אחרי המלחמה. "הם דווקא רצו לעלות לארץ", היא אומרת, "אכל רק אחרי שיטתדרו קצת בעסקים. בתור ילדה אני זוכרת שגדלתי כמו בגיטו יהודי. אמר היה לי להיפגש ולהיות בקשר עם ילרים גויים. רק עם יהודים". בית ציוני במינכן. אלגה נולרה שם לפני 38 שנים, ואכא שלה הקים שם מיפעל לבגדי צעירים. גם אמה עברה במיפעל.

אז שאני זוכרת את עצמי אני בעיסקי בעשר שנים, אבל או זה לא הפריע לי. התאהבתי בו

אחרי הלימודים אלגה התחיליה לעבור במיפעל המשפתתי כעוברת פשוטה שעברה ממחלקה למחלקה. השתלמה ככל התחומים. התחנה האחרונה שלה במיפעל היתה כראש צוות במחלקת עיצוב.

אופנה. מסתובבת במיפעל אחרי שעות ביתיהספר, עוזרת להורים. אתרי גמר התיכון הלכתי באופן טבעי ללמור אופנה. שלוש שנים. גראפיקה, עיצוב בדים, כל מה בכל יום שני לעטורה במינכן, וחוזרת הביתה לבריסל משהו לגמרי לבר, לברוח קצת, שלא יהיה קשור לאף שקשור לנושא. אמא שלי הייתה לוקחת אותי ביום המישי, למוף שבוע. זה נמשך עד שנולרו הילדים אחר". לתערוכות של מעצבים בכל העולם. כבר מגיל צעיר שליי. הורי ראו שיש לי משיכה לוה. בשבילי זה היה ביף, הבעיות עם בעלי. עם הילדים רווקא הסתדרתי. תשע

> ממני. בעלי התנגר שאמשיך לעכור כקצב כזה. הרא בעברית במכטא צרפתי מתובל באנגלית טוכה, קשה לקבל את זה שאצלי – העבודה קורמת לכל. נכון מסכירה אלגה איך נהפכה מסינדרלה של שמאטעט

ชเจยอโต 48

א עיצוב מודרני

"כשנושקה גדלה, היא רצתה להכנס גם לעסקי האופנה כדי להתאים נעלים שלה לבגדים. החחלנו לשתף פעולה. הכנטתי את הגעלים שלה לבוטיק שלי. נטענו ביחר לתערוכות, היינו גם חברות וגם עברנו

בגלל הלחצים שבעלי הפעיל עלי, נאלצתי

להפסיק את העבורה אצל ההורים שלי במינכן,

ולהפסיק את הנסיעות המרובות. החלטתי להרים משהו

עברו כאותה תקופה לייצור טריקו, תולצות טי, דברים

שונות לפי הבנתי. היו מיפעלים כאירופה שענדו

בשבילי. חלק בבלגיה, הרוב באיטליה. אני הומנחי

ייצרו בשבילה סווררים וטריקו מהטובים ביותר נשוק

בבריסל. חשבתי שנמרתי עם הנסיעות, אבל מה שקרה

מבחינה מקצועית. אני לא הייתי מרוצה מזה, החיים שלנו ביחר כבר לא היו כל־כך... חיפשתי פינה משלי,

בלקסיקון שלה. אשה קטנה, יפה ומטופהת,

המאוד־נוחה שלה. אבל היא לא. אצלה זה

משהו פנימי שמריץ אותה קרימה והלאה. הרגשתי

שאני רוצה שינוי. פתחתי בכריסל כוטיק, משהו

אקסקלוסיבי. מכרתי בו רק מוצרים של החברות

הטובות. לעשירון העליון, הנשים הכי אלגנטיות

בבריסל היו מתלבשות אצלי. וככה הכרתי את נושקה".

שבתור נערה עבדה כמוכרת בחנות נעלים. אחרייכו

הגיעה לבריסל ועברה כמנהלת חנות. תוך כרי ענורה

יצרה קשרים עם יצרני נעלים. הכוס שלה כתנות

הסכים שהיא תעצב כמה דוגמאות. הוא ראה שיש לה

טעם. גם היצרנים האיטלקים ראו שיש לה טעם,

וביקשו לעשות איתה עסקים. בושקה פתחה חנות

משלה. התקשרה עם שלושה בתייחרושת איטלקים

שייצרו בעלים רק בשבילה, וכתמורה היא עיצבה להם

את כל הקולקציות. אני מכירה אותה מהיום הראשון

"נושקה היא בחורה צעירה, מהעיר ליל בצופה,

"בעסק הזה בעלי עזר לי, זה היה קרוב אליו

ריך להבין ששינוי היא מילת המפתח

היתה יכולה לשבת סתם כך בכוומה

היה ששוב הייתי על הקו. לונדון־בריסל".

ושוב הגיע רגע לשינוי. "החלטתי לעווב את בעלי. למה? פשוט היה לי משעמם. חיפשתי משהו אחר. הוא היה הרבה יותר מבוגר ממני. התפתחנו לכיוונים אחרים. ככה זה כשמתחתנים צעירים. אני לא ירעתי מה אני רוצה מהחיים שלי. פתאום גיליחי שבתומשות יותר טוב לי מאשר בבית. או הכנתי שאני (רמשך באמוד 17)

* נוון ואמין

חתברה הישראליות לחקשורות בעלמו

קטע חשוב:

שהו נחמד קרה לארנקים, הארנק

כבר מזמן אינו רק מיכל לאחטן בו
את כל מה שצריך לקחח כשיוצאים
מהכית. הוא אביור אופנתי בצבע בטיסי
שצריך להתאים לנעליים, יצירה כפני
מייצור מקומי: מיקוד האופנה על מצמה, משחק של חומרים שונים, שילוב הארנקים הגדיל את מספר היצרנים, של עור ואריג, נוצות ואבנים נוצצות, בארץ, והצטרפו אליהם גם יצרני בגדים עורות של תמסחים ונחשים.

עודות של תמסחים ונחשים.
מי שלא אוהבת ארנק שהוא סיפור, לדיין קשה למצוא אצלנו ארנק עור איכולה להמשיך עם הקלאטים. האנשים שעושים איתם לא רוצים שנסתפק באתר רבה, ומספר בעלי־המקצוע הולך ופותת. או שניים, לבן ושתור. הם רוצים שנחליף להיטי־אופנה שמחליפים בגדים, שיהיה לנו אוסף שלם. ובקיץ זה, הארנקים הם קטע לחורשיים־שלושה. ייקח קצת זמן חשוב של האופנה, מתחרים בבגדים על להתרגל לרעיון של ארנק לכל שעה, על תשומת־הלב, נקודת מוקד חדשה.

איכותי קלאסי, כי ייצורו תובע מיומנות רבה, ומספר בעלי־המקצוע הולך ופותת.
רוב היצרנים הולכים על להיטי־אופנה שמיוערים להורשיים־שלושה. ייקח קצת זמן להחרגל לרעיון של ארנק לכל שעה, על להתישן בסוף הקיץ. מי שעריין נעולה מיישן בסוף הקיץ. מי שעריין נעולה ותכלת וצהוב משולבים ביחר באותו על ארנק עור בהשקעה לכמה שנים, על ארנק עור בהשקעה לכמה שנים, על ארנק עור בהשקעה לכמה שנים, מברי בצבעים ובצורות הקלאסיות. אולי שייכים לקלאסיקה, מפלט נוח למי שלא קצת משעמם, אבל בטוח.

עיצובים:

דמיון של מעצכי הארנקים והתיקים עבר כחורשים האחרונים שעות נוספות, ולמקורות ההשראה אין סוף. הכי פופולרי – תרמיל צר או

תיקיציירים, עם כימים חיצוניים רכוסים באכומים. אלה בדרך־כלל מחקי, ובסגנון המאפארי, אבל לא רק. יש בכל הצבעים, גדולים וקטנים. הכי צעירים הם תרמילייגכ על תקן של ארנקים. יש גם ארנקים בצורות גיאומטריות, חצי עיגול ומשושה, ומשחקי ריבועים ומלבנים עם

ומשושה, ומשחקי ריבועים ומלבנים עם
זוויות מקוטעות.
יש ארנקים כמו מעטמה גדולה
וארנקים שנראים כמו ילקוט, המהדורה
הנשית של מזוודת המסמכים הגברית
הנוקשה לאשת הקריידה. הנטייה היא
לארנקים גדולים לשעות היום, וקטנים
כמו תיק של גודולים יש גם בינוניים.
בין הקטנים לגדולים יש גם בינוניים.
רכים ונוקשים, שטותים ועם כיווצים,

ומרים:

אריג מתחרה בעור ורוחק הצידה את
הפלטטיק. בארנקים רבים צירפו
אריג ועור. לעורות מרקמים שונים: לא
רק הדפטים, גם הטבעות תלת־מימריות
של עור ברדלט ונמר, עורות נחשים
ותמסחים. קישוטים ממתכת, אכזמים
ומטבעות בסגנון עתיק, מסמרי מתכת,
טלאים של עורות שונים, אכנים
צבעוניות מוכוכית טהורה ואפילו נוצות
מקשטים רבים מהארנקים. מה שאתמול
נחשב ל"קיטש" נחשב עכשיו יפה.

aisesia 50

在一个时间,我们就是一个时间,我们就是一个时间,我们就是一个时间,我们就是一个时间,我们就是一个时间,我们就是一个时间,我们就是一个时间,我们就是一个时间,他们 第一个时间,我们就是一个时间,我们就是一个时间,我们就是一个时间,我们就是一个时间,我们就是一个时间,我们就是一个时间,我们就是一个时间,我们就是一个时间,我们

משהו:

התעלמות מן הבעייה איננה פיתרון, פחד מפני הבעייה איננו פיתרון, ולפעמים גם פתרון הבעייה איננו פיתרון.

בלוז החופש 87

לילה לפני הגיוס, וגילי כבר לא ישנה

שלושה לילות. היום היא עור רצה ל"ראש אינדיאני" לקבל כגרים שהכטיחו לה על

דיגמון, למשרד של אבא לקחת משהו,

למערכת העיתון לקחת מהצלם צילומים שהוא

הבטיח לה, מהסיררה שהוא צילם אותה לשער,

ובחזרה הכיתה לכתרים, להתקלח, ולפאב

חשבה שהוא יעשה בשבילה, הכום. לא, זה ככר

באמת משהו. הוא כגראה כאמת אוהכ אותה,

ולא סתם אמר ככה בשביל דפיקה.

הפאב בירמיהו סגור הערב. את זה היא לא

זה הפאב שהיא עכדה בו במלצרות לפני

הגיוס. טיפים, חיוכים, הערות קטנות והזמנות

גדולות. נשואים, תיירים, צ'חים, נקניקים -

והבוס. הכל היא היתה צריכה לאכול, ולא

תמיד היה שווה. אבל היה כיף לחזור לכתיים

ולספר על הפאכ כירמיהו לחברות שלא רזות

מספיק או לא גכוהות מספיק או לא יפות

איזה אנשים פגשה שם. רודו טופו כא

פתאום, הזמין אותה להופעה. שלמה ארצי שאל

אותה איך קוראים לה, וגם התעניין: לא קשה

הבוס היה קצת ניג'ס. אין מה לעשות, זה

החיים. פעם הכיא אותה הכיתה כמיוחר,

והתחיל להגזים. אתרייכן לא ירד ממנה. כסוף

לא היה לה נעים. קרה, לא נורא. חשבה

שיפסיק אחרי שקיבל מה שרצה. איפה. כמקום

להרגע התחיל להשתפך – אני אוהב אותך, אני

לקהל. "את. יודעת איוה כסף וח?", אמרה

לחברה שלה בטלפון. והיא אמרה לה: "הוא

כולם היו שם, חבר'ה שהיא הזמינה,

המלצריות האחרות, בנות מהים וגם הצלם של

המערכת, ואפילו אמא ואבא שלה, שמאה

. פעמים אמרו לה שלא תעבור שם כי הבוס הזה

שבליכך נחמד, רוצה רק דבר אחד, ושלא תהיה

תמימה, הם מכוֹגרים, הם יודעים. "מה פתאום,

אמאו", היא אמרה, "את משוגעתו הוא אפילו

לא ניסה אף פעםו את לא נורמלית? הוא נשוי,

מה, אני אתעסק עם נשויז מה את חושבת,

הערב הפאב סגור לכבודך, גילי. מחר

היהורים האיטלקים שסביבי געשו ורתחו,

וה החברל ביני לבין יהודי הגולה, הם לא

רלוק עליך קשה. מה זה דלוקי".

והנה פתאום המסיכה הערב בפאב. סגור

לך? חוויות לכל החיים.

צריך אותך.

על המאמינים

על שפת הים כתונים, במרפסת לכנה מצלת בשיחי יסמין, ישבו שניים ממנהיגי אסיף. הם היו יפים כמו רוכרט רדפורר וכמו ויצ'ארר גיר. שיניהם הלכנות והישרות ללא מימות בהקו כשהם חייכו, אם כי הם מיעטו לחייך, כי מאז שהם ראו בפעם האחרונה את ניתם כיפו, בגיל שבע, כשנכבשו וגורשו, אין וווך עולה עוד על פניהם.

תם היו כבני שלושים, משכילים ודוקטורים נסלוש פקולטות ריאליות והומניות כאחת, ווינוו ניניהם שוטפת כחמש שפות בקול בעל אינע אוקטאכות. הם לכשו בגדיים בצבעים ישט, וכידיהם היציכות. וגזוזות הציפורן והליקו על עניכותיהם התואמות לצכעי

- הם כהחלט מביגים את מאבקנו הצודק יותר ויותר, מיום ליום. ברור להם, כמדומני, ללא פיקפוק, שהכיבוש איננו יכול להימשך, וני המתנחלים אשמים בכל.

כן, אכן. אף לאחר שפוצצנו אם וכנה נתף הים בחיפה הם מממשיכים להאמין נמקום. זו היא אמונה מוצקה ועמוקה, נטולת

- כמה נטולת? אני חושש שמא יום אחר הם

- אין מה לחשוש. הנה, רק לפני זמן מה שותתי מלב אל לב עם משוררת ישראלית, מן למאמינים שלנו, ואמרתי לה שאנחנו לא מחקנים עור באמנה הפלשתינית.

- אגל אנחנו כן מתחשבים. כל אחר מנרינו חייב לדעת אותה כמעט בעל פה.

פלשתינאים אומרים להם משהו – הם

כן. אתמול אמרתי למישהו מישראלינו שאם תהיה לנו מדינה ביהודה ושומרון נסתפק

– אתה צוחק.

- הוא מאמין.

למה הם מאמינים? - לא יודע. אומרים שהם נכנסים לאקסטאזה רתית בכל פעם שפלשתינאי מדבר איתם, בקרוב נערוך ניסוי. נאמר לאגשי רוח שהגברים הפלשתינאים החליטו להתחיל ללרת בעצמם, כדי לחסוך סבל מן הנשים ונכן, אמר אחר מהם, מה אומרים ידידינו הפלשתינאיות, הסובלות דיין בגלל העדר

- כזה אתה לא תצליח לשכנע אף אחר. חכה ותראה. אנחנו נביט להם עמוק לתוך

העיניים במכט כנה כשנגיר את זה, ואם נרגיש ישראלי לא עמד. למחרת הם יחזרו לארצם

- ואם מישהו אחר יכתוב שזה שטויות?

באמונתם? אני לא מציע לך להיות בסכיבה כשהם יטפלו בו.

קושי, גם נניח יד על כתפם. כזה עוד אף ויכתבו מלה במלה מה שנאכיל אותם במאמרים נרגשים ומאמינים כעיתוניהם.

ראית פעם מאמינים נרגזים שפגעו -

למאמינים שלנו זה' לא משנה. אם

סלוקה צפרדעים ישבו על גוש בוץ נקלולית והסתכלו בצפרדעות שעברו בסביבה לואום עברת נסיכה. אמר אחר מהם: "ואאו למכלו תסתכלו" גדהמו חבריו. "תגיד, מה "לו מוטה? על מה אתה מסתכל? לא מומאלי מאניאק עוף מפה, חולה".

האנטישמי מוד הוותיקו

בהפגנות, מול כנסיית סאן פייטרו, בעת ביקור וואלף הים אצל מימ הקב"ה, כא פתאום איש אחר, ובחיור רשע אמר לנוו "למה אתם מפגינים? הרי הנאציום והקומוגיום הם מעשי רגילים לשמוע האשמות אנטישמיות

"מהזו" אמרנו, והוא אמר שירוע לכל

אבסוחדיות. אני כא מהארץ. אני שומע טענות מהטרג הזה כל הומן.

אתה הוא לא אני

תה, כן, אתו: ואתה, שמחב לב כיצר באחרונה מוכים להשתמש בכםי אני לא מצד ליחה לקרוא כמעט אף ראיון ולצפות באף 🐧 אירוע תקטורתי מבלי שהדובר ישתמש בי, בד, בנו – ייטובה או לרעה, אך מכלי ליטול מאתנו רטות. היום כבר לא אומרים "אני חושם ש...", "אני עוטה אח..." "אני מצטער שטעיתי..." ו"אני אוהב את...". אונירים: "אתה הושב", "אתה מבצע". וכו"

יתיפור האני", עשור היותום generation." כאשר הכל היה מתנה: ולאפיק האנייהאישי שלי ולא יכולת להינולני משטפון האני־אני־אני – וכאשר כל ההשיפות האישיות, הווירויים. הראיונות החושפניים בעשו כגוך ראשון יחיד – העשור הזה שינה און פרצופו. אבו מצויים עתה בעיצומו של you generation?a

אני מתקפרת לשמע משפטים כמו: "אתה הולך אל נשיא ניוגן" (אני נשארתי בבית , רבותי), "כאשר אתה קינה כית מעבר לקן הירוק" (אניז השתגעתם) מה פתאוםיו, "אתה ניחליט ללכת על לכנון" ואני דווקא הייתי נגד). "אתה פרגיש שאתה עושה היסטוריה" וואני לא מרגישה אלא שההיבטוריה געשית בירי אנשים מאזר לא לרוחי, זאין לי שום חלק בה).

ה'אתה" הזה נולר אולי כדי להתחמק מאחריות. קל ונוח יותר להסתתר מאחורי מישהו אחר הקרוי "אחה" ולא להיחשף אישית, באשר האחריות היא בעצם לאיעלי – אלא עליך.

כך הם מרכרים ואני מתפוצצת. עוד "אתה" אחר ואני מנפצת את הרדיויטרנזיסטור (הפלוויווה יקרה מד"ו, עוד "אתה" אחד בפי המרואיין שלי. ואני כוגרה את הפנקם ומתנערת מכל אחריות.

האותה הוא אתה, ארוני, ולא אני, האתם הם אתם, ולא אנחבו אשניים. כבר כומן כיכמנו כיננו כי לא "כולנו אקמים". וגם עתה אני מנקשת להוציא אותי מן האחריות הקולקטיבית שהפלתם עלי. אגי, אחראית רק למחרלי – וגם זה די בקושי – ואני מתפארת הק בהישור, ואני בובגה להיחכת רק בנות ראשון...

קרץ חוב לא יהיה שונה בון הקיץ שקרם לו בכל הנונע, למסמר האורחים שינחתר עלינו לטוב ולרע מאוצות חים. הוורדים להבעים. ויבואו היורדים שעריין יסרכשנו פה ושם, ו... כאן עילר הקשי יהואו לכקר

ליליקק מידר הוו עם שכאלה אין בעב ההחחיין להתחרות. אז תנו לחם להחווכך עם העם, לראות אנטים. לא להיות בפותח של דינורים הכמים כל

לכו איתם ל"אבטיחים", לכו ל"בקום בחוץ" או לכיו מקום שבו ניתאספים כדי לשיר. הכטייקים בציון ממילא אינם שובים כמו אלה כהב ויוילים אקיהם בבית, ומחירי המפערות המתיימרות לשחק אותה סטייני גבוד. יעשו לכם שחור ועיריים. מוטר לא להיכנס אליהן, אפילו אתם מאודימאור אסירי תודה להגיע לויל שמונה־אשרה.

> ובכלה: אל תעשה לחברן מה ששנוא עליך. גם אתם לא אותבים ואני, מכל מקום שונאת זאתו לבזהו ערב-שלם מחו"ל על ארווות ערב בבית המארהיב או במסעדה. תנו להט את החוץ, את הנוף האנושי הישראלי המיוחר כליכך, ובהזרמנות זו תתאווירו גם

• החיים יכולים להיות מוכנים רק במבט לאחור, אבל חייבים לחיות אותם רק קדימה.

● הדבר הקשה ביותר ללימוד בחיים, חוא איזה גשר יש לחצות – ואיזה גשר יש לשרוף.

פ היחה לי מויכת אוהניוז עם העולם. ס הטרגויה שבחיים היא מה שמת נקובו של אום ס החיים היו יכולים להיות מאושרים ללאישיעור, אילו דק יכולנו להיוולד בגיל שנוונים ובאופן הדרותי

שפת הגוף

בירכתי האולם, שריקודה סובב על אריח אחר של המרצפת. כאילו מבקשת לצמצם את עצ־ מה במרחב. לא לתפוס מקום. אפילו ידיה יכולמת סביב גופה. כתפיים מכווצות. מבט של אשה ענעונה כחותם ההתכזות, התייסרה בגיהנום פרטי ומנ אין לה כוח לשאת את הכושה. באולם הגדול כו משלים השיעורים על שפת הגוף, אולם עם מראות

נוולת, כין האנשים הנעים כמין חופשיות משוחררת, וא החירה שמתנועעת רק עם עצמה. שפת הגוף. גליה לקחה כמה שעורים באמנות נימי וו. 'כמי שמלמד אנשים אחרים, אני צריכה לומד גם את השפה האילמת הזו", אמרה לאורי שלא וכין פרוע פתאום החלה ככך. אכל גליה נהנית. והנאה

אלה אינה רק שיחרור, אלא גם הצורך להוסיף דעת.

אם ווצים לעוור לאנשים במצוקה, אכל חיזהרו עכשיו

שו שני תומות. תוכלו לפור מתיחות בעבודה באמצ"

מ חש מאושי שלכם בלבד. תישמרו מתני פליטות

מש פשונועים בכוונותיו הטובות של ידיך קרוב. בכי

ת לחום הרגשות תצטוכו השבוע לנהוג בזהירות

ונה אם שיקים. עכשיו הנאה רבה ממעילויות של

יבן קחתקשו לאזן בין דרישות חעבודה לבין צרכי

ביה והתשחחה. זה ומן טוב להזמין אליכם אורחים.

ארי טען שגליה היא אחת הנשים המשוחררות־

מניואר ער 18 בפכרואר)

(פו בפרואר עד 20 במארט

הנשעת הנוקר, ואל תדתו דברים למחר.

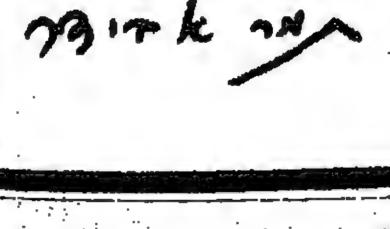
● אהבה היא המלה המסמלת את הריגוש המיןי של הצעירים, את ההרגל של גיל הביניים. ואת החלות

• אהבה אפלטונית היא אהבה מן הצוואר ולמעלה.

ס אלודוים אוירים, כאשר שני אנשים מסוגלים לחיות

יחדיו לאורן כל חייהם – זה משהו שמעל לטבע.

• אם שני אנשים אוהבים אחד את וישני − סופטונ

(באוגוסט עד 22 בספטמבר) מאחרים. ואולי אינכם רואים את הזולת באור הנכון. אני שר בהחלט ליהנות מאורות עמומים וממוסיקה חרישית

(22 בספטמבר עד 22 באוקטובר) אתם השפניים עכשיו גם מבלי שאחרים יומו לחשביע. עליכם לצד זה או אחר. נראה שחצטרבו לנקוט עפדה. למען שלוות חופש שלכם. זה זמן טוב בהחלט לעלב עסקים עם בילוזים. רוב קל עלול לפרוע ביניכם לבין

במבמבר) במבמבר) זות זמן בו אתם מדנישים את השראתן של המוזות אבל אל תכנימן אחרים בסוד הענייון, חם עלולים לגעוב לכם, את הרעוונות חמוצלחים. השבוע אחם נלהבים מאר

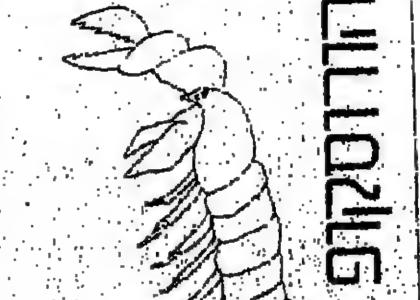
אך לא לאכד את הצפון. נסו לא להיורר לביובונים מינרי

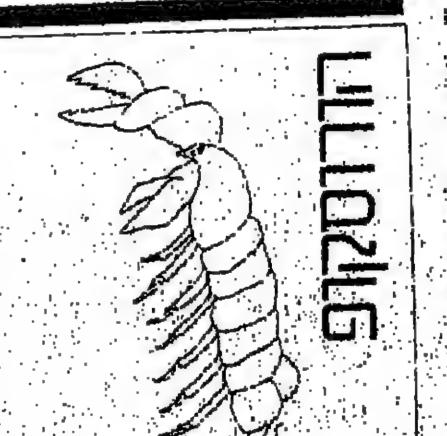
מארגן טוויין

לא יכול לצאת מזה.

ארנסט המינגוויי

מעיקויות חברתיות, ונואמים יידען לשכוע אה בשעיי

שבין 10 ל־16 ביולי

הוניםיון לוחש אדו שושור של בישהו אוני לצובל אל חניםו למישהו. לשכוע אונכם לעשה משר ששה לא העל חיוד עם זאת מדום מבישות לצועי בישות בשנית השכל הישר שלכם השבוע אושונים לששה שלחש אורי מצרייבות בודל שינוש ממשה באפשה באפשה בישועי בישות בענייו בשנים – אל חטו את לושה מבשישים וכושה

כאילו המכט הוא משהו אינטימי ומחייב מרי.

להחזיר אותו חזרה. הצורך להתכונן ככלון גורם לאנשים לזקוף את ראשם ולהתבונן בעיני זה שמחזיק גליה חוזרת מהתרגילים, הנמשכים מי9 בערב ער

לב לגופה שלה.

משמעות המעגל. תרגילים רכים נערכים כמעגל. כולם רואים את כולם. אדם איננו יכול לחרוג מהמעגל מבלי שיבחינו בו. כל אחד מהם חשוף למבטי כולם. לומר לעמור כמכחן המבטים. מתרגל להיות חלק.

הבעייה היא בעיניים. גליה, כמי שמרצה

באוניברסיטה, ואורי, כמי שמופיע בכתייהמשפט,

יודעים את הכוח הצפון בעיניים. לכאורה נדמה לך

- משום שהן הראי הפנימי - הן גם הדרך הכדוקה

ביותר לרמות את הזולת. אבל גליה ואורי יודעים

שאין זה מוכן מאליו שכני אדם מתכוננים זה בעיני

של זה. יש אנשים רבים הנמנעים מלהסכל לך

בעיניים. אנשים שמכטם שמוט, או מופנה לצדדים,

בחייה הפרטיים גליה לא' אוהבת את המעגל. כל הרעיונות שהיא מפתחת באוניברסיטה הם אנטי־מעגל. המעגל כנסיון של אנשים לא להיות עצמם אלא חלק מישות גדולה מהם, ולכן גם לא לקבל אחריות. אכל בתרגולים היא חשה את העונג שבמעגליות, וביחוד בתרגיל המסכם. כולם יושבים במעגל צפוף. כל אחר פושט ידיו לצדרים ונוגע במי שישב בציריו. מוסיקה וורישית, אורות עמומים, שתי ידיך לוטפות את גביהם של שני. אנשים הסמוכים לך ואילו הגב שלך חש בליטופים של שתי ידיים אחרות. תרגיל שבו אתה

מעניק ומקבל במעגל. שכנתה מימין היתה הצעירה שתמיד רקדה לבדה. גליה חשה את ידה – מכווצת, נפחדת. יד שאיננה יודעת להעניק. נגיעתה היתה נוקשה, כמעט מכאיכה, וגם גבה היה נוקשה וקפוא. רק כעבור כמה שיעורים היתה עדה להשתחררות הראשונה של הצעירה

הרוקדת עם עצמה. זה היה תרגיל שבו האנשים התפורו על פני החדר. שוב הועמו האורות והתנגנה מוסיקה חרישית. התרגיל היה פשוט. הם התחלקו לזוגות. כל אחד קיכל ממחטת נייך לחה ומבושמת. כרך אותה סביב אצלעו. כן הווג השני ישב נינוח, בעיניים עצומות, גופו משוחרר. האצבע עם המטפחת נגעה במצח, החליקה

עוצמת את עיניה כחווקה, כאללו היא צריכה לעבור איון מסה מפחירה. גליה הירהרה בגורל האנשים שלא את הגרעינים בארמה הוא פשוט ממחין ליכול". למדו לתת ולכן אינם יודעים לקבל. הרוקרת לכרה

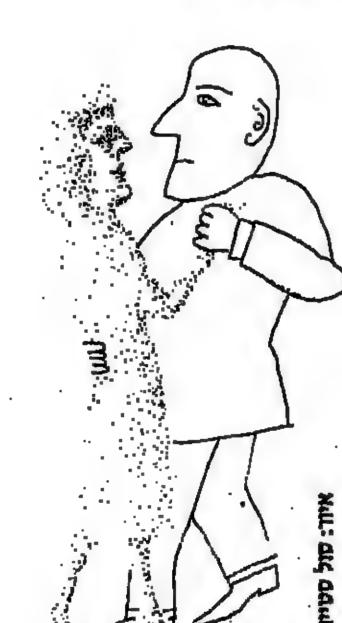
> כאשר התחלפו היוצרות והרוקדת לברה צריכה היתה להחליק על מצחו של כן ווגה, נרמה היח לגליה שראתה מעין עווית חולפת על שפתיה מין ריכון כזה פותחת את הפה כמו אמא המאכילה את בנה בכפית ובעצמה פוערת את סיה בתנועות של בליעה לגליה נדמה חיה שבל שעורי שפת הגוף

ביותר שהוא מכיר, ולכן אין לה שום צורך ללמוד את כשסיפרה על כך לאורי, אמרה כבדרך אגב: "אני שפת הגוף ולחפש שיחרור נוסף. אבל גליה חוזרת חושכת שהיא מתחילה לצאת מהמעגל של עצמה. איך מהשיעורים עם תחושה שהשפה החדשה הזו פותחת אסביר לך... היא הרחיבה את המעגל. היא כבר לא בפניה אופקים חדשים. פתאום גם החלה לשים יותר רוקדת בראדיום של 40 ס"מ, אלא במעגל רחב הרכה

זו היתה ההתחלה. דברים קטנים. היד שוב איננה מכווצת. הראש זקוף יותר. המכט מגשש, משתהה ולבסוף נוגע בעיני הוולת. המעגל מתרחב והולך. בכל שכל בני האדם מתבונגים זה בעיניו של זה, והעיניים שיעור דומה לגליה שהרוקדת לבדה מגדילה ומרחיבה

מאחר ולא העוה לחרור לעולמה, לא העזה להציג שאלות, היתה גליה צריכה להסתפק במכט מן הצר. גליה למדה על הדרך שבה אפשר להכריח אדם אכל כאשה אמונה ובעלת נסיון, חשה באותו מתח דק להתפונן לך בעיניים באמצעות בלון צבעוני. קל כריפרוף פרפר הנמתח בין הרוקרת לבדה לנין משליכים אותו, וכל אחד צריך להתכונן כו כדי הצעיר שעל מצחו העבירה אצבע עטופה כנייר

"אפשר לקבוע את זה כנוסחה", אמרה גליה לאורי, שכמשפטן אהב ניסוחים מרוייקים. "ככל שהמבטים בין השנים מתחזקים, כך מעגל הריקוד שלה 11 בלילה, מיוזעת. נושאת עימה הביתה גם את גרל והולך על פני המרצפת. בזמן האחרון היא כבר חגה ומסתובבת בחדר כולו, שוב אינה חוששת לתפום מקום במרחב, ידיה רפויות, ראשה זקוף, מבטה גלוי".

ביום האחרון לשעורים מצאה עצמה גליה משוחחת עם הנערה. שיחה של סתם. מסביב דיכרו במעגלים רכים, גרלים והולכים. אחרייכן עברה ליד כמה נערות על ההתבוות של אשה המחזרת אתרי גבר. האף, נוגעת ואינה נוגעת, משרטטת לחי גדלה. ואז, לפתע, אמרה לה הנערה משפט שגליה חזרה עליו והולכת. יורדת לסנטר וחוזרת למצח כתגועות אחרייכן כאוזני אורי כמין כשורה חדשה ומעניינת: "במערכות יחסים בין גכר לאשה אין התכזות. כשאת הרוקדת במענל עם עצמה ישבה מול גבר צעיר. ממתינה למישהו, מחכה למשהו, את מתבוה בריום כמו... הוורע. אכל הוורע איננו מתכוה כאשר הוא כומן

כאשר ביסשה גליה לנסח את השינוי המהותי נראתה לה כתעלומה. השיחות ביניהן היו מרפרפות, שחל במכטה של הנערה, אמרה לאורי: "עכשוו סוף־סוף נעלם המבט חגעלב שלה. המבט של אשה שמאמינה שתמיר התכוחה כציפיה לגברים. עכשיו יש לה המכט העצוב אך מלא התקווה של הזורע".

55 साम्बनीव

מועדון מטיילי מעדיב

חופשות ועוולים בארע

3 לילות במלון לרום בירושלים (חמישה כוכבים) במחיר מבצע של 210 ש"רו לאדם

תאריכי יציאה: 3.8

אין כמו לונה גל לחופשת קיץ

מתחדשים טיולי היום שלנו ללונה־גל, פארק שעשועי המים והבידור הענק שעל חופה של הכנרת

- מחיר לאדם: 37 ש"ח, כולל נסיעה וכניסה לפארק. – מעל ל־3 נרשמים ●
- אפשרות לשני תשלומים.

.20.7 ;18.7 ;15.7 מאריכי יציאה: 15.7

ארבעה ימי טיול ונופש コンパスコ

30 ביולי – 2 באוגוסט

סופשבוע ארוך במלון מוריה באילת, חצי פנסיון, כולל ביקורים בשדה בוקר, מצפה רמון, הפלגה ביאכטה מיה, ערב "מעריב" וכו'.

クランフコ まましょうこ

ן לרוצים להנות מנוף מיוחד, ים כחול וחולות והב, אנו מציעים נופש באוירה מסורתית בשני סגנונות שונים:

לפר הנופש:

הבונגלוס משופרים עם שירותים צמודים 3 לילות 4 ימים, חצי פנסיון, הסעה. במחיר של החל מ־293.50 ש"ח לזוג. תארוכי היציאה: 15.7; 22.7.

בית מלון חדש ומפואר שופתח במקום.

4 לילות 5 ימים, חצי פנסיון, הסעה. במחיר של החל מי573 ש"ח לווג. תאריכי יציאה: 15.7; 19.7 ★ בשבת – פנסיון מלא.

לרום קלאב הוטל טבריה

וומצע שבוע (3 לילות) ואמצע שבוע ו לילות) לינה וארוחות בוקר, במחיר של | 214 ש"ח לזוג ללילה (כולל מע"מ).

רנארוכי יציאה: 7.21 8.21 8.61 16.8.

קו פתוח עם מדריכי "נאות הכיכר"

: מפגש יעוץ לקראת טיולי הקיץ והסתיו א תורכיה – מערב ומזרח. 10-18-19-20 יום.

איטליה. 16-18-16 יום. ★ יוגוסלביה → איטליה. * יוגוסלביה – הונגריה – אוסטריה. 17-18-23 יום. * פולין – הונגריה. 15 יום.

* ספרד – פורטוגל והפירנאים. 15-20-12 יום. * ספרד – צרפת. 16 יום. ★ דרום אמריקה. 20-23-23 יום. ★ ספארי בקניה. 16-19-23 יום.

* סקנדינביה. 18 יום. * הכלורת הרחוק. 30-30 יום.

. פרטים:"מועדון מטיילו מערוב" מערכת "מעריב", חד קוליבן 1. הלאניב, על 1910,107

* טיולים בדגש מיוחד – לחובבי טבע, אמנות או תיאטרון.

ביום ראשון, 12.7.87, אחה"צ, בין השעות 16.00 עד 18.00, יוכלו כל המעוניינים לטלפן או לפגוש את צוות המומחים של "נאות הכיכר", ב"מעריב ירוננולים", רח' הילל 14. קומה א'. ירועולים, מל' 02'221151'02. לפתוח מפות, לשאול שאלות על מסלולים, על אופיין של הארצות וכל

הסידורים הנדרשים לנסיעה.

כלילול גער בהווי דתי

אנו מציעים בקיץ 1987 (תשמ"ז) טיולים וחופשות ליעדים הבאים:

コ"ココペ ★ * המזרח הרחוק אירופה הקלאסית *

א סקנדינביה * יוגוסלביה – הונגריה

* טיולים מיוחדים לגיל הזהב ולצעירים.

★ הרשמה בכל משרדי הנסיעות

סמינר מיוחד בשיתוף עם "שרשים"

בנושא: "דת ומדע" (או: קונפליקט משפט הקופים)

מרצים ומשתתפים: פרום׳ ישעיהו ליבוביץ – האוויברטיטה העברית, ירושלים ד"ר חננאל מאק – מרצה וחוקר בספרות התלמוד וימי הביניים, באוניברטיטה העברית. מר יחוידע עמיר – חוקר בחוג למחשבת ישראל האוניברסיטה העברית, ירושלים. חרב פרום' פנחס פלאי – מרצה בחוגים לספרות ומחשבת ישראל, אוויברסיטת באר שבע.

ד"ר מנתם פרידמן – מרצה בחוג לסוציולוגיה, אוניברסיטה בר אילן. פרוף' שלום דוזנברג – מרצח בחוג למחשבת ישראל, האוויברטיטה העכרית ירושלים. גב׳ דינרו דוונברג - החוג לתסיכולוניה, האוניברסיטה חעברית ירושלים.

הסמינר יתקיים בתאריך 16.7.87 –14 במלון "מרגוע" בערד.

מבצע מיוחד לקוראינו הצעירים: קייטות־פנימיה בלונה"גל (לגילאי 13 ומעלה).

5 ימים של כיף באזור רמת הגולן והגליל העליון: שיט אבובים בירדן, טיול קיאקים בלגונות הזאכי. סיורים לראש פינה ולרמת הגולן ועוד... 3 ארותות ביום + כיבוד חצות, הסעות מתל-אביב, נתניה, חדרה ועפולה.

מרויר: 320 ש"ח ב־4 תשלומים חודשיים שווים. .2-6.8 ,12-16.7 וואריכל יציאה: 7.6.7 -12.

א חקיינונה מלווה במדריבים ומלווים מוסמנים והמחיר כולל ביטוח לכל משתתף.

ויוושקה

(48 המשך מעמוד)

זרינו לחפש משהו אחר. היה לי בית ענק, חיי חברה נהנעם. הכל היה יפה ונוצין. ג'טיסט אמיתי. החברים לוו היו כל המי ומי באירופה באותה התקופה. למשל, אָכָעוּ כֵּל טריגנו, הבעלים של 'מוערון הים התיכון', ונה משר טובה שלי. היינו מוזמנים לכל פתיחה של יונרון הרש שלהם, ולא חשוב באיזה מקום בעולם. פון הנסיעות שלנו היה כזה: במאי - סאן־טרופה

ומונה קרלו. בקיץ - הריביירה בקאן. כתורף -בינוויץ או קרנס־מונטנה, לסקי. בפסח – בארץ". יתוץ מזה היינו נוסעים סתם כך מבריסל לפאריס לצול ארוחת ערב כ'מקסים', וחוזרים באותו לילה.

הגלנו הרבה מאור אקשן כחיים הפרטיים, מחוץ למודה. פתאום כל זה לא היה שווה יותר בעיני. חונתי שנפנים – ריק לי. כשהחלטתי לעזוב, החברים יניינ היו בשוק. לא האמינו שזוג כל־כך יפה לא יאור ניחר. יום אחד קמתי ואמרתי שאני רוצה ועסות מה שבראש שלי, לא של מישהו אחר. בעלי ההוצה יותר קונסרבטיבי. אני פרפר בראש. הילרים מו עוד קטנים, היה קשה. לקח לי הרכה זמן להבין זה לא מה שאני רוצה בחיים - הרכה לוקסוס והרכה

האות נחוך עצמי אני לא כל־כך שטחית". 'נינתיים ההורים שלי פרשו מהעסקים שלהם, ימו היו עם חצי רגל כארק. היה כרור שיום אחד הם עלו לכאן. אני גדלתי בכית על המחשבה שגרמניה זה וק והאיראל הוא יום אחר לחיות כארץ. הם היו כאן וונה נחופשות, וגם אני הייתי כאה לכאן עם הילרים. והחלטתי לעזוב את בעלי, הוא הפעיל לחצים כברים על הילרים. היו כל מיני דכרים שאני לא רוצה לדבר ליהם, אכל הבנתי שאני מוכרחה להוציא אותם ביישל. ההורים שלי לחצו עלי ועל הילדים לבוא

"נכלניה הילדים לא זזו כלי מטפלת לשום מקום, שלא לניתיהספר, כאן הכל אחרת, והחופש הזה מצא ע נעיניהם. יום אחר, באחת החופשות, הם אמרו שהם ותים להישאר בארץ, השארתי אותם כאן, עם ההורים כלי, וחזרתי לכלגיה לראות איך אני מסתדרת עם הפקים. עשינו ניסיון, רשמתי אותם לכית־ספר יליאלי והנטחתי להם ששכועים אני איתם, ושכועיים מלנה זם רגילים להיות בלערי. הם נולדו לתוך זה שמא עוברת ורוב הזמן לא נמצאת כבית".

ילדים נקלטו יפה ולא התכוונו לחזור לגולה. אלגה היתה בנטיעות וטיפלת בהם גשלט־רחוק. "עד שהכנתי שאם אני רוצה לחישאר כאן, אני צריכה להקים כאן עסק. מולים נושקה התפתחה מאוד באירופה. יצרה לעצמה שני והתנויות שלה מאוד מפורסמות. החלטתי להלנס איתה לעסקים, וכך פתחתי כאן את חנויות צלים של נושקה, החלוקה היא שהם (המשפחה שלה) אליים למה שקורה באירופה, ואני מנהלת את הציות כארץ ועוד שתיים שפתחתי בניוייורק. אחת

נקריסון אכנין וחשניה כלונג־איילגר". והיא שוב בנסיעות. תכנון ועיצוב הנעל, הרכב הצנעת גוכה העסב, סוגי העורות – הכל עליה ועל ביות חן נוסעות לתערוכות, מזמינות סחורה מוכרות לקניינים באיטליה, מוכרות לקניינים בעולם. וגללים שלהן נמכרות ביפן וארה"ב בחבויות יוקרה.

אלנה גרה בארץ. הבית והמשרף שלה כאן, אכל וים אינה יושכת פה באופן קבוע. היא נמצאת ככל אני כבר בניוייורק". כשם בנית התל אביבי יש, כאמור, מיליפינית הילדים ככר גדולים ורגילים. לפני שנה ימונה ואת החיים שאחרי העכורה היא מאוד אוהכת. "א אוכנה לוותר על אף הודמנות. "אני גמבלרית",

יהו והעוגות בכלי מרסינה עדינים עם מפיות מישהו מיד מדברים על זה אני לא מעוגיינת. הוב

כיכר המדינה

זה לא יבו... חנות האדומה בכיכר המדינה בתליאביב לא עמוסה במיוחד בימים אלה. בחודשי הקיץ רוב הלקוחות הקבועות של אלגה ממילא לא נמצאות בארץ. ועלים איטלקיות קונים באיטליה יותר כזול. הרבה יותר כזול. השלט מעל לחנות, "כיאה" לכיכר המדינה של העיר העברית, כתוב באנגלית. העיצוב הפנימי בצבעי

שתי נשים אלגנטיות בגיל שבין שלושים לארבעים מודדות נעליים. אחת מספרת שהיא אמנם נוסעת לחו"ל בעוד שבועיים, אגל לא יהיה לה שם זמן לקניות. האחרת מתוודה תוך כדי מדידת סנדל חום־זחג עם אפליקציה של עור נחש שהחברות סיפרו שבאיטליה מאוד יקר

השנה. הסנדל שהיא מודדת עולה 225 ש"ח. נכנסת צעירה בג'ינס ובנעלי התעמלות, קצת מחססת. לא כליכך מתאימה לתפאורה. שואלת על מחיר הנעל החומה שבחלון. "265 שקלים". עונה המוכרת, וממשיכה עם ההיא שנוסעת לאיטליה. הבחורה מתנצלת במבוכה ויוצאת.

"לא התכוונה לקנות", אומרת המוכרת. הקולקציה בחנות כבר בצבעי החורף הבא, הרבה זום־זהב עם הרבה נחשים וקרוקודילים. יש גם קגורות וארנקים ובחלון הראווה כבר אפשר

לראות מגפים. 460 ש"ח – למי שמתענייות. לורדה מקרית־גת נדמה ששמעה את השם "נושקה" באיזשהו מקום, אבל היא לא בטוחה. היא לא קונה שם נעלים. גם לא באיטליה. לפעמים בדיזונוף. זה גבול היוקר שהיא מרשה לעצמה, מפעם לפעם. הנעל הכי יקרה שלה עד עכשיו עלתה אולי 70 שקל. ואת זר יא מספרת

בשקט, שבעלה לא ישמע. שמעת על נעלים שעולות 240 ש"חז "כמהזו אני בחוים שלי לא אוציא סכום כזה על נעלוים", היא אומרת.

את אילנה מרמת־אביב אמשר בקלות לכלול בעשירון הגבוה. כסף הוא לא חבעייה שלה. לפחות פעמיים בשנה היא מבקרת בחנויות של באנהוף־שטרסה בציריך ויויה דל־קורסו כמילנו. בציריך היא נכנסת לחנות הגדולה של "באלי", מתבשמת מהריח ויוצאת. "אני קונה נעלים בחנויות זולות", חיא אומרת. "גם בציריך אפשר למצוא אותן. צריך לדעת איפה לחפש. אכל הכי

אני נהנית מחנעלים של יפו". מרכז הנעליים התל-אביבי עבר בשנים האחרונות מרחוב נוה־שאון בתחנה המרכזית, ליפון בתי־מלאכה קטנים ונעליים במחירים מצחיקים. -35 ש"רו אחרי הנחחו לא איטלקי. סחם זול.

ותחרות היא אשת עסקים ממולחת ומצליחה בעולם הקשוח של תעשיית הגעלים. "הלכנו לניו־יורק", היא אומרת, כאילו שהתכוונה לפתחיתקוה, "אני ועוד בתורו: ישראלית שלקחתי כרי שתעזור לי שם. עשינו מרקטירייטרץ׳ ופתחנו את החנויות. וככה שנה וחצי

"כן, אפשר לחגיר. אנחנו עוד בונים את העסק. הא מכחו את הבוטיק שלה בכריסל. כל עוד המשיכה באמריקה זה הולך יותר לאט. הם זהירים, יכולתי לחיפל אותו לא היה לה זמן לחיות", כמו שהיא "לפתוח שם עוד הנויות, אבל אני לא רוצה למחר. רוצה פוריה את זה. תערוכות הבגרים והנעלים נערכות על לגרול לאט. נכוז שאני מכית עשיר, אכל מגיל בעיר אני יורעת שגרוש זה גרוש. תמיר עברתי קשה וחייתי

עצמאית. לא התפנסתי". על חיי החברה שלה כאן היא לא מוכנה להרחיב ייא אמרת על עצמה, לא מפחרת משום רבר. מנסה את הדיבור, לא רוצה להוכיר שמות "כדי שלא יגידו -'היא מסתוכבת עם החוא או ראו אותה במסיכה ההיא'. קשה להאמין שהאשה הקטנה הזו שמגישה את "גם ככה מרכלים עלי, כשרואים אותי באיזה מקום עם

החברים שלי הם אירופים. אבל יש לי גם חברים ישראלים. לא ממש מסתובבת עם כל המי ומי כאן".

לא ממש, אכל בערך. מי שחושב שהוא המי ומי כאן, לא מוותר על שמה כקישוט במסיכה שלו. למרות רעתה על הישראלים, היא מגיעה להרכה ארועים. משתתפת במסיבות ואומרת: "הישראלים מוזרים. צריך המון זמן וסבלנות כדי להתרגל אליהם. אני חושכת שמה שכפנים הוא טוב, אם מגרדים עמוק... הנשים מאוד לא נשיות. אגרסיכיות, קשות. זה מפריע לי שגם אני נהפכת לישראלית. מפריע לי שגם הילרים שלי ככר לא אירופאים. הם מאכרים את הרספקט אלי. יש לוה פלוסים, אבל יש גם המון מינוסים".

ם הגברים הישראלים לא בדיוק הסטייל שלה, כאילו שיש כזה חירוש מרעיש: "מגושמים. לא משופשפים, לא מהוקצעים, לא יודעים איך להתנהג עם אשה. לא יודעים לתת לה הרגשה שהיא אשה. זה טוכ כעסקים וגעבודה, אכל כהיים הפרטיים זה לא נותן הרגשה טובה. לא נכון שהעטיפה לא חשובה. אם נותנים מתנה - חשוב גם איך עטפו אותה. גבר כאירופה - גם אם בפנים זה 'כולשיט' -יודע לתת לך הרגשה שאת אשה. הגברים בארץ בכלל לא רומנטיים. אין להם אומץ להיות קשוחים בעסקים וגם להראות רגשות. הם חושבים שכשכיל להיות גבר צריך אגרופים, צריך להיות מאצ'ו. אני חושכת שהכוח של הגבר טמון דווקא כחולשותיו. הגברים כאן לא רגישים לרברים הקטנים. לא יודעים לתת מחמאות, להדליק נרות סתם לככור ארוחת ערב רגילה. אני יוצאת גם עם גברים ישראלים. מנסה להכיר אותם. כשאני מכירה אותם, הבפנים שלהם טוב, אבל למי יש חשק להתחיל ללמר גבר?. לי אין חשק. אולי לבחורה כת 20. את השלכ הוה ככר עכרתי".

רוצה להתחתן שניתז "אני מאור ספונטנית, אף פעם לא אומרת 'לעולם לא', אבל לא מוכנה להתחייב. מוכנה להתיישב רק אם

יהיה לי אקשן, מעניין. מה אני יורעת מה יהיה מחר. אולי אהיה כאפריקהז" אפריקה אולי לא כל־כך בכיוון, אכל למסיכה

כרומא או כציריך היא כהחלט קופצת אם מזמינים אותה. גם לסוף־שכוע כפארים: "יש לי חברים בכל העולם. אני מאוד לא מתוכננת. אם מאהב יגיד לי בואי לסוף השבוע לפארים - אסע". איזה כישורים צריך כשביל לנהל אורח־חיים כזה!

"ראש הגיוני. מאכק מתמיר. ואסור להתעייף. אני לא מפחרת ממצבים קשים. יש לי שתי ידיים, ואיני חוששת ממאמץ, גם לא מאמץ פיזי, לעבור כמו לבר. רוב הקולגות שלי הם גברים. למרות שאני מאור מקצועית, לפעמים לא מויק להשתמש בטריקים נשיים. וה רוקא עוור בעסקים. הכי חשוב זה לעשות מה שרוצים. כל אחר צריך להתאים את העכודה למה שמעניין אותו. אצלי העכודה היא גם הובי. להיות עצמאית זה המון צרות, אחריות. לא זוהר. לא כל אחת יכולה לקחת את זה על עצמה. לי חשוכה העוברה שלוח־הזמנים שלי תלוי בי. גם היום, כשאני כאילו כבר מסוררת, אני עובדת קשה מאוד. כל הזמן כנסיעות. העסק שלי בנוי בצורה כזו. היה לי מול? אולי. גם מול, אכל גם הרכה עכודה קשה. שום דכו לא נפל לי משמים. כל החיים עברתי. מניל צעיר. בניתי

לעצמי את רמת החיים שלי". "אני לא צריכה הרכה שינה. ארצע שעות כלילה מספיקות לי. במשך היום מספיקה לי חצי שעה של רילקס כדי להמשיך. מה שאני כן צריכה זו אהבה אני ממיר צריכה שיהיה לי משהו... אם לא, אני מרגישה

מיות הטיפוס האיראלי שלךו "גבר באופי, לא מאצ'ו. איש אסתטי. לא מוכרת להיות יפה. מה שחשוב לי הן חעיניים וחידיים. חשוב גם שיהיה לו עור יפה ושלא יהיה שמן. צעירי הולף הגיל לא חשוב, צריך להיות צעיר בראש. זה נכון שאני מתכגרת, אכל זה מה שמאפשר לי להרגיש צעירה גבר בן 50 מפחיד אותי. גבר בו 30 – לא".

אביבה מץ

57 Glaeain

FWI

השועל האדום

7 סיבות טובות ליהנות כל השבוע

בקש עור היום בתנויות ובספרית מעריב

תל־אביבו דרך פתח תקוה 72א' טל' 3322111 (מי חיפה: בן יהנדה 29 טל' 94-523609 באר־שבע: קק"ל 90 טלי 74850 757

- 1		NAME AND POST OFFICE ADDRESS OF THE PARTY AND POST OFFI ADDRESS OF THE PARTY ADDRESS OF THE P	לכנוד
•••	ניהומוח בטרפון 14 שנות ביסמה-חיינ		לפרית מערוב
			ירך מ"ת 77א', חליאביב 67137.
:	"38 3838 PD 717W		ובקשך לשלוח אלי את השפרים:
•			וני מצרף בואת המחאה על סך
:		ש"ח לפקודות ספרית מעריב	a see all
		בתובתיי	: כולמון
			ותימוד :
		1.72787	the party states which which down their party was sured and bear the

ספרים מביוז טוב – ספריח מעריב

ATAMA AMANA AMA

(במסך מעמור 17) יינק אותך. אמרתי לה: ביאר שבי עלי, זאת הדרד - הון הכנית, שאפשר. היא אכירה ליון 'כולם וסתכלו ציני אניתי: 'נסתכל עליהם הזרה'.

יהא התיישכה עלי, התחכקנו והתנשקנו והיינו רכורים כל מי שהסתכל פגש את העיניים שלנו יה והוריד את שלו. כאותו רגע עברה לי בראט יהונה שניצחתי: את השיתוק, את העולם, את עצמי. אַ הַ הַהַ שַּגעון רגעי. כשהיא חזרה לחברים שלה, ימום סלה, היא חזרה גם לשפיות.

נכה כעיני אנשים הוא יצור איסקסואלי. 🧥 ברנע שמנלים בו מיניות, זה מביך, לא נורמלי. כשכחורה מגלה שהיא נמשכת אלי פיזית. זה מפתיע אותה. אני כבר מואת השלכים. היא מתחילה לפתח כעם כלפני: ציי. נאילו גיילתה בתוכה איזה סוג של פרכרסיה. אים הנעם מופנה אלי נוסח: איך אתה מעיז לגרום למששך אליך? החשיבה הסטריאוטיפית הנסה והית: האנשים האלה לא מסוגלים לדפוק. נקודה.

אנשים *תצפים מתכי שאדבר*, אקסיונום, על החוסר שלי בונין. נשוצא לי לדבר על נשים, אני ווגיש אשמה, מחנצל מראש שאני ולעז לדבר על ולין".

גורים מעיוים להעכיר את המסר הוה לכנות הרי אני עור לא מכיר מאה אחוז את התגובות ד זעף שלי, או איך אתה ממול כבר יודע עלי הכלו בינע סהאכא והאמא שלה אומרים לה 'את מטורפת את הבעיטה הראשונה הם נותנים ביתנים "פשת לחגורה, כין הרגליים".

איזה מה של גבריות נישבר בך עם הסציעה עם אם נניה שאני מנוטרל ממצ'ואיזם גברי, אני לבני הווג כיוון התנהנותי. אחר הרברים החשוכים אצל

זה שאני מעז לרבר על מין". אורי סופר שלוש אהבות גרולות שהיו לו אחרי הפציעה ושנגמרו רקה לפני השמלה הלכנה. ההורים שַל הכנות הם אוורסט נכוה שצריך ללמור לטפס עליו. לא כולן מסוגלות. גם מוץ שמע מאמא של אחת החברות שלו, לפני שהכיר-את ענת, משפט בנוסח: "אתה נכה, אתה לא שווה שום רבר". כמוכן שיש גם הורים הרבה יותר מתורכתים ומנומסים. יש הורים שלא מדברים הרבה, פשוט אורזים את הילדה ונוסעים דחוק. כל אחר מהם, מהבחורים על הכסא, עבר ווריאציה אחרת של יריקה כפנים. הם מיומנים לנגב את הרוק

להמשיך לחייך. אורי פחות. אורי: "יש הבדל גדול בין לאהוב אותך ולרצות מצבים של הנאה וולת הנכה עצמו. צריך לדעת אותך. אני לא מאשים אותן. גם אני, לפגי שנפצעתי, להתרחק מהכללות ומגישות סטראוטיפיות. זה אמור לא רצתי ברחוב והתאהבתי במשותקות".

והתשובה שלו לא היתה "זה תלוי" אלא "אי אפשר" – הם היו מתכטאים ספונטנית, כל אחר מהשדה שלו, כלי לדעת אחד על השני, כשתי מילים: "הייתי מתאכר".

ואם יש סיכוי, איך משקמים בכוון החיובי? ר"ר עמי שקר, מהמרפאה הסקסולוגית במרכז -השיקום בתליהשומר, אומר: "הטיפול כליקויי התיפקוד המיני של הנכה אינו שונה מאשר לגבי האדם השלם כגופו. מתאימים שיטת טיפול אינדיכידואלית: לכל אדם בנפרד, בהתאם למצבו, לאחר בדיקה נוירולוגית. משתרלים שבכל מקרה כו יש לנכה בתיווג, היא תתלווה במהלך הייעוץ. הטיפול בבעיה המינית הוא

יש טיסול מעשי יותר משיחות? שיחות יכולות להיות מאור מוחשיות, אם נותנים

לו עם הנכות שלו. השאלה היא אם אתה בונה את

חייך לפי חצי הכוס הריקה או תמלאה. ובין נכים,

אתה היית יוצא עם בחורה נכה, על כסא.

"אני תושב שלא הייתי יוצא עם כחורה נכה.

אני יודע שזה נשמע נורא ועושת אותי בוזונה.

אבל במחשבה שניה, כשפוגשים בנאדם, ונוצר

איזשהו קליק וקורת משהו - נראה לי שלא

אברח. יום אחד, בכית חולים, ראיתי בחורה

כמו בין כל בני האדם, יש כאלה ויש כאלה."

גלגלים, משותקת מהמותניים ומטהו.

שואל את עעשי פר זה בכלל נכריות. הזהית שלך - פנועי חום שירונו הוא ולמציא דרך שפריאה את הגבר השבית, וגבריות מיא כלא חלק שהובות. ואם בכלפים - לזיקשה, לבוות העבור מוושה. זה מצריך התגפיות עוד כמה קליפות, גם את הקליפות האינטלקטואליות, אז גבריות היא לזיין. ואני רוצה להגיר לך משפט - פסוייטים, שאילי קודים לא נייקיי דינסיי. Miles apiete sinte אפיקורסי: אני טוב במיטה. ויש לי בעיה להניר את המשפט הזה. אני כבר מדמיין את המבטים הנבוכים של הקוראים שלך. אני בכסאיגלנלים ואנשים, הניסגרת

ר"ר שקר: "אחרי תקופה של התנסות בתוריות מיניות מסויימות, מרבית האנשים מיווהים על יכולת הקונפורמיות, מצפים ממני שאני אדכר, מקסימום, על החוסר שלי כמין. כשיוצא לי לעתים נדירות, כשיחה, מיני בצורה ספונטנית. כאיזורים חדשים מתפתח פיצוי לדבר על נשים, אני מרגיש אשמה, מתנצל מראש על על אכרן התוושה כאיזורים שנפצעו. מדווחים על

"יש הבדל גדול בין לאהוב אוחך ולרצות אותך. אני לא ונאשים אותן. גם אני, לפני שונבצעתי, לא רצחי ברחוב והתאהבתי במשותקות".

הזה, מוץ למר להרים את הראש אחרי הניגוב, לחייך, הנאה באיזור הפציעה ומעלה, מצב שלא היה לפני הפציעה. צריך להרגיש שאף אחד אינו יכול להגדיר גם לגבי האשה הנכה, הפאסיבית כביכול, ששוכנת על אם מוץ ואורי היו שואלים את הרופא על חיי מין, הגב ומפשקת את הרגליים, ולכן כאילו קל לה יותר להתמודד עם הנכות. נשים עוברות תהליכי הסתנלות לא קלים. יותר מאשר הגברים".

בחזרה לאורי ולמוץ. חוין מוה, מה עושה הנכות?

ורי: "מוות של הספונטניות. אני לא יכול להגיד לך: בואי נקפוץ לים. אני אשאל אותך, יש שם מררגות?" . מוץ: "מדרגות, מדרכות, טלפון ציבורי, סרטים, קלפי. מה פתאום שירימו אותי על הידיים כדי

להצביע. מה אני שק מלטי?" אחריכך, בסוף הרשימה, באות תנובות של האנשים כחוץ. סתם אנשים. היה ארוע בחיל־הים. הגיעו המון נכים. כשמוץ וענת החנו את המכונית האמריקאית, שמעו מישהו שואל: "מה זה, מסיבה של מוערון המיליונרים?" ענת פתחה חלון וענתה: "לא, כל העקומים הגיעו". מוץ שמע את התשובה שלה ושתק.

כבר לא מחייך. אורי כרש זוכר סצינה אחת שקשורה להתחלה, כששכב בשיקום בתל־השומר. כאו המון אנשים לבקר. לא היו כסאות, רק כסא גלגלים ריק שעמד ליד המיטה. אף אחר לא העו לשכת 'עליו. מרוכר כאנשים אינטליגנטים שיודעים שזה לא מרכק. "ראית אצלם איזה פחר חוק כעינים. הם לא נגעו בכיסא. כאילו פחדו

שוה יעכור אליהם". בהרצליה פיתוח - "בית על האדמה ומכונית אמריקאית", כמו שאומרים כמה אנשים – ממשיך מוץ שיגרה של משפחה. מתכנן ככר את המסיכות כחגים, מרכר עם ענת על ההתנהגות של יעל כגן, ולאיוה טיול תיסע כל המשפחה יחר מחר. ליד זה מוץ אומר פתאום: "אני ארכע־עשרה שנים על הכסא. אם ימציאו משהו, איזה ניתוח מיוחד כלייור, אני מוכר את הבית,

אורי ברש מצידו, לומד לחיות רק עד מחר. המלה "אכא" נראית לו דימיונית. על אחבות גדולות הפסיק לחשוב. הוא אומר שאולי יש לו יותר מרי רומאנים בספריה וכמסגרות השיפוץ הכללי של הבית הוא יכלק גם אותם. "זה לא שאני אוהב מאוד את החיים האלה", הוא אומר בלי דרמה, כשמרכרים על פתרונות אפשריים, "אכל קשה לי להיפרד מהם". בין הדריפות כבית המשתפץ, הוא חושב מה, בעצם, מטריר אנשים

בכית הקפה עם מוץ, שולחן אחר מאחור, מתלכט

בילי מושקונה-לרמן

"לא הייתי יוצא עם בחורה נכה" החיזור. לכן אין אדם נכה ששלם עם עצמו ועוב

לפי הושראלי החדש "לא שם זין" (לפי ספרו של דן בן־אמוץ, במוי: שמואל אמנומן), משחק איקה זהר את הגיבור רפי לוין, פקוחק נחצי גופו התחתון מכדור שחדר לבטנו ופוחק לכסא גלגלים: לעולם לא ירגיש למטה כאב או תעמוג, אחרי הפציעה הוא מגרש את אנות נירה. השבר שלו טוטאלי.

איקה זהר: "כמעט כל תוכים שפגשתי, ניתקו א מעוכות היחסים הקודמות ופתחו פרק חדש. עם אשה שהכירו מרגע חישיבה בכסא הגלגלים. לא אשה שמוכירה. להם את התקופה שהיתה. לפני, נירה כאה אל רפי יומים ספורים לפני וישואיה לאחר. היא נכנסת איתו למיטה כדי לקטר את חפרק חזה בחיית. כדי לברר לעצמה לונית שתיחסים שהיו ביניהם מעם, הסקט שהיה פנם, לא יכולים לחיות יותר. בשבילו זו הפעם ייאשווה שהוא מקיים ירוטי מין מאז פציעתו. זמן לצר לפני כן רפי עוד משוכנע שאף פעם לא יעמוד לו, ואף פעם לא יוכל יותר לקיים יחסים. לא יאמין אחרת עד שלא יוכית לעצמו את החיםך,

ולר שלא יעשה – לא יוכית לעצמו". יכולת להרגיש כמותוז

"במישור מסויים. אדם מתחיל לבנות את עצמו מ המיניות שלו. ההצלחה שלנו אצל המין השני מוה את הבטחון העצמי שלנו. מה שאדם חושב לל עצמו ביצור מיני, או לא מיני, מכתיב את כל מערכת מעוכת הקשרום שהוא יוצר, גם מרווץ למערכת

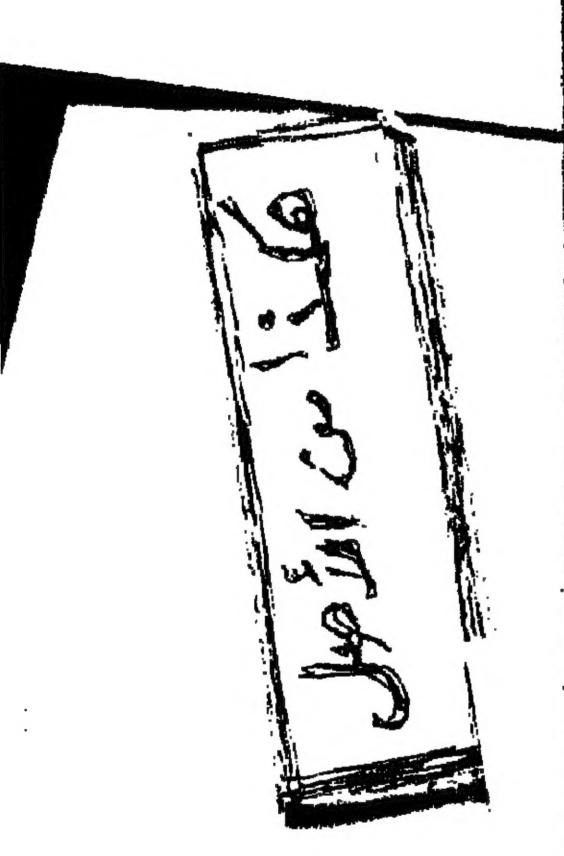
משותקת בארבעת גפיה. כחורה יפהפיה. חיה כה משחו מדליק, בא לי לגשת אליה ולהגיד לה: בואי, קומי, נלך מפה. היח לי קשת מאד להזכיר לעצמי שחיא לא יכולה לקום. "וראה לי שוה לא ענין של חוסר משיכה, אלא של סטיגמה, של פחד מן הקשיים בחיים איתם אחריכן, תדמית ודברים כאלה. אלא שהמוגבלות

חיא שלנו, לא שלחם. הרי על לפני כמה שנים היו אומרים: שלא תביא לי ברענקינית הביתהו שלא מלכי עם רומניו ויחד עם זאת, לי חשוב מאד שחפרטנרית שלי בחיים תהיה מאד עצמאית לא חוים רק אחד למען השני. אני בנאדם עצמאי, עם קרוורה, עם חוום מאד אינדיבידואליסטים והגשמה עצמית, כך שאחפש אשה שרופה לי.". עירית שמגר

הכל, נוסע עד קטמנרו כרי לנסות".

זוג בקול רם, מאד ברצינות, בין מאחה תרר עם גבינה לתרד עם כשר.

59 ชเฮยอเด

בעמוד זה מבחר מחודועות וחמודעות שפורסמו ב"מעריב" .10.7.82 – 3.7.82 שבין חנוטח המקורי נשמר. ליקט: גבריאל שטרסמן.

החלה חקירת נאשמי הפצצה

חשיבו עכום כינן (ייעוזייי) ושי אלתיאל בן ייאיר, בשתובאו הבוקר לחקירה מוקרמת בסני העופט ה. בנטל בת"א באשי מת גרימת נזק עש מיצרין מצי צה בביתו של שר התחבורת ר. צ. מנקם ברחי רמחיל 6 בתייא ב-12 ביוני 1952, בשעה שכר מנקם ובני משפחתו נמצאו

השניים נאשמם גם כנשיאת פצצה ללא רשיון. בכתב האשמה נאמר שכתוצאה מן הפצצה נשבי רנ דלתות, חלונות ורחיטים ונגר־ מו גוקים בשלוש הקומות של

עורכייהדין

והמועצה

תספיק בשבוע חבא את חתי-

מתי עוזב מאוירון

מכירת שמלות "לכל", בשויר 10,885 ליי ו-8 נקורות, החלה חיום ב-13 ועויות פתלי אכיניים, בירושלים, בחימה וחי

השבוע לפני 35 שנה

מצב" הסטודנטים –

מצבו של הסטורנט העברי חוא ככל רעו הכנסתו החרשית המטוצעת היא כ-42 לירות ותקי ציבו המינימלי הוא כ-60 לירות" מסר הבוקר אכרהם כ"ץ, מ"חגוש למעו הסטורנט", במסיי בת עתונאים בירושלים.

40% מחסטורנטים עוברים עבודה חלקית ושלושים אהוו עסוקים במשרות שלות למען פרנסתם. עכורה זו אינה מאמשר רת לחם להקריש את כל זמנם ללימודים. דרישת האוניברסיטה להעלות את שכר הלימוד היא אולי מוצרקת, אך כל העלאה תגזור מהסטודנט העברי שעות מלימודיו.

חסטורנטים דורשים כראש ובראשונה תנאי שיכון אשר יא־ משרו לחם להקטין את הוצאותיי רם ואו לא יתנגרו לחעלאת חשי

האחרונים ארצח, עלו באש. | קומות. מתוך חבית פרצו להנה שעות חלילה, כדי לאתר את עד לרמת-גן. חדליקה והצליוני למנוע נוק נו-פף של מיליונים ליי. המשטרה

בקופנהאגן

עללות, כניכול, של צתל. בומן

החיפושים ככפר ער באלשיבלי החיפושים ככפר ער כיאלשיבלי לא כאו ולא יכואו לתופים שוכי הם אנשים שלי ואם חיח שורה משוני חיו באים ומספרים לייולא לתופים שבי אפל כך זייכן כאו ומקרם לרוניה את עשמו לענייי נים ומקומות שאינו בעוכקש ולפי נים ומקומות שאינו בעוכקש ולפי מר סיפורים שאינם בכונים כרי חערכים"

מנצרת גינה במלים חריפות.את

בכיי זמן נעים תמצאו

אטומית

בסירות משושים ומנוע בסירות משושים ומנוע בסירות מבוע מנוע בכל יום בשעית 10 לפנחיב 210.8 אואיב בשעית 10 לפנחיב 210.8 אואיב מתחנת הסירות בחליאביב (ראי ורמית) פירות משושים עד חבות תלילה

"הכנענים"

הלילה בדליקה עצומה שהש-

עמום קינן (פחי)

שאלתיאל בן יאיר

כל חשעונים החשמליים נציגי הסתדרות עורכי־הדין חראשון שלהם (כנון הטלגראף, לחקרים, פעם – לאחר, קרימח, אוורה וחוור הלילה

גר הסביר לנו, כי שינוי זה יאפי שר לחגביר את אספקת זרם החשמל לתעשיה, רבר שחוא

भागवगांव ६०

7X7W' 187 17 תל אביב שפת תים. פנת אלנבי ויונה הנביא: פל, 62518 לכל הדר לחור כל הנוחיות מוחמד סידורים מיוחרים ונוחים נפן אורחים לתקופה ממושכה. בשר למהררין MINT'T IIIN ים: תקוה אמעבר? קר: עגונות ראל 1987 ו: בישול בשעה אהת אחרי חצות הן: הכניסח לנמל. חהתפוצצות הע" מטנט "לייצור אנרגיה ל סיצול גרעיני אורניום" נרש אצל רושם הפסנטום הישראלו. בעל הפטנט הרשמי הוא ד

